

Giới thiệu Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân

Truyện Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân, chuyện nói về chuyện tình cảm của một cô gái đang gặp rắc rối trong đường tình duyên, nhưng lúc này cô chưa muốn dính vào thứ tình yêu mà toàn những đau hận tình thù.

Nhưng gia đình cô cứ hối thúc, nếu cô không chịu ra mắt một người bạn trai thì sẽ ép cô đi xe mất. Và rồi h trai cô quyết định xin cô vào làm trợ lý cho người bạn và cũng là sếp lớn của anh. Có ai ngờ rằng, sếp lớn lại chính là người mà bấy lâu cô rất căm ghét.

Nay lại đụng phải oan gia như hần thật không tin nổi. Nếu đã như vậy thì cô sẽ tìm một cô nào đó để làm phiền hần để khỏi chú ý tới cô. Nhưng càng làm như vậy thì hần lại càng tiến gần cô hơn, và trở thành người của hần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Trên sân thượng khách sạn X hơn 10 người đàn ông dẫn đầu là 1 người bụng phệ đầu hói tầm ngoài 50 đang vây quanh 1 cô gái khuôn mặt thanh tú mặc trang phục cô dâu. Thấy cô đã đứng sát mép sân thượng tên mập tự đắc lên tiếng :

– " Cô không còn đường chạy đâu ngoan ngoãn quay về hầu hạ bọn đại gia đi ha ha "

Tô Nguyệt lạnh lùng nhìn hần cười dâm tà , khoe miệng nhếch lên đầy khinh bỉ :

– " Ông đang nằm mơ sao hạng người như ông tôi đến phi nhỏ cũng sợ bản mệnh , dựa vào chút tiền mà muốn tôi khuất phục , thật đúng là đồ chuột cống không biết tự soi gương" .

– " Mày dám mắng tao , đợi khi mày là người của tao rồi xem mày còn mạnh mẽ thế không? Mấy người còn đứng đó làm gì không mau bắt nó lại "

Gã mập quay sang quát đám tay chân . Nhìn đám người đang tiến lại gần Tô Nguyệt cười lạnh leo nhẩy khỏi sân thượng rơi xuống phía dưới . Từ lâu cô đã không còn lưu luyến gì cuộc đời này hình ảnh một người bỗng hiện ra cô đã từng mơ được mặc bộ váy cưới này cùng nắm tay hần đi vào lễ đường, trao cuộc đời cho hần. Vậy mà không ngờ người cô yêu nhất, nguyện hi sinh tất cả để muốn hần vui, hần cười, hần hạnh phúc lại chỉ xem cô là trò chơi tùy cho hần nhào nặn, bóp tròn méo. . . Giọt lệ mặn đắng lăn nơi khóe mắt :

" Tê Hạo tôi mãi mãi hận anh nếu có kiếp sau tôi sẽ không bao giờ yêu anh lần nữa... "

Trong một căn phòng bệnh cao cấp , một cô gái đang nằm đó đầu quấn 1 lớp băng dày tay cũng bị bó bộ , dù bị thương nhưng không thể làm mất đi vẻ đẹp của cô .

Mũi cao , môi đỏ mọng , mi mục thanh tú , làn da tuyết trắng không thể phủ nhận đây quả thật là 1 cô gái rất đẹp . Cửa phòng đột nhiên mở 3 người 2 nam 1 nữ cùng tiến vào , người phụ nữ dù đã ngoài 50 nhưng thoát nhìn vẫn rất trẻ cứ chỉ nét mặt mang đầy nét dịu dàng quý phái của phụ nữ phương đông , đứng cạnh bà là 1 người đàn ông trung niên trên mặt đã có nhiều nếp nhăn nhưng vẫn rất nghiêm nghị , cuối cùng là 1 chàng trai tầm 23 khuôn mặt nho nhã tuấn tú một thân âu phục , cả 3 người cùng thờ dài nhìn người con gái đang nằm đó.

– " Điều tại tôi thường không đủ nghiêm khắc nên nó mới đi đua xe với lũ hư hỏng kia rồi ra nông nỗi này. haiz! "

Người đàn ông trung niên đau lòng nói Phong Lăng Thiên ông ở trên thương trường làm mưa làm gió duy chỉ có đứa con này là khiến ông bất trị .

– " Cha đừng tự trách như vậy bình thường Tiểu Tuyết tính tình ngang ngược lại hay chơi với đám bạn hư hỏng nên xảy ra sự tình ngày hôm nay cũ chẳng thể trách ai được "

Phong Thần đầy nhẹ gong kính an ủi cha mẹ. Còn vị phu nhân này giờ chỉ im lặng nhìn con gái rơi nước mắt con gái bà từ nhỏ đã được cưng chiều như công chúa khiến nó trở nên không coi ai ra gì , không chăm chỉ học tập chỉ thích đi tụ tập cùng 1 lũ không ra gì khiến bà đau lòng không thôi .

– "Ui da ...đau đau quá! "

Đúng lúc này người trên giường cũng bắt đầu tỉnh lại . Tô Nguyệt cố nâng mi mắt đánh giá mọi thứ xung quanh toàn 1 màu trắng cô biết mình đang ở bệnh viện , từ lúc 3 người kia tiến vào cô đã tỉnh nhưng do quá mệt mỏi nên bây giờ mới có thể mở mắt nhìn mọi thứ . Dựa vào đoạn đối thoại của 3 người trước mặt cùng đoạn trí nhớ của cô thì cô đã đoán được mình nhập vào thân thể của một người khác . Sau khi cô nhảy khỏi sân thượng khách sạn cô đã thấy mình nằm trong vũng máu rồi sau đó bị hút vào 1 hố đen cuối cùng nhập và thân xác này . Người phu nhân thấy con gái tỉnh lại chỉ trầm mặc không nói gì thì lo lắng nhìn cô hỏi

– " Tiểu Tuyết con không sao chứ có còn đau ở đâu không mau nói cho mẹ biết? "

– " Hừ! Cái đứa hư đốn này ngoài việc suốt ngày làm ta và mẹ con lo lắng con còn làm được gì hả sao không nằm đó không tỉnh luôn cho rồi! "

Phong Lăng Thiên hừ lạnh nhìn con gái ngay lập tức bị Phong mẫu trừng mắt

– " Ông ồn ào quá đó con gái vừa mới tỉnh ông đã mắng nó , muốn làm tôi tức chết hả? "

Phong ba nghe xong cũng không dám ho he gì thêm, Phong Thần đứng bên đang định dạy dỗ em gái 1 trận nhìn thấy bộ dáng mỉa mai của mẫu thân đại nhân cũng không dám hé 1 câu. Hai cha con anh thật đáng thương mà toàn bị mẹ anh áp bức bóc lột . Tô Nguyệt nhìn thấy 1 màn này dù rất muốn cười nhưng vẫn cố nhịn rụt rè lên tiếng :

– " Mọi người là ai vậy? Còn tôi là ai? Đầu tôi đau quá!"

Lời vừa nói ra khiến cả 3 người đều đứng hình không tin vào những gì mình vừa nghe . Phong Thần là người đầu tiên lấy lại được bình tĩnh anh nhẹ nhàng bước đến bên cạnh em gái:

– " Em thật sự không nhớ gì hay ấn tượng gì sao ?

Tô Nguyệt chỉ lắc đầu thăm nghĩ " thì tôi có phải em gái thật sự của anh đâu mà nhớ " .

Sau đó 3 người họ ngay lập tức lôi bác sĩ đến khám cho cô và được phán 1 câu rất kinh điển đó là :

– " Do đầu bị va chạm mạnh nên cô ấy đã bị mất trí nhớ xin chủ tịch và phu nhân đừng lo lắng! "

Cuối cùng thì sau 1 hồi được " anh trai " thân yêu giải thích Tô Nguyệt đã nắm rõ được thân phận mới của mình từ giờ cô sẽ là Phong Tĩnh Tuyệt tiểu thư của tập đoàn Lăng Thị con gái của Phong Lăng Thiên và Trịnh Hiểu Du , em gái của Phong Thần đặc biệt cô sẽ sống 1 cuộc đời mới thay cho Phong Tĩnh Tuyệt đã mất. Sau một lần đưa xe cùng đám bạn xấu, Phong Tĩnh Tuyệt bị tai nạn giao thông được đưa vào bệnh viện hôn mê bất tỉnh hơn một tuần trời bây giờ đã chết, còn Tô Nguyệt cô lại nhập vào thân xác này.

Một cuộc đời không còn những sự chà đạp đau khổ chỉ còn một Phong Tĩnh Tuyệt quyết đoán nhân từ với bạn và tàn ác với kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Từ ngày mất trí nhớ 2 vợ chồng Phong Lăng Thiên vô cùng bất ngờ trước sự thay đổi của con gái , cô trở nên dịu dàng , ngoan ngoãn hơn trước rất nhiều dường như không còn là đứa con gái ngỗ ngược ngày nào nữa. Sau khi cơ thể bình phục hẳn Phong Tĩnh Tuyệt mới được xuất viện về nhà , vẫn biết thân thể này sinh ra trong một gia đình giàu có nhưng thật không ngờ lại giàu có đến mức này . Phía sau cánh cổng sắt rộng lớn là một hàng dài Hoa trà Middlemist đỏ , những khuôn viên hoa rộng lớn bao quanh đài phun nước kiến trúc ngôi nhà cũng được xây dựng theo phong cách châu Âu mang nét đẹp vừa cổ kính lại vừa trắng lộng lẫy lại không quá xa hoa , làm người có tiền thật là tốt . Quán gia cùng người hầu đã đứng đợi họ từ lâu khẽ cúi chào:

– " Mừng cô chủ bình phục trở lại , ông bà chủ cậu chủ đang đợi trong xe rồi ạ! "

Phong mẫu quay sang dặn dò Tĩnh Tuyệt:

– " Bây giờ ba mẹ có việc cần giải quyết con nhớ về phòng nghỉ ngơi nhé nếu cần gì cứ nói với thím Trương chuẩn bị! "

Nói rồi bà cũng quay sang dặn dò quan gia chăm sóc cho cô,

– " Ông bà chủ cứ yên tâm tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô chủ! "

Bà quản gia tuy đã hơn 60 nhưng tinh thần tí mĩ cẩn thận nên hai vợ chồng ông bà vô cùng tin tưởng để bà chăm sóc Tiểu Tuyệt .

Sau khi được dẫn về phòng mình cô cẩn thận đánh giá căn phòng nhìn không khác gì phòng của công chúa mỹ phẩm đầy cả bàn trang điểm khắp phòng dán đầy ảnh mỹ nam khóa thân đủ loại khoe miệng Tĩnh Tuyệt giật giật " khẩu vị cô bé này thật nặng mà"! Ngay cả mê trai như cô cũng không bằng. Mở tủ quần áo đầu cô lại xuất hiện thêm 3 vach đen khi nhìn thấy toàn váy ngắn xê ngang xê dọc quần thì rách te tua, áo thì mỏng manh xuyên thấu thật không hiểu cô bé này nghĩ gì mà mặc những thứ này ra đường. Sau khi tỉnh lại không lâu cô mới biết mình không chỉ trọng sinh mà còn xuyên đến tương lai 3 năm sau thanh niên bây giờ thật mạnh mẽ động mà . Không thể chịu được khẩu vị quá nặng của cô chủ cũ mà Tĩnh Tuyệt quyết định nhờ quan gia sửa lại căn phòng cùng thanh lý đồ quần áo thiếu vải còn cô thì tranh thủ tham quan 1 vòng quanh nhà phía sau hậu viện còn có 1 bể bơi rộng lớn cùng một khu đất trồng rất nhiều hoa , nhìn những khóm hoa rực rỡ được trồng thẳng hàng cô như bị thôi miên đi vào vườn hoa , cô từ nhỏ đã rất yêu thích hoa nhà ở đây trồng nhiều hoa như vậy sau này sẽ thường xuyên đến đây chơi.

Sau khi đã đi hết 1 vòng bạn Tiểu Tuyết cuối cùng cũng thấy một quay về phòng nghỉ ngơi, căn phòng lúc này cũng đã được sửa lại thành màu xanh dương nhạt ban công đặt một vài chậu hoa nhỏ nhìn rất xinh xắn mắt thẩm mỹ của bà quản gia thật sự rất tốt cô rất thích cách bài trí như vậy con buồn ngủ áp tới nên Tình Tuyết cứ thế thả mình trên chiếc giường mềm mại ngủ thẳng tới chiều .Khi cô tỉnh lại đã là 5h chiều , sau khi tắm sạch sẽ và thay bộ váy trắng quần gia mới mua cô hài lòng ngắm mình trong gương , từ lần đầu nhìn thấy gương mặt mới cô đã cảm thấy mình thật may mắn không những có 1 gia đình mới yêu thương che chở còn có 1 khuôn mặt thực xinh đẹp. Bước ra khỏi phòng người hầu ai cũng nhìn cô ngẩn người " cô chủ hôm nay thật đẹp bình thường tính tình cô chủ hách dịch lại hay ăn mặc thiếu vải nên bọn họ chỉ thấy chán ghét không ngờ lại được nhìn thấy cô chủ ăn mặc giản dị xinh đẹp như vậy chẳng lẽ mất trí nhớ khiến con người ta thay đổi tính cách?" đó chỉ là nghĩ thôi, chứ họ làm gì dám nói ra khỏi miệng dù gì cũng chỉ là người làm công thôi phải nghe theo chủ không là mất việc tốt này. Dù sao ông bà chủ cũng rất tốt chưa bạc đãi họ lần nào, thỉnh thoảng cũng tăng lương, ai lại muốn mất một công việc tốt như vậy.

Tình Tuyết xuống phòng bếp đã thấy thím Lí chuẩn bị nấu bữa tối :

– " Thím Lí hôm nay có thể nhường phòng bếp cho cháu được hay không? Cháu muốn nấu 1 bữa tối thật ngon cho ba mẹ và anh! "

Cô mỉm cười nhìn thím Lí:

– " Không được đâu cô chủ cô vừa xuất viện không thể vãi bếp được hơn nữa cô chưa từng vào bếp nhờ cô bị thương tôi nhất định sẽ bị ông bà chủ trách phạt nha! Cô muốn ăn gì cứ bảo tôi làm là được rồi! " .

Sau 1 hồi kiên trì cuối cùng bạn Tiểu Tuyết cũng giành được nhà bếp bắt đầu nấu bữa cơm gia đình trước kia cô cũng rất thích nấu ăn nay lại được nấu cho ba mẹ và anh khiến cô hào hứng không thôi . Sau 2 tiếng đồng hồ vật lộn 1 bản mĩ vị tỏa hương thơm phức hiện ra khiến ai cũng nhìn chảy nước miếng.

– " Cô chủ nấu đây sao thật không ngờ mà , cô chủ có bao giờ học nấu ăn đâu nhi ?"

Đúng lúc này 2 vợ chồng Phong Lăng Thiên cùng Phong Thần cũng trở về Tình Tuyết liền ôm lấy Phong mẫu làm nũng:

– " Mọi người đi nguyên cả ngày để con ở nhà 1 mình buồn chán. Mẹ! Tiểu Tuyết rất nhớ mẹ nha "

– " Em chỉ nhớ mỗi mẹ thôi sao? Anh thương em nhất mà , anh thật thương tâm nha " .

Tình Tuyết bật cười ôm tay ba ba cùng anh trai

– " Em cũng rất nhớ 2 người mà thôi mọi người mau vào ăn cơm kéo nguội! " .

Mọi người tiến vài bàn ăn thấy 1 bàn đầy món ngon liền cầm đũa chiến đấu

– " Thật ngon nha thím Lí tay nghề của thím ngày càng lợi hại nha"

Phong Thần vừa nhét thức ăn vào miệng vừa khen ngợi, thím Lí nghe thấy liền cười nói:

– " Bữa tối hôm nay là do cô chủ chuẩn bị hết ạ. Tôi cũng là bị cô ấy đẩy ra ngoài "

Ba người vốn đang ăn rất hăng hái nghe thím Lí nói liền nuốt phun hết cơm ra ngoài, nhưng lại bị sặc:

– " Khụ . . . khụ! Thím lí nói thật sao? Tiểu Tuyết con nấu thật sao ta nhớ là con rất ghét nấu ăn mà "

Phong ba kinh ngạc nhìn con gái , Trịnh Hiểu Du ánh mắt tràn đầy cảm động nhìn con gái

– " Con tự tay nấu bữa ăn này mẹ thật sự rất hạnh phúc , con gái mẹ thật đảm đang nha"

Phong Thần thì còn đang lơ lửng chín tầng mây:

– " Ha ha em gái tự xuống bếp nấu cho mình ăn em gái à anh vui chết mất "

Nhìn bộ dáng của 3 người Tình Tuyết cười thật ngọt ngào

– " Sau này ngày nào con cũng sẽ nấu cho ba mẹ và anh ăn vì mọi người rất thương yêu con mà "

Từ hôm đó trên dưới mọi người đều cảm thấy rất hân hoan vì vị tiểu thư khó ưa sau khi mất trí nhớ đã thay đổi hoàn toàn xinh đẹp dịu dàng như thiên thần vậy!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Vài ngày sau khi sức khỏe Tình Tuyết đã khỏi hẳn cô biết được anh trai sắp sang Pháp du học , dù rất không muốn xa em gái bảo bối nhưng vì đề sau này tiếp quản tốt sự nghiệp của gia đình nên Phong Thần vẫn quyết định sang Pháp du học. Dù mới tiếp xúc với Phong Thần một khoảng thời gian ngắn nhưng cô đã xem anh như là anh trai thật của mình rồi, anh luôn xem cô như bảo bối mà cưng chiều hết mức, việc gì cô muốn anh cũng đều làm cho cô điều này cũng đủ cho một người thiếu thốn tình cảm như cô chân trọng rồi. Trước sân bay sau khi nghe ba mẹ dặn dò Phong Thần nhẹ ôm lấy Tình Tuyết đang khóc đỏ mắt :

– " Bảo bối à anh chỉ đi vài năm thôi rồi sẽ trở về chăm sóc cho em mà em phải thay anh chăm sóc ba mẹ khi anh đi xa có biết không? "

– " Em nhất định sẽ làm tốt mà anh yên tâm sang đó anh phải giữ gìn sức khỏe và thường xuyên gọi cho em đó! "

Tình Tuyết lau nước mắt nói tự nhủ phải thật mạnh mẽ để anh cô yên tâm đi xa . Sau khi Phong Thần đi Tình Tuyết cũng chuẩn bị đi học lại để theo kịp chương trình thi đại học.

Buổi sáng sau khi đánh răng ,rửa mặt , thay đồng phục Tình Tuyết cẩn thận ngắm mình trong gương rồi bước xuống ăn sáng cùng ba mẹ , Phong ba nhìn con gái mặc váy ngắn áo sơ mi chỉnh tề thì vô cùng hài lòng kêu cô ngồi xuống cùng ăn rồi nói :

– " Ba đã thay con chuyển trường rồi để con tránh xa đám du côn con kết giao lúc trước ra con không phản đối chứ! "

Đối với sự sắp xếp của cha cô thấy rất hợp lí nên chỉ nhu thuận dạ một tiếng , kì thật với tính cách của " Phong Tình Tuyết" kia thì có thể khẳng định đám bạn cũ của cô chẳng tốt đẹp gì nên chuyển trường có lẽ sẽ tốt hơn . Ăn sáng xong cô được bác Lục tài xế chở đi học vì háo hức được trở về nhưng năm tháng trung học mà suốt đường cô cứ vừa hát vừa nhìn ven đường hết sức vui vẻ , bác Lục nhìn thấy cũng bật cười ngời: " Cô chủ bây giờ không chỉ xinh đẹp mà còn dịu dàng người gặp người thích hoa gặp hoa nở sau này chắc chắn sẽ nhiều người theo đuổi cho xem ".

Sau khi xuống xe tạm biệt bác Lục Tình Tuyết vừa bước vào trường vừa đánh giá nơi này mà không để ý vô số ánh mắt đang bắn về phía cô.

– " Ê! Bọn mày nhìn cô bé đằng kia xem thật đẹp nha ngay cả hoa khôi Lan Như Ý cũng không bằng. Thật muốn làm quen a!"

Một tên đứng bên cạnh nhận ra Phong Tình Tuyết liền ngay lập tức đập đầu tên vừa nói:

– " Đó là Phong Tình Tuyết! Chị hai của trường Ocene đó , cô ta hung dữ quái gở lắm đừng có ngu mà chọc vào đi bệnh viện chứ chả chơi "

Tên kia nghe xong ngay lập tức lạnh sống lưng thu lại ánh mắt mê đắm vừa rồi quay đầu đi thẳng . Đám nữ sinh lúc đầu còn ghen tị nhìn Phong Tình Tuyết thấy thế cũng thờ phào nhẹ nhõm

– " May mà là một con cọp mẹ hung dữ nếu không chỉ sợ nam sinh toàn trường sẽ đi trồng hoa si mất "

Thế là bạn Tiểu Tuyết của chúng ta cứ thế đi tham quan trường mà không hề hay biết mình bị gắn mác cọp mẹ không ai dám đến gần sau khi vào phòng hiệu trưởng cô được xếp vào ban A rồi đi theo giáo viên chủ nhiệm về lớp , trường của cô mỗi khóa có 6 ban xét theo học lực kém dần từ A đến F với học lực của Tình Tuyết đáng lẽ bị xếp vào ban D nhưng nhờ ba cô can thiệp mà cô được học ở ban A . Vừa bước vào lớp cô giáo đã bước lên bục giảng giới thiệu:

– " Từ hôm nay lớp ta sẽ có thêm 1 bạn mới em hãy và đây tự giới thiệu đi "

– " Xin chào mình là Phong Tình Tuyết sau này xin được mọi người giúp đỡ nhiều hơn "

Tình Tuyết nở nụ cười thân thiện nhất giới thiệu:

– " Được rồi bên cạnh Diễm Nhi còn chỗ trống em đến đó ngồi đi "

Cô "vàng" 1 tiếng rồi tiến đến chỗ cô giáo vừa chỉ ngồi xuống . Vừa lúc cô giáo quay lên bảng viết bài cô gái ngồi bên cạnh Tình Tuyết liền quay sang :

– " Người đẹp cậu tên Tình Tuyết sao? Tớ là Tô Diễm Nhi chúng ta có thể kết bạn không ? "

Cô ngạc nhiên nhìn cô bạn cùng bàn Diễm Nhi quả thật người cũng như tên vừa ngọt ngào lại vừa đáng yêu . Cô gái nhiệt tình dễ thương như thế cô nào có thể từ chối nên 2 người rất nhanh trở thành bạn thân .

– " Diễm Diễm cậu dẫn tớ đi chơi nha tớ chưa thông thạo đường không biết đi đâu cả? "

Tình Tuyết lời kéo cô bạn cùng đi chơi nhưng mãi không được:

" Không được đâu tớ còn phải đọc truyện để hôm khác bốn đại gia sẽ dẫn cùng đi chơi a"

Thấy mẹ nheo không được Tình Tuyết đành phải dùng chiêu cuối cùng chớp mắt đáng yêu nhìn Diễm Nhi:

– " Dẫn tớ đi đi mà Diễm Nhi bảo bối không là tớ sẽ rất thương tâm a"

Rốt cuộc không thể chịu được mỹ nhân kế của Tinh Tuyết bạn Tiểu Diễm đã phải đầu hàng

– " Cậu suốt ngày sắc dụ tớ là sao tớ còn muốn thích đàn ông nha hic "

Bạn Tiểu Diễm thì ai oán còn ai kia thù vui sướng không thêm đề ý chỉ biết mục đích đã đạt được mà cao hứng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Kiếp trước Tinh Tuyết vốn là 1 học sinh xuất sắc nên việc học ở kiếp này đối với cô mà nói khá dễ dàng , ngay cả Diễm Nhi cũng phải than thở:

– " Kì thi vừa rồi cậu lại đứng nhất kìa , Tiểu Tuyết của tớ cứ xinh đẹp học giỏi thế này sẽ bị đám sai lang hổ báo suốt ngày rình rập mất "

Tinh Tuyết dở khóc dở cười nhìn cô bạn than thở:

– " Cậu cũng đứng thứ 2 còn gì nếu tớ bị theo đuổi sẽ nhờ cậu giải quyết , phải không Diễm Nhi đại mỹ nhân "

– " Mà tớ nói cậu a tại sao lại không thích ai theo đuổi vậy cửa lớp cũng sắp bị đám nam sinh đập nát rồi đừng nói với tớ là cậu thích nữ nhân nha " .

Vừa nói Diễm Nhi vừa che tay chắn trước ngực cứ như thể cô sắp bị cưỡng bức không bằng. Nhưng nghe Diễm Nhi nhắc đến chuyện tình cảm, ngay lập tức 1 khuôn mặt quen thuộc hiện ra Tinh Tuyết lộ nét mặt bi thương , thấy vậy Tô Diễm Nhi ngay lập tức thu lại nét cười lo lắng nhìn cô:

– " Cậu sao vậy? Có tâm sự sao , cậu cứ nói ra biết đâu tớ có thể tư vấn giúp cậu! "

– " Thật ra tớ từng yêu 1 người nhưng anh ta chỉ xem tình yêu của tớ như thứ trò chơi tiêu khiển thậm chí còn yêu thương người phụ nữ khác ngay trước mặt tớ nên tớ rất sợ sẽ bị tổn thương một lần nữa . Chính vì vậy mà đối với tình yêu tớ đã không còn cảm giác nữa "

Thấy nét thương tâm trong mắt bạn tốt như vậy khiến Tô Diễm Nhi không khỏi cảm ghét tên nam nhân đáng chết kia

– " Cậu mau cho tớ biết tên kia là ai tớ sẽ đi xử đẹp hần . Hừ dám làm Tiểu Tuyết bảo bối của chị đây thương tâm thật đúng là không biết sống chết mà "

Nhìn thấy bộ dáng gà mẹ của Tô Diễm Nhi khiến Tinh Tuyết không khỏi một phen cảm động

– " Diễm Diễm cảm ơn cậu , cậu là người bạn tốt nhất của tớ "

– " Bây giờ mới biết tớ tốt sao , hoi muộn đấy. haha. Từ giờ đã có bốn đại gia thương yêu cưng không phải lo lắng gì nữa mau lại đây cho ta hôn cái nào ha ha "

Vẻ mặt của Diễm Nhi khiến khoe miệng Tinh Tuyết giật giật ngay lập tức bỏ cửa chạy lấy người

– " Cậu ...cậu biến thái a~ "

Tô Diễm Nhi cười nhả nhử đuổi theo 2 người cứ thế đùa nghịch mà không để ý đường khiến cho Tinh Tuyết bỗng dưng trượt chân , cô hét lên 1 tiếng nhắm chặt mắt chờ đợi về với đất mẹ thân yêu nhưng mãi không thấy gì mới từ từ mở mắt ra . Lúc này cô mới phát hiện eo được 1 cánh tay rắn chắc ôm chặt ngang mặt lên một khuôn mặt góc cạnh tuấn tú liền xuất hiện trước mặt người đó còn nhìn cô chăm chăm khiến cô giật mình nhớ đến tình cảnh xấu hổ hiện tại mà tách ra cúi đầu nhẹ giọng nói

– " Cảm ơn anh tại em đi không cẩn thận nên mới không may xảy chân đã làm phiền anh rồi thật xin lỗi "

– " Cũng không có gì đâu nhưng nếu em muốn cảm ơn thì có thể dành cho anh 1 cuộc hẹn không? "

Ngô Từ Kỳ lúc đầu thấy người đang chạy sắp ngã nên ra tay giúp đỡ nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp như thiên sứ kia anh liền ngay lập tức cảm thấy rung động mà nghĩ cách mời cô 1 buổi hẹn. Vốn muốn từ chối nhưng lại nghĩ người ta vừa giúp mình nên Tinh Tuyết liền đáp ứng , điều này khiến Ngô Từ Hạo vô cùng cao hứng sau khi nói địa chỉ mới lưu luyến rời đi .

Tô Diễm Nhi thấy Ngô Từ Hạo đã đi liền tiến đến lắc tay Tinh Tuyết

– " Trời đó là Ngô học trưởng đó anh ấy không những đẹp trai , học giỏi lại không hoa tâm rất hợp với cậu đó , từ trước đến nay Ngô học trưởng luôn giữ khoảng cách với nữ sinh nay lại mặt dày muốn cậu báo đáp bằng 1 buổi hẹn chứng tỏ anh ấy rất thích cậu á , phải chớp lấy thời cơ mà quên tên kia đi biết chưa! "

– "Làm gì mà cậu phản kích vậy cứ như muốn bán tớ đi không bằng "

Tĩnh Tuyết phụng phịu nói cô đáp ứng buổi hẹn vì muốn cảm ơn thôi mà chứ đâu có ý định với anh chàng kia . 2 người cứ mãi trò chuyện mà không để ý ánh mắt tràn ngập tức giận cùng ghen ghét đang bắn về phía Tĩnh Tuyết

Trưa chủ nhật , sau khi mặc 1 bộ váy màu xanh nhạt Tĩnh Tuyết liền nhờ bác Lục chở cô đến chỗ hẹn , đó là một nhà hàng Pháp rất nổi tiếng , cô được phục vụ dẫn đến 1 bàn ăn ngay gần cửa sổ.

Ngô Từ Kỳ đã đợi ở đó:

– " Hình như em đến muộn thì phải đã để anh phải đợi rồi! "

Tĩnh Tuyết đang định kéo ghế ngồi xuống thì Ngô Từ Kỳ đã nhanh tay đứng dậy kéo ghế ra giúp cô. Lúc này, Ngô Từ Kỳ nhìn Tĩnh Tuyết đến ngây người , cô thật đẹp tuy lạnh lùng khiến người ta khó chạm tới nhưng vẫn đầy mị hoặc anh cảm thấy tim đập từng hồi mạnh mẽ trong lồng ngực . Nhận ra mình có điểm lúng cuống Ngô Từ Kỳ vội thu lại ánh mắt mê đắm lịch sự hỏi cô:

– " Em muốn ăn gì anh sẽ giúp em gọi? "

Cô cầm menu chọn một vài món hai người dùng bữa xong anh liền muốn đưa cô về cô cũng không tiện từ chối nên đành để Ngô học trưởng đưa về . Trước khi vào nhà Ngô Từ Kỳ bỗng nắm lấy tay cô

– " Có thể em thấy hơi đường đột nhưng anh thật sự thích em ngay từ lần đầu anh gặp em anh đã biết điều đó em có thể cho anh một cơ hội không ? "

Anh căng thẳng chờ đợi cô trả lời nhưng chỉ thấy ánh mắt cô đầy khó xử

– " Anh là một người tốt nhưng em không thể đáp lại tình cảm của anh vì trái tim em đã có một vết thương quá lớn nên mong anh hãy dành tình cảm này cho một người con gái khác , tạm biệt! "

Nói xong Tĩnh Tuyết liền xoay người vào nhà , những lời nói của cô khiến Ngô Từ Kỳ lòng đau nhói nhưng anh tin chỉ cần anh kiên trì chờ đợi sẽ có một ngày cô đón nhận tình cảm của anh

– " Anh sẽ đợi , đợi một ngày em quên đi tổn thương đón nhận anh "

Anh đứng trước cổng mà hét to vào trong nhà cô. Cô sững sốt một lúc rồi cũng bước nhanh vào nhà. Thả mình trên chiếc giường mềm mại Tĩnh Tuyết chỉ thấy đau đầu Ngô học trưởng là người tốt nhưng cô chỉ có thể xem anh như một người anh trai , thật khó nghĩ quá mãi suy nghĩ khiến cô mệt mỏi dần chìm vào giấc ngủ .

Sáng hôm sau Tĩnh Tuyết đi học đều thấy mọi người nhìn cô bằng ánh mắt quái dị vừa đến lớp đã bị Diễm Nhi lôi đến tra hỏi

– " Hôm qua Ngô học trưởng đưa cậu đến nhà hàng Pháp ăn trưa có đúng hay không? Mau khai nhanh"

– " Sao cậu lại biết chuyện đó mà sang nay mọi người nhai tớ lạ lắm "

Tĩnh Tuyết khó hiểu hỏi lại.

– " Còn không phải hôm qua hai người đi hẹn hò lãng mạn bị người ta nhìn thấy thì là gì bây giờ cả trường đang đồn cậu với Ngô học trưởng đang quen nhau đó "

– " Nhưng bọn mình chỉ đi ăn đơn thuần thôi không phải loại quan hệ đó đâu"

– " Tớ chỉ nghe đồn thôi à mà thật sự chỉ đi ăn chứ không làm gì khác sao ? "

– " Cậu nghĩ bọn tớ mới biết nhau còn có thể làm gì khác sao?"

– " Ai biết được cơ chứ"

Diễm Diễm mắt nháy nháy mấy cái, làm Tĩnh Tuyết rụng tóc gáy:

– " Bản tính sắc nữ của cậu lại nổi lên à! Suy nghĩ lung tung không a! "

Về mặt hình sự của Diễm Nhi khiến Tĩnh Tuyết phải cười khổ mà kể lại màn tỏ tình hôm qua ngay lập tức bị cô nàng xả cho một trận

– " Sao mà cậu ngốc thế hả soái ca tỏ tình còn từ chối trí khôn bay mất rồi a "

Hai người đang trò chuyện bỗng một đôi giày cao gót bước tới , ngay lập tức một giọng nói chanh chua truyền đến

– " Cô là Phong Tĩnh Tuyết phải không ?"

– " Đúng vậy. Không biết học tí có gì chỉ bảo ?"

Thấy Tinh Tuyết khiêm nhường cô ả càng lên mặt

– " Biết điều thì tránh xa Ngô học trưởng ra cô đừng có vọng tưởng chiếm được anh ấy , anh ấy là của Lan Như Ý tôi " .

Nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt lên giọng với Tinh Tuyết Điềm Nhi liền nổi nóng

– " Bà thím kia! Không biết đầu đuôi thì đừng có ăn nói lung tung. Là Ngô học trưởng theo đuổi tiểu Tuyết cô nói ai vọng tưởng hả? Người đầu mà chanh chua, thảo nào xinh đẹp như vậy mà không được học trưởng chú ý. À ... không! Dù sao thì làm gì đẹp bằng Tinh Tuyết nhà tôi chứ! "

– " Cô...các người cứ đòi đó tôi sẽ không bỏ qua đâu " .

Sau lần đó Tinh Tuyết tưởng sẽ bị Lan Như Ý gây khó dễ nhưng Điềm Nhi lại giúp cô giải quyết

– " Cái ả chua ngoa đó bị tớ xử lí rồi cậu không cần lo. hê...hê. Chỉ cần mời tớ đi ăn một bữa là được "

Nhận được câu trả lời như vậy khiến cô không khỏi cảm động trước sự quan tâm của Điềm Nhi. Dù cô không sợ Lan Như Ý nhưng mà Điềm Nhi đã giúp cô như vậy thì việc đãi cô một bữa ăn chỉ là chuyện nhỏ.

– Đi thôi!

Nói rồi cô kéo Điềm Nhi chạy tới căng tin trường!

Trở về nhà Tinh Tuyết lặng lẽ đứng trước ban công cuộc sống hiện tại bình yên khiến nhiều lúc cô sợ đây chỉ là giấc mơ nhưng đây lại hoàn toàn là sự thật chỉ mong niềm hạnh phúc này sẽ không biến mất như sinh mệnh kiếp trước của cô

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

10 năm sau , biệt thự Phong gia , trong một căn phòng trang nhã tươi sáng , tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên , từ trong chăn một cánh tay trắng nõn vươn ra với lấy chiếc điện thoại , vừa bấm nút nghe một giọng nói quen thuộc liền vang lên

– " Bảo bối anh về rồi nè em mau ra sân bay đón anh trai yêu quý của em đi"

– " Anh nào...o...hả anh hai , anh về rồi sao? Em đến liền "

Tinh Tuyết đang trong trạng thái mơ màng nghe tin Phong Thần trở về ngay lập tức bật dậy như lò xo vội và kéo ba mẹ cô ra sân bay .

Sân bay quốc tế thành phố H , một người đàn ông cao lớn , mặc một thân quần áo thể thao phong cách bước ra ngũ quan tuấn mĩ khiến nhiều thiếu nữ xung quanh phải nhìn trộm . Bỗng một cô gái vô cùng xinh đẹp nhảy tới ôm chặt lấy soái ca khiến ai nấy đều phải tiếc nuối bỏ đi

– " Hoa đã có chủ không nên tranh giành a"

Lúc này Tinh Tuyết còn đang kích động ôm lấy Phong Thần " anh hai em nhớ anh quá anh bảo chỉ đi vài năm vậy mà tận 10 năm mới trở lại "

– " Anh cũng rất nhớ em nhưng anh phải hoàn thành chương trình học thì biết làm sao? "

Thấy hai anh em Tinh Tuyết cứ hăng say trò chuyện đề Phong ba Phong mẹ bị lơ đẹp nãy giờ không khỏi lên tiếng nhắc nhở:

– " Này tiểu tử thúi kia có thấy ta và ba con đang đứng đây không hả không thèm để ý trường bồi một tí chỉ biết đến em gái thôi"

Nghe được tiếng oán giận của mẹ Phong Thần liền tiến tới ôm mẹ anh một cái lất lờng

– " Con trai ngoan đâu dám quên mẫu thân đại nhân a , con thương mẹ nhất mà "

Cuối cùng Phong ba phải lên tiếng kết thúc cuộc trò chuyện

– " Đứng ở đây nói chuyện không tiện mọi người mau trở về để A Thần nghỉ ngơi chuẩn bị sắp tới tiếp quản tập đoàn "

Thế là mọi người cùng nhau lên xe trở về biệt thự Phong gia cùng làm một bữa tiệc chào mừng Phong Thần trở về.

Cùng lúc đó tại một căn nhà trống mướt mát ở vùng ngoại ô vắng vẻ hơn 10 người đàn ông cao to mặc sao đen đang cung kính đứng trước một người đàn ông trẻ tuổi, khuôn mặt anh tuấn tuyệt luân nhưng xung quanh người lại tràn ngập hàn khí khiến người xung quanh không ai dám đến gần

" Lão Đại, chúng tôi đã tìm được lão già đó còn 2 người kia đã chạy mất ra nước ngoài rồi ạ "

– " Dẫn lão ta vào đây còn 2 người kia cho người đi điều tra chỉ cần chúng quay lại lập tức bắt lại "

Người đàn ông neho mắt nguy hiểm nói người áo đen lập tức đi ra ngoài sai người lôi đến một người đàn ông trung niên béo ú ném trước mặt người vừa ra lệnh

– " Giám đốc Vương ông lần tránh lâu như vậy thật cực khổ nhỉ? "

Khóe miệng anh nhếch lên đầy trào phúng

– " Tề Hạo tôi với anh không thù không oán tại sao anh khiến tôi mất hết tất cả còn chưa đủ mà muốn lấy mạng tôi "

– " Làm gì sao , bởi vì ông đã hại chết người quan trọng nhất đối với tôi nên tôi muốn ông phải sống không bằng chết "

Vừa nói Tề Hạo vừa cầm roi điên cuồng quất vào người Vương Đình khiến ông ta thống khổ rên la trên mặt đất đến khi đã không còn sức anh mới dừng lại phân phó đám người bên cạnh

– " Đem lão ta ném xuống hồ cá sấu để chúng xé xác hắn ra "

Nói xong Tề Hạo liền bỏ đi để lại đám thuộc hạ tay chân khễ run rẩy: " thủ đoạn thật quá đáng sợ sau này dù có chết cũng không thể đắc tội với người này " .

Mua một bó hoa hồng trắng , Tề Hạo lái xe chạy đến nghĩa trang và dừng trước ngôi mộ một cô gái xinh xắn trên mộ còn hiện một nụ cười rạng rỡ

– " Tiểu Nguyệt hôm nay anh đã tự tay giết kẻ đã hại em , em có vui không cuối cùng anh đã trở thành một người có tiền , có quyền lực nhưng anh mãi mãi không thể có em , xin lỗi vì anh đã không thể bảo vệ em , mãi mãi bên cạnh em , thật xin lỗi "

Chạm tay vào tấm bia lạnh ngắt , đôi mắt Tề Hạo tràn ngập đau khổ tuyệt vọng nhìn người con gái luôn xuất hiện trong giấc mơ của anh suốt hơn 13 năm qua , người đã khiến con người anh trở nên như ngày hôm nay . Mắt anh đã nhòe đi, không ngờ một kẻ khát máu, vô tình, lạnh lùng như anh cũng có lúc phải rơi lệ. Nỗi đau này liệu có thể kết thúc?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Đề mừng Phong Thần trở về Tinh Tuyết tự mình xuống bếp nấu những món anh trai cô thích nhất , ngồi xung quanh bàn ăn mọi người vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ

– " A Thần sắp tới con sẽ tiếp quản tập đoàn nên cha cũng muốn nhắc con cẩn thận với một số cổ đông trong hội đồng quản trị bọn họ chắc chắn sẽ cho rằng con mới tiếp quả mà gây khó dễ cho con nên làm việc phải cẩn thận những người này "

Phong ba nghiêm túc dặn dò con trai , tuy rằng A Thần đã tu nghiệp ở nước ngoài nhiều năm nhưng ông vẫn muốn anh đề phòng những lão hồ ly trong tập đoàn

– " Con đã biết thưa cha "

Đối với sự lo lắng của cha anh chỉ bình tĩnh đáp bởi anh rất tự tin vào năng lực của bản thân

– " Ông xã mọi người đang ăn cơm ông lôi chuyện công việc ra làm gì ông không tin vào năng lực của A Thần sao ? "

Phong mẹ bất mãn nói

– " Bà đừng tức giận tôi không nói nữa là được chứ gì "

Tinh Tuyết nhìn ba mẹ tình cảm vợ chồng bao nhiêu năm vẫn không thay đổi khiến cô nở nụ cười hạnh phúc kiêu trước nếu cha mẹ cô không mất , cô không phải sống cùng hai con người độc ác kia thì có lẽ đã không có kết cục bi thảm

– " Anh nói Tiểu Tuyết em càng ngày càng nấu ngon đó hơn hẳn đồ ăn ở khách sạn anh hay ăn sau này e có muốn làm đầu bếp riêng cho anh không ? Anh sẽ trả lương rất cao đấy. haha"

Phong Thần thật sự rất nghiện những món do em gái làm thời gian ở nước ngoài anh thật sự rất nhớ hương vị đặc biệt này thậm chí sau này phải đuổi những tên con trai hay bám lấy bảo bối nhà anh để hưởng phúc lợi này

– " Anh hai à em lúc nào cũng thích nấu cho gia đình mà lúc nào anh muốn em cũng sẽ nấu cho anh ăn " .

Trong khi bầu không khí đang hết sức bình yên thì đột nhiên Phong mẹ sắc mặt ngưng trọng nhìn Phong Thần và Tinh Tuyết nói

– " Tiểu Tuyết , A Thần ta hỏi các con năm nay ta bao nhiêu tuổi ?"

Cả 2 người cùng đồng thanh trả lời

– " Dạ là 55 tuổi ạ! "

– " Thế cha các con bao nhiêu ?"

Bà lại tiếp tục hỏi

– " Là 60 ạ , mẹ à sao tự dưng ngườu lại hỏi những chuyện này?"

– " Các con còn dám nói!Người ta bằng tuổi ta đã tay bồng tay bế. Ta và cha các con đều đã già rồi mà 2 con còn chưa chịu dẫn người yêu về ra mắt thì đến khi nào mới lập gia đình sinh con, ta muốn bế cháu a! Tôi biết số tôi khổ mà, mang nặng đẻ đau chúng nó nuôi chúng nó thành người để rồi để tôi sống đến già vẫn cô đơn không một đứa cháu thế này đây...ô...ô"

– " A con chợt nhớ hôm nay có hẹn với Diễm Nhi mọi người cứ tiếp tục ăn con xin phép đi trước ạ "

Tinh Tuyết thấy mẫu hậu đại nhân lại ca bài ca muôn thuở nên nhanh chân chạy mất dạng để lại Phong Thần ở lại chịu trận

– " Con hình như cũng..."

Bạn A Thần thấy tình hình nguy hiểm định chuẩn bị ngay lập tức bị trùng mắt cảnh cáo

– " Con dám bỏ đi ngày mai ta sẽ đăng báo tuyên vợ cho con , có tin hay không?"

– " Mẫu thân đại nhân người tha cho con đi ...thật ra con đã có bạn gái rồi vài tháng nữa sẽ dẫn cô ấy về ra mắt nếu mẹ không tin con có thể cho mẹ xem ảnh a"

Bị mẹ uy hiếp cùng đe dọa khiến Phong Thần phải bất đắc dĩ lúi từ trong ví ra một tấm ảnh anh chụp chung cùng một cô gái lai tây có đôi mắt xanh , mái tóc đen nhánh vô cùng xinh đẹp cô kiễng chân hôn lên môi anh vô cùng tình tứ thân mật khiến Phong mẹ xem xong không hề ghi ngờ khẳng định đây là con dâu tương lai hạ lệnh trong một tháng anh phải dẫn cô gái trong bức hình về ra mắt .

Nhận được " thánh chỉ " của Phong mẹ Phong Thần không khỏi lạnh sống lưng bức ảnh này là Lilian kéo anh xuống bắt gờ hôn bị bạn bè chụp được tiểu gia hỏa kia còn rửa ảnh sống chết nhét vào ví anh một cái đáng lẽ anh nên tức giận xé nát tấm ảnh kia nhưng không hiểu sao anh vẫn luôn giữ nó vốn định lấy ra lừa mẹ già không nghĩ đến lại nhận được lệnh như vậy , thật là tránh vô dưa gắp vô dưa. Trong lúc tình thế cấp bách anh liền nghĩ ra một cách

– " Mẹ à con cũng đã có bạn gái rồi sớm muộn gì cũng cưới cô ấy còn Tiểu Tuyết đã 27 còn không có lấy một người nào vừa mắt con nghĩ mẹ nên lo cho Tiểu Tuyết thì hơn "

Phong mẹ ngẫm nghĩ một lúc cũng thấy Phong Thần nói có lý

– " Con nói đến mẹ cũng thấy lo lắng con bé này trước nay đối với đàn ông luôn giữ khoảng cách nhưng mẹ cũng không muốn ép hôn nó vậy phải làm sao mới tốt đây "

Thấy mẫu thân đại nhân dần chuyển mục tiêu, bạn Phong Thần vô cùng chân chó hiến kế

– " Mẹ à con có một người bạn thời đại học vô cùng xuất sắc từ hai bàn tay trắng lập nghiệp nay đã trở thành chủ tịch của tập đoàn thời trang đứng đầu châu Á , không những anh tuấn độc thân mà còn là một nam nhân tốt hay là mẹ#d%&* "

Không biết Phong Thần thì thầm điều gì mà Phong mẹ ngay lập tức nở nụ cười mãn rợ liên tục khen " con trai ngoan" Thậm chí đến những đứa cháu trắng trẻo đáng yêu xung quanh gọi bà mà hạnh phúc , hử đến lúc đó để xem Lương phu nhân còn đem cháu của bà ta đến khoe chọc tức bà nữa hay không?

Chỉ có bạn Tinh Tuyết ngây thơ không hề hay biết mình bị mẹ cùng anh trai bán cho một con sói gian ác chỉ biết ngồi cạnh Diễm Nhi hất xì liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Phong Thần vừa về nước ngay lập tức gọi hai người anh em tốt đi uống rượu , trong quán bar sập sinh tiếng nhạc trong một góc có 2 người đang uống rượu :

– " A Thần lần này về nước cậu có dự định gì không ? "

Tề Hạo nhấp một chút rượu mạnh hỏi người đối diện

– " Dự định thì nhiều lắm nhưng dạo gần đây mẹ tớ lại sống chết bắt tớ lấy vợ! Cả ngày đi theo tớ hô khẩu hiệu: "CUỐI VỢ ĐI CON". Thật không thể sống nổi mà! Mấy ngày nay tớ bị áp bức đến mức sắp chết rồi! Haiz! À nhắc mới nhớ hôm nay tôi có việc muốn nhờ cậu giúp "

Phong Thần có chút lo lắng nhìn Tề Hạo nói tiếp

– " Thật ra mẹ tôi không chỉ bắt tôi kết hôn mà còn bắt bảo bồi tâm can của tôi nữa. Nên tôi muốn nhờ cậu cho nó đến nhà cậu lánh nạn một thời gian. Trong những người tôi quen biết tôi tin tưởng cậu nhất nên cậu nhất định phải giúp người anh em này đó "

– " Tại sao tôi lại phải giúp cậu ? Cậu không phải không biết tôi rất ghét có phụ nữ ở trong nhà sao? "

– " Nói cho cậu biết tiểu Tuyết nhà tôi vừa nấu ăn ngon , vừa dịu dàng vừa...bla...bla .Tóm lại điểm nào cũng tốt , cậu dám không nhận lời tôi đây không anh em với cậu nữa! "

Để thuyết phục Tề Hạo ,Phong Thần không tiếc lời dụ dỗ đe dọa

– " Thôi được rồi tôi nhận lời với cậu nhưng nếu cô em bảo bối của cậu có hành động quá phận thì đừng trách tôi đưa về nơi sản xuất nhé! "

Tề Hạo nói xong không để ý Phong Thần đang tức giận nhăn nhó nhìn

– " Xú tiểu tử tôi giao tâm can bảo bối của tôi cho cậu mà cậu lại giống như ủy khuất tiếp nhận thật đúng là không biết điều , đồ xú tiểu tử đáng ghét! Nếu sau này cậu có phải lòng em gái tớ đến quý xin tớ cho cưới thì cũng đừng có mơ nhé!"

Tề Hạo cũng chẳng thêm để ý đến Phong Thần, nhưng trong đầu lại lóe lên một ý nghĩ "anh vẫn còn có thể động tâm với ai khác sao?Nực cười, tâm anh đã chết cách đây 13 năm rồi ". Cúi đầu uống nốt ly rượu, Tề Hạo che đi nỗi bi thương trong đôi mắt sâu thẳm của mình.

Phong Thần đang lải nhải thì thấy một người nữa đang tiến đến, vẻ mặt hình như đang tức giận

– " Lão đại , lão nhị các anh đến lâu chưa? "

Tư Đồ Tuyết vác theo bộ mặt tối đen như đêm 30 ngồi xuống cầm ngay một ly rượu lên uống cạn :

– " Tuyết chú làm gì mà sắc mặt khó coi đến vậy có người chọc giận chú sao ?"

– " Lão nhị anh đừng nhắc đến nữ nhân chết tiết đó nữa thật là xui thấy sợ " .

Nhắc đến nữ nhân kia Tư Đồ Tuyết tức đến máu xông thẳng lên não , trên đường đến đây anh thấy một cô gái xinh đẹp đi đến mép bờ hồ còi giày tưởng cô muốn tự sát mới ra tay ôm cô lại ai ngờ còn bị cô ta nói anh sàm sỡ cho ăn một cước khiến anh ngã xuống hồ thật đúng là nữ nhân hung dữ nếu để anh gặp lại thì sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ .

Cùng lúc đó ở quán cà phê "Love" Tình Tuyết cũng đang phải hứng trận đại hồng thủy của Diễm Nhi:

– " Tên sắc lang chết tiết dám thấy chị đây xinh đẹp, dịu dàng, đáng yêu mà động tay động chân. Thật con mẹ nó tức chết lão nương mà!May cho hần là hôm nay mình mặc váy nên chỉ cho ăn một đạp để lần sau chị đây gặp lại sẽ đánh cho hần thành đầu heo "

Nghe Diễm Nhi nói mà Tình Tuyết chỉ muốn phun hết trà ra ngoài

– " Xinh đẹp thì đúng rồi nhưng gì mà "dịu dàng" nữa chứ! Dịu dàng mà đá người ta bay xuống hồ, thế mà còn nói nhẹ tay cậu đúng là đáng yêu ghê ha! "

– " Hừ! Được tớ đạp nhẹ như thế là may cho hần rồi cậu không bênh tớ thì thôi còn chọc tớ còn đứng về phía người ngoài thế hả? Uống công bấy lâu nay tớ yêu thương cậu...@#\$%^!&(*&^..

– Hết chưa! Lúc nào cậu cũng trẻ con như vậy? Hay tớ tìm người gả cậu đi nha!

– " Hết rồi. À sao cậu hẹn tớ ra đây vậy ?

Điềm Nhi không giám than nữa, nhớ lạ mỗi lần được bạn tốt mai mối toàn những kẻ bám dai như đĩa, chẳng thú vị gì cả? Muốn cắt đuôi cũng khó

Chợt nhớ ra vấn đề trọng điểm Tình Tuyết mặt đáng thương nhìn người đối diện

– " Điềm Điềm làm sao bây giờ tớ bị mẩu thân đại nhân bắt kết hôn mà cậu cũng biết là tớ không có bạn trai mà không lẽ phải lấy một người xa lạ hả trời"

– "Hay là cậu kiếm đại một tên nam nhân nào đó giả làm bạn trai thế là xong "

– " Không được đâu nếu để mẹ biết bà sẽ rất đau lòng chắc tớ phải nghĩ cách khác vậy? A thôi chết tớ quên mất hôm nay phải về nhà sớm cậu cứ ở lại nhé bye bye"

Đề lại Điềm Nhi ú ớ phía sau Tình Tuyết liền phóng như bay về nhà

– " Mẹ , anh hai sao hai người lại ngồi đây cả vậy có chuyện gì sao? "

Phong mẹ về mặt khó xử nhìn con gái :

– " Thật ra trong công ty đang xảy ra vấn đề nghiêm trọng cần một số vốn lớn nhưng chúng ta không thể tìm được số tiền lớn như vậy đúng lúc đó người bạn thời đại học của anh con đã giúp công ty số vốn đó dù người ta không muốn chúng ta báo đáp gì nhưng ta và anh con đã nói chuyện với cậu ta và quyết định con sẽ đến làm trợ lý kiêm đầu bếp cho cậu ta 3 tháng lát nữa sẽ có người đến đón con hành lý của con mẹ cũng đã giúp con thu dọn rồi "

– " Mẹ sao mọi người lại không hỏi ý con , con không muốn xa mẹ , anh và cha a!"

– " Chỉ 3 tháng thôi mà hết kỳ hạn con sẽ trở về với chúng ta! "

Tất nhiên sẽ có cả con rể tương lai nữa... ha ha. Phong mẹ trả lời con gái âm thầm bổ sung trong lòng thêm một câu .

Sau một hồi đấu tranh cách mạng không thành công, lại còn bị mẹ thuyết phục vì tương lai gia đình không bị phá sản, Tình Tuyết cũng đồng ý! Vậy là bạn tiểu Tuyết cứ thế bị đá ra khỏi nhà mà không biết có hai người đang âm thầm làm dấu hiệu kế hoạch thành công sau lưng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ngồi trên xe đến biệt thự Tề gia Tình Tuyết vừa lo lắng lại vừa tự trách mình mềm lòng bị mẹ đóng gói ra khỏi nhà dễ dàng như thế không biết cái người sắp ở chung cùng cô là người như thế nào ? Có đẹp trai không nhỉ ? Mãi suy nghĩ cô đã được đưa đến một căn biệt thự còn to đẹp hơn nhà cô , ông quản gia vừa cho người đem hành lý của cô lên lầu vừa nói :

– " Phong tiểu thư hiện tại cậu chủ đang công tác bên Mi 2 ngày sau mới trở lại trước khi đi ngài ấy đã căn dặn phải tiếp đãi cô chu đáo nên tôi đã cho người trang trí phòng của cô trên lầu 2 ngày mai cô hãy nghỉ ngơi thật tốt rồi mới bắt đầu công việc trợ lý "

– " Vâng! Cảm ơn bác , bác cứ gọi cháu là tiểu Tuyết là được chứ đừng tiểu thư này , tiểu thư nọ cháu nghe không quen lắm "

Đối với sự ân cần của ông quản gia Tình Tuyết dịu dàng đáp lại. Đối với cô gái nhu thuận trước mặt Triệu quản gia cũng thấy vô cùng có thiện cảm , quả nhiên là em gái của Phong thiếu gia vừa xinh đẹp lại ngọt ngào động lòng người , ý định của Phong thiếu gia làm sao ông không biết chỉ mong mọi việc có thể được như mong muốn thiếu gia cũng có thể quên đi cô gái kia mà mở lòng.

Tình Tuyết được dẫn vào phòng mới của cô thì thấy căn phòng này lớn hơn phòng cô rất nhiều nhưng cách thức trang trí vẫn đơn giản trang nhã khiến cô thật hài lòng . Vừa thu xếp xong đồ đạc cô lại nhận được điện thoại của anh trai đáng ghét:

– " Bảo bối là anh đây , em đừng giận anh và mẹ nữa nha mọi người cũng là bắt buộc dĩ thôi để đền bù mại anh dẫn em đi chơi , thế nào?"

– "Em định không thèm để ý anh nữa nhưng anh đã biết lỗi nên em sẽ bỏ thời gian vàng ngọc đi với anh vậy "

– " Được rồi vậy mai anh sẽ tới đón em đi ngủ sớm đi nhé"

– " Dạ tạm biệt"

Nói chuyện xong cô thả mình xuống chiếc giường mềm mại lăn ra ngủ . Sáng hôm sau Phong Thần lái xe đến đón Tình Tuyết đi ăn rồi mua sắm sau đó lại

đi đến nhiều khu vui chơi đến khi mệt hai người mới dừng lại

– " Anh à lâu lắm rồi anh em mình mới được đi chơi vui thế này! "

– " May mà có anh đi bên cạnh bảo vệ không là bảo bối của anh đã bị đám ruồi bọ vây kín rồi "

Đang cười nói vui vẻ bỗng trước mặt hai người xuất hiện một cô gái lai tây mắt xanh to tròn , làn da trắng nõn đáng người nhỏ xinh đứng trước mặt tức giận nhìn Phong Thần

– " A Thần đáng ghét để em ở Pháp về đây hẹn hò cùng người khác thật đúng là quá đáng mà "

Lúc này Tinh Tuyết vẫn đang chìm trong trạng thái ngạc nhiên hỏi lại người vừa xuất hiện " xin hỏi chị là... "

Tinh Tuyết còn chưa nói hết câu Lilian đã quay sang cô nói

– " Chị là vợ chưa cưới của tên hoa tâm này! Cô gái à, em bị tên này lừa rồi mau tránh xa hắn ra đi là vừa! "

Phong Thần đứng một bên nghe Lilian nói vậy đầu liền xuất hiện ba vạch đen :

– " Lilian ai cho phép em nhận là vợ chưa cưới của tôi hả? Còn có em dám nói tôi hoa tâm trước mặt em gái tôi thế sao?"

– " Anh đã CHẠM vào em tất nhiên phải cưới em rồi thế không phải vợ chưa cưới thì là gì? "

– " Tôi chạm vào em bao giờ ? "

– " Đây anh còn nói không đi "

Nói xong Lilian lòi tám hình hợ hôn nhau ra

– " Cái này mà cũng tính là chạm vào sao? "

Phong Thần khoe miệng giật giật nhìn chứng cứ của cô nhóc kia

– " Tại sao không ?" .

Nhìn hai người đầu khẩu này giờ cuối cùng Tinh Tuyết cũng nhớ ra cô gái trước mặt chính là người trong tấm ảnh anh đưa cho mẹ cô xem mặt bạn gái , anh hai cũng thật là thích người ta còn làm bộ làm tịch. Thực ra cô nhìn thì cũng đã biết là anh hai thích cô gái này rồi nhưng vì sĩ diện nên mới nói là không thích thôi. Thế là vì hạnh phúc được bế cháu của ba mẹ, vì sự nghiệp trả thù của bản thân Tinh Tuyết đành đứng ra ngăn hai người họ đang hăng say đầu khẩu

– " Thì ra chị chính là người trong bức ảnh của anh em , em là Phong Tinh Tuyết em gái của anh ấy , mẹ em rất mong được gặp chị đó sau này anh em phải phiên chị chăm sóc rồi ,chị dâu "

Vừa nói cô vừa kéo Lilian về ra mắt mẫu thân đại nhân để lại Phong Thần giận dữ phía sau " tiểu Tuyết em lại dám trả đũa anh".

Khỏi phải nói Phong mẫu vui thế nào khi nhìn thấy con dâu tương lai tránh đêm dài lắm mộng bà liền ngay lập tức liên lạc với ba mẹ Lilian chọn ngày cưới khiến cho Phong Thần có cảm giác bị mẹ bán đi vậy .

Còn bạn tiểu Tuyết ngồi một bên nhìn vẻ mặt tuy giận nhưng không giấu được niềm hạnh phúc của anh trai mà cảm thấy vui sướng vì sau này sẽ có thêm chị dâu giúp cô đàn áp anh trai Ai bảo cô là người có thù tất báo a~

Trong khi mọi người đang lo lắng chuẩn bị cho đám cưới của Phong Thần thì Tinh Tuyết lại lòi Lilian ra một góc ngồi tâm sự :

– " Chị dâu à! Chị và anh em gặp nhau khi nào vậy em rất tò mò quá trình của hai người đó " Thấy cô em chồng vừa đáng yêu vừa thán thiện nên Lilian cũng rất nhiệt tình kể lại

– " Lần đầu Chị gặp anh em là 3 năm trước khi đó chị bị bọn lưu manh bắt nạt may mắn được anh em cứu ngay giây phút nhìn thấy A Thần chị đã yêu anh ấy nên liền bất chấp xin chuyển đến trường anh ấy học tiếp cận anh ấy thậm chí còn mật dày đòi lấy thân báo đáp suốt ngày dính lấy anh ấy nữa . Lúc đầu chị biết A Thần rất ghét chị nhưng dần dần chị cảm giác anh ấy thay đổi không còn xa cách chị nữa , bức ảnh bọn chị hôn nhau cũng là do chị say rượu loạn tính mà cưỡng hôn anh ấy . Cuối cùng sự kiên trì của chị cũng đã có kết quả chị rất hạnh phúc , dù A Thần chưa từng nói yêu chị nhưng chị tin sẽ có một ngày anh em sẽ phải nói ba từ ấy"

Nghe xong thiên tình sử của chị dâu mà Tinh Tuyết chỉ có thể kết luận một câu : chị ấy thực quá dũng cảm thảo nào anh cô chạy không thoát khỏi nắm mồ hôn nhân , nhưng nếu anh cô lấy vợ chẳng phải cô sẽ là người tiếp theo sao , phải lấy lý do công việc nhiều mà trốn một thời gian mới được . Sự thật nếu Tinh Tuyết biết sắp tổng của cô là ai thì khẳng định cô sẽ tự đập đầu vì ý tưởng ngu ngốc vừa nghĩ ra của bản thân.

Đang ngồi một lúc cô bỗng hỏi Lilian:

– "Chị có muốn thử xem anh hai yêu chị bao nhiêu không? "

– "Em có cách sao?"

– "Tất nhiên, em là ai chứ! haha. Như thế này.....Abcxyz@@\$\$#%\$#^

Trong lúc đó Phong Thần đang trong phòng bỗng rùng mình!" Không biết ai đang tính kế mình nữa!"

– Anh hai! Chị Lilian bị rơi xuống nước rồi, hình như chị ấy không biết ...

Chưa kịp nói hết câu, Tình Tuyệt đã thấy một con gió thẳng tắp bề bơi mà đi, "Cô đoán không sai mà, anh hai thích người ta còn làm bộ làm tịch"

Phong Thần bước nhanh ra bể bơi, thấy một người đang chơi với như sắp chìm, không nghĩ ngợi nhiều anh nhảy xuống bế Lilian nhanh chóng bơi lên bờ. Thấy mặt Lilian trắng bệch không còn tí máu, anh cúi xuống hô hấp nhân tạo.

– "Lilian tỉnh lại đi ... tỉnh lại !

– "khụ khụ...khụ"

Thấy thiên hạ trong lòng tỉnh lại, anh hỏi:

– "Em có sao không? Bھ thế nào? Có cần gọi bác sĩ không?... "

– Em không sao chỉ hơi mệt thôi! Anh đưa em vào phòng nhé!

Không chút do dự Thần Phong đem Lilian vào phòng mà không để ý cô em Tình Tuyệt đang vụng chộm cười không khép miệng được! Dường như anh trai ngốc nghếch của cô quên rằng Lilian là một diễn viên xuất sắc thì phải? Việc còn lại chắc phải phụ thuộc vào Lilian thôi!

Vào trong phòng, Anh đem Lilian vào phòng tắm để cô thay quần áo ướt ra, còn mình thì đi lấy một ly nước nóng rồi dịu cô lên giường nằm. Đang định đi ra ngoài cho cô nghỉ ngơi, Lilian lại hỏi:

– "A Thần à! Có phải anh không muốn lấy em không? Nếu phải thì em sẽ từ bỏ anh và quay lại Pháp! Em biết anh không yêu em nên hết hôm nay em sẽ nói rõ tất cả và ra đi "

Thần Phong bỗng sững người lại, "Anh yêu cô sao?" nếu không yêu thì tại sao anh phải lo lắng, đau lòng khi cô không tỉnh lại. Trước kia đúng là anh không thích cô nhưng bây giờ nghe cô nói cô muốn đi là anh lại không kìm lòng được, không muốn cô rời xa anh!

Quay lại nhìn người con gái đang khóc sưng húp mắt lên, anh nhẹ nhàng cúi xuống hôn vào đôi môi đỏ mọng kia! Cảm giác ngọt ngào dâng lên! Hai mắt Lilian mờ to hết cỡ:

– "Anh... anh"

– "Ngốc ạ! Nếu không yêu em thì anh đã không đồng ý cưới em rồi"

Đúng vậy, anh yêu cô lúc nào mà ngay cả bản thân cũng không biết. Nếu không yêu thì dù ai có ép buộc thì anh cũng cương quyết phản đối. Còn với Lilian ngoài mặt thì anh tỏ vẻ khó chịu nhưng trong lòng lại có chút vui vui, hạnh phúc!

– Anh nói yêu em thật sao?

Lilian bỗng bật dậy ôm chầm lấy Phong Thần mà òa khóc, anh thật sự cũng yêu cô như cô yêu anh! Trong căn phòng nhỏ, hai người găt gao ôm lấy nhau mà không biết Phong ba, Phong mẹ, Tình Tuyệt và một đám người làm đang chen lấn nhìn vào trong!

Phong mẹ: Hai đứa yêu nhau là mình sắp có cháu bé rồi!

Phong Ba: Đúng là con trai ta! Sức hút quá mãnh liệt!

Tiểu Tuyệt: Hôn đi chứ, sao cứ ôm nhau hoài vậy?

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Trong căn phòng biệt thự Phong gia , Phong Thần và Lilian ôm chặt lấy nhau chìm trong không khí ngọt ngào của hai người

– " Bịch bịch "

Một loạt tiếng động vang lên khiến hai người giật mình tách ra nhìn hội bát quái đang ngã chồng lên nhau trước cửa

– " Mẹ! Sao mẹ lại đẩy con ? "

– " Là cha con lấn ta chứ bộ , thấy chưa tại ông cả đó "

– " Rõ ràng hai mẹ con bà che hết tầm nhìn mà " *#&*%/#đ%/## .

Nhìn đám người rình trộm mình này giờ trán Phong Thần đổ xuống ba vạch đen còn Lilian thì ngưng ngưng che khuôn mặt sớm đã đỏ như trái cà chua. Cảm thấy một luồng sát khí truyền tới hội bát quái mới kiểmk có rút lui

– " Ha ha chúng ta chỉ tiện đường đi qua. Chúng ta chưa nghe tụi con nói yêu nhau đâu, hai đứa cứ tự nhiên tiếp tục a "

Phong mẹ nói xong liền kéo cả đám ra ngoài , Tình Tuyết còn vô cùng có ý thức đóng cửa dùm hai người rồi trở về biệt thự Tề gia.

Tại căn nhà rộng lớn lại chỉ có mình cô cùng vài người hầu khiến cô không khỏi thắc mắc

– " Bác Triệu chủ nhân nơi này anh ta chưa về sao còn có sao không thấy cha mẹ hay người thân của anh ta ở đây vậy ? "

Đối với câu hỏi của cô Triệu quản gia chỉ nhẹ nhàng giải thích :

– " Phu nhân đang cùng tiểu thư sống ở Thụy Sĩ nên rất ít khi về nước thiếu gia tính tình từ trước đến nay lại lạnh nhạt nên căn nhà này ngoài tôi và vài người hầu ra không còn ai khác "

– " Cháu hỏi điều này không biết có riêng tư quá không? Nhưng không lẽ anh ta không có đem phụ nữ về nhà bao giờ sao ? "

– " Cô không biết đó thôi thật ra không chỉ không đem phụ nữ về nhà mà ngay cả bạn gái hay người tình thiếu gia đều không có , nhiều lần phu nhân lo lắng nhắc đến chuyện hôn nhân đều bị cậu ấy gạt đi , chắc là vì thiếu gia vẫn không quên được cô gái đó! "

Nghe Triệu quản gia nhắc đến một cô gái khiến cho Tình Tuyết tò mò hỏi :

– " Cô gái nào vậy bác , đó là người mà anh ta thích sao? "

– " Thật ra chuyện này tôi cũng không biết rõ! Thôi tiểu thư mau lên nghỉ đi thiếu gia phải xử lí công việc có lẽ vài ngày tới sẽ không về nhà nếu cô thấy chỗ nào bất tiện xin cứ nói với tôi "

Nhìn vẻ mặt Triệu quản gia khó xử cô liền biết ông không muốn nói về cô gái kia nên chỉ "Vâng" một tiếng rồi một mồi lê về phòng .

Vừa ôm chiếc gối mềm mại cô vừa tò mò về chủ nhân của ngôi nhà này không biết một người đàn ông hơn 30 tuổi, xuất sắc như vậy mà vẫn không có người phụ nữ nào bên người sẽ như thế nào?

Hôn lễ của Phong Thần và Lilian được tổ chức tại khách sạn vô cùng long trọng , có rất nhiều nhân vật quan trọng tham gia , tại phòng cô dâu

– " Oa! Chị dâu chị đẹp quá thế này anh em mà nhìn thấy chắc sẽ kinh diễm cho xem "

– " Đúng vậy a đến em là nữ nhi còn mê chú rể nhìn thấy không muốn ăn tươi nuốt sống mới lạ "

Điềm Nhi vừa bày vẻ mặt háo sắc vừa trêu ghẹo khiến khuôn mặt xinh đẹp của Lilian nổi lên hai rặng mây hồng, cùng lúc hôn lễ bắt đầu hai người liền bị Phong mẹ kéo ra ngoài . Sau khi cô dâu chú rể trao nhẫn thề nguyện xong bữa tiệc liền bắt đầu , bỗng từ bên ngoài hai người đàn ông tiến vào thu hút tất cả ánh nhìn , một người vừa lạnh lùng lại vừa mang khí thế bức người còn người kia lại mang nét ôn hòa nhã nhặn cả hai đều vô cùng anh tuấn khiến các cô gái ai cũng si mê chỉ có hai người rơi vào trạng thái hoàn toàn khác

– " Hạo , Tuyết cói cùng hai người cũng đến tôi tưởng hai người quên anh em tốt chứ , mau lại đây , giới thiệu với hai người đây là Lilian vợ tôi còn đây là em gái bảo bối của tôi Tiểu Tuyết và đây là Điềm Nhi , mọi người làm quen đi đây là hai người anh em tốt của anh Tề Hạo và Tư Đồ Tuyết "

– " Tên háo sắc "

– " Sư tử cái "

Điềm Nhi cùng Tư Đồ Tuyết hét lên.

– " Hai người quen biết nhau à? "

Phong Thần tò mò hỏi

– " Không! Làm gì quen biết!"

Đồng thanh tập hai. Nhìn thôi cũng biết hai người này quen nhau mà lại còn có thâm thù đại hận rồi, miễn bàn đi. Diễm Nhi khó chịu nhìn tên sắc lang hôm bữa bị cô đá xuống hồ

– " Ngày vui như vậy lại gặp tên này ở đây thật là mất hết cảm xúc , lần này còn dám táy máy tay chân thì chị đây sẽ chặt người thành khúc cho cá ăn "

Trái ngược với Diễm Nhi , Tinh Tuyết lúc này đang rơi vào một trạng thái không xác định người mà cả đời này cô không nghĩ gặp lại bây giờ lại đang đứng ngay trước mặt cô chỉ cảm thấy ngực nhói lên đau đớn , cảm giác đầy chua xót , uất hận đối với người đàn ông trước mặt.

Không chỉ hai người có thái độ khác lạ mà cả Tề Hạo và Tư Đồ Tuyết cũng có suy nghĩ riêng: Tề Hạo đưa mắt nhìn người con gái trước mặt chỉ thấy trong mắt cô tràn đầy đau thương cùng uất hận nhìn anh mà không phải ánh mắt ái mộ. Tính toán của những người phụ nữ khác thì chợt lóe lên một tia kinh ngạc nhưng cũng rất nhanh biến mất, đối với anh ngoại trừ Tô Nguyệt những người khác đều không có khả năng khiến anh để tâm . Còn Tư Đồ Tuyết lúc này vừa trừng mắt nhìn Tô Diễm Nhi vừa âm thầm nghĩ cách chinh cô , đột nhiên nghĩ ra điều gì đó khiến Tư Đồ Tuyết cười tà ác ,đưa tay trước mặt Diễm Nhi :

– " Tiểu thư , không biết tôi có vinh dự được mời cô một điệu nhảy không ?" .

Lời vừa nói ra khiến Diễm Nhi cả kinh suýt nữa phun hẳn rượu vào mặt tên háo sắc kia "

Tên này đang định giờ trò gì vậy , nhìn mặt hắn là biết không phải chuyện tốt lành gì , ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách .

Nhìn bộ dáng kinh ngạc không nói gì của Diễm Nhi khiến Phong Thần tưởng cô bé này đang thẹn thùng nên rất " tốt bụng" đẩy cô về phía Tư Đồ Tuyết cười vui vẻ :

– " Con bé này, lớn rồi còn hay ngượng ngùng như thiếu nữ , Tuyết ,tôi giao Diễm Nhi cho chú đó không cần cảm ơn tôi mai mối đâu ha ha "

Tư Đồ Tuyết không nói hai lời liền lôi Tô Diễm Nhi vào giữa sân mà không thèm để ý đến lời kháng nghị của cô :

– " Tên háo sắc kia , anh có buông tôi ra không hả ai thêm nhảy cùng anh chứ! Tiểu Tuyết cứu mình với "

Quay sang cầu cứu Tinh Tuyết nhưng cô sớm đã đi ra ngoài nên Diễm Nhi cuối cùng cũng không thể phản kháng mà khiêu vũ cùng Tư Đồ Tuyết , vừa nhảy anh vừa thì thầm vào tai khiến từng đợt da gà của cô cứ thế nổi lên :

– " Mèo con hung dữ giờ cô đã biết mình chọc giận ai rồi chứ ?"

– " Anh...anh tôi nói cho anh biết nếu anh dám làm bậy tôi sẽ không nương tay đâu , đừng tưởng tôi sợ tên sắc lang nhà anh !hử "

Diễm Nhi dù sợ hãi vẫn mạnh miệng nói rồi đẩy mạnh anh ra chuồn mất dạng chỉ để lại Tư Đồ Tuyết cười đầy thú vị " mèo con , cô chạy không thoát đâu".

Trong khi Diễm Nhi đang bị người tính kế thì Tinh Tuyết lại đang đi vào hoa viên của khách sạn: "Thì ra anh ta chính là người chủ của ngôi nhà cô đang sống ,là bạn của anh cô số phận <http://facebook.com/kenhtruyenthật> trên người , những tình bao nhiêu năm qua giấu chặt trong tim chỉ một lần gặp lại đã thức tỉnh ". Bỗng một khóm hoa hồng xanh tuyệt đẹp hiện ra trước mắt , trong đó có một đoạn kí ức cũng xuất hiện!

như một đoạn phim quay chậm . Cô gái xinh xắn cầm lên một nụ hoa hồng chưa nở nói với chàng trai bên cạnh : " Người ta nói rằng nếu lấy máu đang chảy trong tim của một kẻ đang yêu tưới lên một nụ hoa hồng chưa nở thì nụ hoa đó sẽ nở ra một bông hoa hồng xanh tương trưng cho tình yêu vĩnh cửu , anh à , nếu em muốn anh làm như thế anh có thể làm vì em không ?" chàng trai chỉ nở nụ cười ảm áp nhìn cô gái : " anh không tin vào chuyện cổ tích vậy nên anh sẽ không vì câu chuyện đó mà bỏ lỡ cả cuộc đời ở bên em , yêu em và chăm sóc cho em " cô gái không nói gì nhẹ nhàng ôm lấy chàng trai trong lòng tràn ngập hạnh phúc nhưng rồi ... " chúng ta chia tay đi , tôi không muốn nhìn thấy cô nữa " người luôn cười ôn nhu với cô ngày nào nay chỉ lạnh lẽo nhìn cô " tại sao ,em đã làm gì sai ?" , " cô đã làm gì tự cô biết Tề Hạo tôi cả đời này hối hận nhất là đã yêu cô nên hãy biến đi cho khuất mắt tôi " nói rồi anh lạnh lùng bỏ đi , cô không cầu xin , không níu giữ chỉ lặng lẽ rơi những giọt nước mắt mặn đắng , người đàn ông cô dùng cả sinh mạng để yêu lại nhẫn tâm vứt bỏ cô như một món đồ chơi . Những kí ức đau khổ khiến Tinh Tuyết cảm thấy lồng ngực đau đớn , bước chân cô lao đảo rồi ngã xuống , đứng lúc đó một cánh tay hữu lực đỡ lấy thân hình nhỏ bé của cô , một giọng nói trầm thấp , lạnh lùng truyền tới : " cô không sao chứ , có cần đi bệnh viện không ?" . Ngược lên nhìn thấy khuôn mặt kia liền khiến cô đẩy tay anh ra nói cảm ơn rồi đi mất . Nhìn bóng lưng nhỏ bé kia Tề Hạo chợt thấy khó hiểu vừa rồi thấy cô sắp ngã không biết điều gì thôi thúc anh đỡ lấy thân hình yếu ớt kia , vốn nghĩ cô sẽ ngượng ngùng rồi bám lấy anh nhưng cô lại vội vã bỏ đi như muốn tránh mặt anh . cô gái này thật sự đã khơi gợi sự tò mò của anh khiến anh càng muốn biết điều gì khiến cô sợ anh tới vậy . Hôn lễ của Phong Thần kết thúc nhưng đêm hôm đó lại có một số người lo lắng , sợ hãi cho tương lai của mình mà không nghĩ được .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Một buổi tối mất ngủ khiến cho hai mắt Tinh Tuyết thâm như mắt gấu trúc , rửa mặt tỉnh táo , hít một hơi lấy tinh thần cô quyết định trong ba tháng tới sẽ cố gắng ít đụng mặt Tề Hạo , chỉ cần hết ba tháng cô sẽ không bao giờ gặp lại hắn nữa . Thay một bộ đồ công sở gọn gàng, cô bước xuống lầu đã thấy Tề Hạo ngồi bên bàn ăn , anh thấy cô đi xuống liền sai người dọn đồ ăn :

– " Cô đến đây ăn sáng trước rồi sau đó chúng ta sẽ đến công ti "

– " Được "

Tinh Tuyết đáp rồi cũng ngồi xuống ăn qua loa rồi đứng lên lấy cốc đến công ti tham quan trước để tránh phải chịu áp lực khi ăn cùng Tề Hạo , anh cũng không nói gì chỉ khi cô đi đến cửa anh mới nói thêm

– " À quên không nói cho cô thư kí của tôi vừa bị sa thải nên tôi quyết định để cô thay vị trí đó , mong cô sẽ làm tốt công việc " .

Lời Tề Hạo khiến Tinh Tuyết suýt hóa đá tại chỗ , vốn nghĩ có thể làm một trợ lý bình thường chuyên đi xử lý công việc bên ngoài thì có thể ít đụng mặt Tề Hạo nhưng giờ cô lại là thư kí chẳng phải sẽ phải kề kề bên cạnh anh ta 24/24 sao , thật đúng là số con rệp mà .

Bước vào một tòa nhà cao tầng hiện đại , Tinh Tuyết kiên đi tới quầy lễ tân hỏi :

– " Xin lỗi , cho tôi hỏi phòng tổng giám đốc ở đâu ạ , tôi là thư kí mới còn đây là giấy thông báo "

Tiếp tân nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt không khỏi kinh ngạc , làm việc ở công ti thời trang cô đã gặp qua không ít diễn viên , người mẫu nhưng cũng chưa thấy ai có vẻ đẹp tuyệt diệu lại ngọt ngào như cô gái trước mặt .

Vội thu lại ánh mắt , cô tiếp tân nở nụ cười thân thiện

– " Thưa cô phòng tổng giám đốc ở tầng 20 cô là thư kí mới có thể lên chờ tổng giám đốc đến bàn giao công việc tôi sẽ gọi điện thông báo "

– " Vâng cảm ơn " .

Trong lúc đó, ở phòng họp , rất nhiều người đang run rẩy nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt

– " Bộp "

Anh ta ném tập tài liệu xuống bàn lạnh lùng trừng mắt nhìn những người kia "

Các người mau giải thích cho tôi biết tại sao danh mục quảng cáo sản phẩm mới đến giờ vẫn chưa làm xong hả? "

Một người tiến lên sợ hãi báo cáo

– " Dạ chúng tôi đã cho quay quảng cáo đúng tiến độ nhưng mà người mẫu An Tĩnh Nhã mấy lần đều cho người đến nói nội dung quảng cáo có vấn đề muốn ...muốn tổng giám đốc đích thân đến bàn bạc ạ " .

Vừa nghe xong , Tề Hạo cả người đều tỏa ra hàn khí nguy hiểm , cô ta cả gan dám thách thức anh thật đúng là chán sống

– " Được rồi các người cứ ra ngoài làm việc đi tôi sẽ xử lý chuyện này "

Đám người kia vừa nghe được câu này lập tức đi nhanh ra khỏi phòng họp , khí thế của tổng giám đốc thật đáng sợ , mỗi lần họp thế này chắc bọn họ sẽ sớm bị bệnh tim mất. Giám đốc đã đặc xá thì nên đi ra không nên ở đây làm bao chút giận nha!

Trở về phòng làm việc thấy Tinh Tuyết đã ngồi đó đợi anh. thì anh mới thu lại một chút nét mặt tức giận nói :

– " Đã để cô phải đợi rồi , chắc cô đã biết về công việc của một thư kí là như thế nào nên tôi sẽ không giải thích nữa , đây là lịch trình làm việc của tôi mà cô cần nhớ rõ , bây giờ cô hãy đến phòng riêng bắt đầu công việc lát nữa sẽ theo tôi đi thảo luận họp đồng "

– " Vâng tôi đã biết "

Nhìn bộ dáng cắm cúi vào công việc của Tề Hạo , Tinh Tuyết cũng không để ý nhiều , vừa ôm chồng tài liệu về phòng thư kí xử lý vù thắc mắc

– " Tên này sao lại đến nhanh như vậy rõ ràng cô đi trước nhưng đến nơi thì hắn đã vào phòng họp rồi , đúng là đi còn nhanh hơn gió " .

Đến trưa Tinh Tuyết đắm bóp vai nhìn số lượng văn bản đã làm xong , dù trước nay cô vẫn ở công ti của ba xử lý rất nhiều công việc nhưng số lượng lớn như lần này vẫn khiến cô có chút vất vả mới hoàn thành xong , ôm chồng văn bản vào phòng tổng giám đốc Tinh Tuyết nhẹ nhàng báo cáo :

– " Đây là số hợp đồng cần ngài kí thừa tổng giám đốc , 20 phút nữa là cuộc hẹn của An tiểu thư ạ "

– " Tôi biết rồi cô ra ngoài chuẩn bị đi đến cuộc hẹn với tôi "

– " Vâng " .

Cùng Tề Hạo đi tới một nhà hàng Nhật Bản , Tinh Tuyết thấy một cô gái vô cùng quyến rũ đang đợi họ , nhìn những đường cong tuyệt đẹp cùng bộ váy bó sát người kia khiến Tinh Tuyết không khỏi cảm thán " quả nhiên là người mẫu hàng đầu đáng người đứng là nóng bỏng khúc nào ra khúc nấy , đàn ông mà nhìn thấy không hóa sỏi hết mới lạ "

Lại nhìn sang người bên cạnh chỉ thấy ánh mắt anh ngoài lạnh lùng chán ghét thì không có gì khác khiến cô có cảm giác thật vui mừng , mà khoan sao cô lại phải quan tâm anh ta để ý ai hay không chứ , không được suy nghĩ lung tung nữa phải tập chung vào công việc , đứng rồi công việc .

Chấn định tinh thần ngồi xuống trước mặt An Tĩnh Nhã cùng Tề Hạo , ngay lập tức cô nâng kia đi đến ôm cánh tay Tề Hạo nũng nịu , bộ ngực sữa như cò ý cò vào người anh:

– " Hạo anh thật quá đáng nha , mấy lần em hẹn anh anh đều từ chối giờ mới chịu mời em đi ăn "

Hất cánh tay bạch tuộc kia ra khỏi người Tề Hạo về mặt vô cùng mất kiên nhẫn

– " Hôm nay tôi hẹn cô là vì chuyện công việc , mong cô hãy chú ý thái độ của cô , An tiểu thư "

Bị đẩy ra không thương tiếc khiến An Tĩnh Nhã có chút tức giận nhưng vẫn bàm lấy Tề Hạo , vô cùng mỉa mai nói :

– " Thật ra điều kiện của em cũng rất đơn giản chỉ cần anh để em trở thành người phụ nữ của anh thì không chỉ show diễn thời trang lần này em làm người mẫu đại diện mà về sau cũng sẽ là người mẫu độc quyền của anh , thế nào vụ làm ăn này không khiến anh bị thiệt chứ "

Nhìn vẻ mặt đắc ý của cô ta Tinh Tuyết không khỏi trợn mắt , không ngờ trên đời còn có loại người mặt dày như tường thành , vô sỉ như vậy?

Còn Tề Hạo lại nhếch miệng đầy trào phúng

– " Cô đây là đang uy hiếp tôi sao ? "

– " Anh còn lựa chọn khác sao tối nay show diễn bắt đầu anh định tìm ai thay thế em đây ? "

An Tĩnh Nhã đầy tự tin trả lời . Tề Hạo không thèm để ý thái độ của cô ta bỏ lại một câu

– " Là cô tự chuốc lấy hậu quả "

Rồi phất áo bỏ đi cùng Tinh Tuyết . Vừa ra khỏi nhà hàng , Tinh Tuyết liền Thấy Tề Hạo gọi điện cho ai đó

– " Alo , tôi đây , tôi muốn sáng ngày mai An Tĩnh Nhã phải thân bại danh liệt còn làm thế nào chắc tôi không cần phải nói nữa "

Cúp máy anh cười lạnh , loại phụ nữ ngu ngốc này cũng dám có gan uy hiếp anh thật không biết sống chết , Tinh Tuyết đứng nhìn thấy nụ cười kia liền rung mình sợ hãi bao nhiêu năm không gặp không ngờ anh ta lại thay đổi đến vậy , đây quả thật là nhà tư bản không tìm không phổi , thật đáng sợ a! Sau này phải tránh đụng vào anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Vốn Tinh Tuyết cho rằng Tề Hạo sẽ gặp khó khăn trong việc tìm người thay thế An Tĩnh Nhã nhưng tối hôm đó anh vẫn tìm được một người mẫu khác thay thế khiến cô không khỏi thấy người này làm việc thật hiệu suất , luôn chuẩn bị cho mọi tình huống bất ngờ .

Sáng hôm sau, từ trong nhà vệ sinh nữ, Tinh Tuyết bỗng nghe được cuộc trò chuyện của vài người :

– " Các cô biết gì chưa , An Tĩnh Nhã , người mẫu hợp tác với công ti chúng ta sáng nay bị bắt vì tàng trữ ma túy đó! Còn có tin tức nói cô ta là người tình của ông giám đốc công ti quản lí nữa. Thật là vô sỉ. Sau một đêm mà mất hết tất cả! Bây giờ cô ta thân bại danh liệt rồi "

– " Tôi nghe nói hôm qua cô ta uy hiếp tổng giám đốc khiến ngài ấy tức giận nên cho người đi xử cô ta đó! Mặc dù loại phụ nữ này đáng ghét nhưng không ngờ thù đoạn của tổng giám đốc tàn ác như vậy? "

– " Các cô không thấy kết cục của những thư kí trước đây có ý định leo lên giường tổng giám đốc sao , bọn họ có ai không xinh đẹp tài giỏi mà có ai không kết cục thể thảm không , nói thật là tôi nghi ngờ tổng giám đốc đại nhân có phải là gay hay không nữa đây?Người đẹp kè kè bên cạnh cũng không có phản ứng "

– " Nói nhỏ thôi để ai nghe được là chúng ta thảm đó , mau đi là việc thôi "

Nghe xong đoạn đối thoại Tinh Tuyết cảm thấy mình may mắn không có ý định quyến rũ anh ta giống những thư kí kia nếu không chắc chắn sẽ bị anh ta chinh phục thảm .

Trở lại phòng tổng giám đốc , Tinh Tuyết cẩn thận nói :

– " Tổng giám đốc , hôm nay ngài sẽ có buổi từ thiện lúc 9h , sau đó sẽ có buổi họp với đối tác bên Mỹ , không biết ngày còn điều gì phân phó không ạ ?"

Tề Hạo rất hài lòng với thái độ làm việc nghiêm túc của Tinh Tuyết nhưng giọng nói quá mức lạnh lùng của cô khiến anh có cảm giác khó chịu trong lòng , nhưng cũng không thể hiện ra mà chỉ giả vờ không để ý :

– " Tôi sẽ đến nơi từ thiện , cô hủy tất cả lịch trình hôm nay giúp tôi "

– " Vâng "

Trả lời xong cô cũng đi ra ngoài thu xếp lại hồ sơ . Đột nhiên cái tên trong giấy từ thiện khiến cô chột dạ lại trường THPT A , đây không phải là trường cũ của cô và Tề Hạo kiếp trước sao , anh ta làm gì ở đây .

Tinh Tuyết ôm một bụng nghi vấn trở về trường cũ cùng Tề Hạo , vừa đến cổng trường , hiệu trưởng đã niềm nở ra tiếp đón :

– " Tề tổng cảm ơn vì đã tới dự lễ kỉ niệm thành lập trường của chúng tôi xin mời vào "

Tề Hạo cũng không để ý thái độ sum sê của ông hiệu trưởng , chỉ trả lời một tiếng xã giao rồi tiến vào .

Tinh Tuyết nhân lúc mọi người không để ý lên đi đến một nơi , đó là một thảm cỏ xanh sau trường , trước kia cô còn hay đem rất nhiều hoa đến đây trồng , không biết nơi này có còn như trước kia không? Nhìn cảnh sắc tuyệt đẹp trước mặt , cô thoáng sững sờ , nơi này vẫn như vậy không hề thay đổi , vẫn những khóm hoa kia , cả cây cỏ thụ và thảm cỏ non xanh , đây là nơi hẹn hò bí mật trước kia của cô và Tề Hạo , nơi chứa đựng khoảng thời gian cô từ cho là hạnh phúc nhất trong cuộc đời .

Nằm xuống bãi cỏ xanh mướt , những hình ảnh ngày ấy lại một lần nữa hiện ra , Tinh Tuyết không hề hay biết từ xa có một ánh mắt đang nhìn cô thất thần . Tránh đi đám người phiền phức kia , Tề Hạo liền đi tới nơi này , sở dĩ anh hay từ thiện xây dựng ngôi trường này vì muốn lưu lại những kỉ ức về Tô Nguyệt , không ngờ khi tới đây lại thấy một người con gái đang nằm trên thảm cỏ , hình ảnh này giống hệt như lần đầu anh gặp Tô Nguyệt . Anh phát hiện nơi này trong một lần tình cờ và thường xuyên tới để yên tĩnh đọc sách , cho đến một hôm anh phát hiện một nữ sinh đang nằm ngủ trên thảm cỏ , gương cô tuy không phải xinh đẹp nhưng lại thanh tú , đơn thuần khiến anh thật sâu rung động . Giống như bị thôi miên , anh bước đến ngắm nhìn thật kĩ gương mặt ấy , đột nhiên cô gái mở mắt kinh ngạc nhìn anh:

– " Anh...anh là ai ?"

– " Tôi cũng giống như em đến đây tìm một nơi yên tĩnh để đọc sách "

Anh nở một nụ cười như gió mùa xuân, đưa cuốn sách lên lật lật:

– " Nhưng nơi này là tôi tìm trước làm sao nhường cho anh được anh tìm một nơi khác có được không? "

Cô gái không hề để ý hình tượng vừa vượn vai vừa nói với anh , nhìn hành động hết sức đáng yêu kia , anh chỉ cười nhẹ nhàng :

– " Là sao bây giờ anh cũng rất thích nơi này , như vậy đi em cho anh đến đây đọc sách đổi lại nếu em có bài tập nào không giải được anh sẽ chỉ cho em , có được hay không ?"

– " Ý tưởng cũng không tệ , vậy cứ quyết định vậy đi "

Cô cười vui vẻ đáp ứng rồi đi mất . Từ đó ngày nào hai người họ cũng gặp nhau , dần dần cả 2 người cũng yêu nhau và có những khoảng thời gian thật đẹp nhưng chính anh đã phá hủy tất cả , khi anh nhận ra thì mọi thứ đã quá muộn . Trở lại với thực tại , nhìn Phong Tinh Tuyết đang nằm đó mà trái tim lạnh lẽo của anh bỗng có một chút rung động . Có thể đây chỉ là cảm xúc khi anh tưởng niệm Tô Nguyệt , chấn an cảm xúc trong lòng anh lạnh lẽo rồi đi mà không hề nhìn thấy giọt nước mắt lăn dài trên má Tinh Tuyết , đã bao năm trôi qua nhưng tình yêu cô dành cho Tề Hạo vẫn không thay đổi , yêu nhiều bao nhiêu lại càng hận bấy nhiêu nên khi gặp lại anh mọi sự đau khổ cùng căm ghét của cô cứ nhe một lần sóng mạnh mẽ xâm chiếm toàn bộ trái tim .

Rời khỏi thảm cỏ cô lên xe cùng Tề Hạo trở về công ti , dọc đường không ai nói một câu nào chỉ trầm mặc yên lặng . Đêm hôm đó , Tinh Tuyết cảm thấy khó ngủ liền ra ngoài đi dạo , ánh sáng hắt ra từ một căn phòng hấp dẫn tầm mắt của cô , bên trong phòng nồng nặc mùi rượu , một người đàn ông đang cầm chai rượu uống không ngừng , cô nhận ra đó là Tề Hạo , nhìn anh bây giờ không còn lạnh lùng như thường ngày mà lại tràn đầy đau thương . Nhìn những chai rượu đã uống hết bên cạnh , Tinh Tuyết chột dạ cảm thấy lòng đầy khó chịu muốn tiến lên ngăn cản nhưng lại dừng lại , bây giờ anh ta và

cô chỉ là 2 người quan hệ cấp trên , cấp dưới cô lấy tư cách gì quan tâm đến cuộc sống của anh ta . Xoay người định rồi đi lại nghe được tiếng Tề Hạo nói trong con say :

– " Anh sai rồi ,xin em đừng đi , đừng rời xa anh có được không. .đừng đi ..."

Anh ta đang gọi một cô gái , chẳng lẽ là người trước đây cô đã thấy anh ôm chặt khi cô đến giải thích tất cả hiểu lầm , lúc đó anh đã ôm người con gái kia và nói không yêu cô , chẳng lẽ là cô gái đó ? Tình Tuyệt không quay lại chỉ lặng lẽ bước về phòng , đến cuối cùng trong tim Tề Hạo vẫn không phải là cô . Đoạn tình cảm này cô nên làm gì đây ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Khi Tề Hạo tỉnh lại đã là sáng hôm sau , đêm qua anh đã mơ một giấc mơ kì lạ , anh đã mơ thấy mình đuổi theo hình bóng Tô Nguyệt trong mờ ảo nhưng khi anh kéo tay cô lại thì khuôn mặt đó lại là Phong Tình Tuyệt , cô nhìn anh đầy nhu tình nhưng sau đó lại chuyển thành căm hận , hất tay anh ra rồi biến mất .

Ôm đầu đầy đau nhức , anh bước xuống lầu , có lẽ uống nhiều rượu nên anh không nhớ tối qua mình lên giường ngủ lúc nào chỉ cảm thấy có người đỡ anh lên giường sau đó đắp chăn cẩn thận rồi ra khỏi phòng . Nghĩ người đó là Triệu quân gia nên khi thấy ông anh liền lên tiếng:

– " Bác Triệu cảm ơn bác hôm qua đã đỡ cháu về phòng , đã làm phiền bác rồi "

Triệu quân gia thấy Tề Hạo nói vậy thoáng ngạc nhiên trả lời :

– " Cậu chủ à , hôm qua tôi không có đưa cậu về phòng , tôi đã xin cậu đến bệnh viện thăm một người bạn suốt đêm qua mà , cậu không nhớ sao ?"

– " Vậy thì đêm qua ai đã chiếu cố tôi?" ,

– " Sáng nay trước khi đến công ti , Phong tiểu thư đã nấu canh giải rượu và đồ ăn sáng cho cậu nên tôi đoán người tối qua có thể là cô ấy" .

Nghe quân gia nhắc đến Tình Tuyệt , Tề Hạo liền thôi không hỏi thêm , không biết lúc này anh đang nghĩ gì , chỉ thấy Tề Hạo đi đến bàn ăn nhìn những món ăn hấp dẫn trên bàn bắt đầu đụng đũa . Đột nhiên anh sững người , hương vị này cho dù trôi qua bao nhiêu năm anh vẫn có thể nhận ra , chính là những món ăn trước đây Tô Nguyệt đã làm cho anh , dù đã mời rất nhiều đầu bếp làm theo vẫn không ai làm ra được hương vị đặc biệt ấy . Tề Hạo vốn là người vô cùng kén ăn , nay lại vô cùng thỏa mãn ăn hết thức ăn trên bàn khiến người làm ai nấy đều trợn mắt nhìn nhau . " Không phải chứ! Cậu chủ thể nhưng lại ăn hết sạch thức ăn , hôm nào nhất định phải học Tuyệt tiểu thư làm mới được , biết đâu lại được cậu chủ tăng lương cũng nên" .

Mang theo tâm tình thoải mái đến công ti , đi đến đâu Tề Hạo cũng bị nhân viên nhìn bằng ánh mắt quái dị , hôm nay , tổng giám đốc uống lộn thuốc gì vậy , ngày ấy vừa đi vừa cười thì phải . Nhân viên A quay sang nhân viên B :

– " Mau nhéo tôi một cái xem tôi có phải đang hoa mắt không ?"

Người kia không thương tiếc nhéo một cái thật đau

– " Ui da! Đau quá , trời ơi đây chắc là tin động trời cho xem , băng son tổng giám đốc hôm nay lại cười dịu dàng thế "

– " Đúng thế , tối nay về nhà nhất định tôi phải xem thời tiết ngày mai có bão không " ..bla..bla . Bỏ lại lời bàn tán sau lưng Tề Hạo đi thẳng về phòng làm việc .

Từ xa nhìn thấy Tình Tuyệt đang nói chuyện cùng một nhân viên , anh không hề biết ánh mắt nhìn cô có mấy phần ôn nhu , Tình Tuyệt chợt cảm giác có người đang nhìn mình liền quay lại , bắt gặp ánh mắt của Tề Hạo , tự nhiên thấy khản trương sau đó lạnh nhạt cúi đầu chào :

– " Buổi sáng tốt lành , tổng giám đốc "

Thái độ của cô khiến tâm trạng vốn đang tốt của anh lập tức xuống dốc :

– " Cảm ơn vì bữa sáng và cả tối qua đã làm phiền cô đưa tôi về phòng "

Cô chán tình tình thần đáp lại :

– " Tôi chỉ là tình cờ đi ngang qua nên giúp anh , tổng giám đốc đừng khách sáo , nếu không còn việc gì ... tôi xin được về phòng làm việc "

– " Được "

Tề Hạo tuy hồ hững đáp lại nhưng trong lòng lại có sự khó hiểu , rút điện thoại gọi cho Tư Đồ Tuyết , bên kia vang lên giọng nói ngái ngủ :

– " Đại ca , anh gọi em có việc gì thế , em đang mơ đẹp đó "

– " Tôi nay chú đi uống rượu với anh nhé , anh đang có vấn đề cần hỏi chú "

Tư Đồ Tuyết còn chưa trả lời , Tề Hạo đã nghe thấy giọng nói tức giận của 1 người phụ nữ :

– " Anh có dậy ngay không hả? Mặt trời sắp nướng cháy mông luôn rồi đó! Hừ , người đầu mà lười hết nói "

– " Tôi phải thức khuya làm việc nên ngủ muộn chứ sao , mới sáng sớm cô lại hung dữ nh bà chán thế hả? alo xin lỗi đại ca , tối nay hẹn anh ở quán cũ nhé " .

Tư Đồ Tuyết nói xong liền cúp máy , chán nản xuống giường , sao anh lại đi thích cô gái hung dữ này không biết, còn Tô Diễm Nhi cũng trừng mắt nhìn tên kia , hừ dám lập mưu bắt chị đây làm người hầu 2 tháng , một khi hết kì hạn bà đây sẽ cho người như xương .

Bên này Tề Hạo cũng khó hiểu nhìn điện thoại, từ khi nào Tuyết nuôi phụ nữ trong nhà vậy , mà giọng nói kia hình như đã nghe thấy ở đâu thì phải . Nhưng nghĩ vẫn cũng ngay lập tức bị Tề Hạo bỏ ra khỏi đầu , giờ phút này trong đầu chỉ toàn hình ảnh lạnh lùng của Tình Tuyết và cảm giác khó hiểu của anh đối với cô .

Ở bên kia cánh cửa, trong phòng thư kí , Tình Tuyết đang không ngừng tự trách mình , hôm qua vốn đã bỏ về phòng không hiểu sao cô còn quay lại phòng Tề Hạo đỡ anh ta lên giường , còn nấu bữa sáng cho anh ta , cô đúng là điên thật rồi, phải không được để ý con người tàn nhẫn đó , không thể mềm lòng nữa , gạt đi rồi loạn trong lòng , Tình Tuyết cầu mong 3 tháng nhanh hết nếu không cô sẽ yếu lòng lại yêu Tề Hạo mất.

Tối hôm đó , trong quán bar ồn ào tiếng nhạc , Tư Đồ Tuyết thoải mái nhấp một ly rượu nhìn Tề Hạo :

– " Không biết đại ca có vấn đề gì hỏi tiểu đệ thế ?"

– " Gần đây anh đang gặp rắc rối với Phong Tình Tuyết , em gái của A Thần , thật khó suy nghĩ "

Tư Đồ Tuyết nghe xong liền nhìn Tề Hạo đầy ý cười :

– " Anh đừng nói với em là cô ta tìm cách quyến rũ anh nhé , nếu thế thì cứ tổng về cho lão nhị là được , có gì đâu mà anh phải đau đầu "

– " Không phải vậy , sự thật là cô ấy vô cùng lạnh nhạt xa cách với anh , lạ hơn là anh hình như có cảm giác với cô ấy "

Nghe đến đây Tư Đồ Tuyết suýt phun hết rượu ra ngoài , trợn mắt nhìn người trước mặt :

– " Anh xác định là thật có cảm giác?"

– " Thật sự nhưng chú cũng biết anh không thể quên được Nguyệt mà"

Đáy mắt Tề Hạo lại trầm xuống

– " Em biết không nên xen vào chuyện riêng của anh nhưng chị dâu đã mất 13 năm rồi , anh đừng tự hành hạ bản thân nữa , hãy cho trái tim một cơ hội yêu thêm lần nữa , nếu anh không nhanh tiêu Tuyết bị người khác cướp mất thì đừng có hối hận "

Nghe thấy Tình Tuyết sẽ yêu một người đàn ông khác tâm trạng Tề Hạo bỗng nhiên khó chịu.

Nhưng nhớ đến Tô Nguyệt , Tề Hạo chỉ cảm thấy tim đau nhói , có thể những hành động của Tình Tuyết giống với Tô Nguyệt nên anh mới có cảm giác với cô , không lẽ Phong Tình Tuyết đã cho người điều tra về quá khứ của anh nên sắp đặt mọi chuyện .

Nghĩ đến giả thiết này ánh mắt Tề Hạo không khỏi lạnh đi vài phần , quay sang Tư Đồ Tuyết:

– " Chú mau điều tra giúp anh tất cả tư liệu liên quan đến Phong Tình Tuyết cho anh , còn để làm gì sau này anh sẽ nói rõ ?"

Nói xong liền bước ra khỏi quán bar . Tư Đồ Tuyết nhìn theo bóng Tề Hạo chỉ biết thở dài , đại ca à , đã 13 năm rồi , đến bao giờ anh mới có thể quên chị dâu đây .

Đêm hôm đó sau khi về nhà , Tề Hạo lại tự ngồi trong phòng uống rượu , cầm ly rượu lên uống cạn , anh cầm trên tay tập tài liệu vừa nhận được , trong đó không hề có chi tiết nào nói Phong Tình Tuyết đã từng gặp hay cho người điều tra anh.

Vậy thì tại sao anh lại có cảm giác quen thuộc như vậy , giống như đó là Tô Nguyệt nhưng trong một diện mạo mới . Bước vào một căn phòng bí mật , trong đó toàn bộ đều treo nhưng bức ảnh của một cô gái có gương mặt thanh tú và nụ cười rạng rỡ .

Ngoài trời, tiếng sấm nổ ầm một tiếng , Tề Hạo nghe thấy tiếng hét chói tai từ phòng bên cạnh , vội vã chạy sang , anh chỉ thấy trong phòng tối om , cô gái nhỏ đang ngồi run rẩy bên góc giường . Tề Hạo nhanh bước tới ôm lấy cô chán an :

– " Tỉnh Tuyết cô có sao sao không? Có tôi ở đây , cô đừng sợ ?"

Bỗng nhiên được một vòng tay ấm áp ôm lấy khiến Tỉnh Tuyết dần bình tĩnh lại , ngược lên liền thấy gương mặt anh tuấn phóng đại của Tề Hạo , nhớ tới anh đang ôm chặt cô , cô liền bất giác đỏ mặt đẩy anh ra :

– " Cảm ơn anh tôitôi không sao ? Anh mau về phòng đi , lỡ có người nhìn thấy sẽ không hay " .

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tỉnh Tuyết khiến Tề Hạo cười nhẹ , không ngờ cô thư kí lạnh lùng này cũng có lúc đỏ mặt ngại ngùng

– " Được cô không cần khách sáo coi như tôi đền đáp chuyện tối qua cô giúp tôi "

– " Không còn chuyện gì , anh mau đi đi , tôi muốn nghỉ ngơi"

– " Cô chắc là ổn chứ? "

" Ầm ầmầm"

– " Á.....á "

Tỉnh Tuyết hét lên chạy lại gần Tử Hào, trong vô thức cô đưa tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của hắn. Hành động vô ý này của Tỉnh Tuyết lại làm cho thân thể của Tử Hào khựng lại một chút, rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng để khuôn mặt nhỏ bé của cô áp vào lồng ngực anh. Mùi rượu anh uống thoang thoang mà dễ chịu bao quanh lấy hai con người đang ôm nhau dần rút ngắn khoảng cách của họ lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Do quá sợ hãi Tỉnh Tuyết theo phản xạ tự nhiên ôm chặt cứng lấy Tề Hạo , còn bạn Tề Hạo không những không đẩy Tỉnh Tuyết ra còn vô cùng thỏa mãn ôm lấy cô , trong lúc đó , người cửa cảm thấy người giúp việc đang chen chúc nhau :

– " Wow! Lãng mạn như phim Hàn vậy đó! "

– " Cuối cùng cậu chủ cũng thích phụ nữ rồi , thế mà tôi cứ tưởng cậu ấy định thủ thân như ngọc đến già chứ"

" Ê! Mấy người xích ra coi , tôi chẳng thấy gì cả " .

Triệu quản gia nhìn thấy cảnh này chỉ ho nhẹ nhắc nhở những con người đang rình trộm kia :

– " Khụkhụ mấy người mau về ngủ đi đừng quấy rầy hai người họ "

Không biết do tiếng quản gia to hay thính giác Tề Hạo nhạy bén mà ngay lập tức , ánh mắt rét lạnh quyết qua đám người ngoài cửa ,bộ mặt khủng bố khiến mọi người lập tức đi về phòng .

Một lúc lâu sau , thấy Tỉnh Tuyết không đẩy anh ra như mọi lần , Tề Hạo liền cúi xuống xem thử thì thấy cô đã ngủ say , khoe miệng anh giật giật , cô thể nhưng lại có thể vô tư ngủ như vậy , đúng là tính cách đặc biệt , bình thường tránh anh như tránh tà , nay lại yên ổn ngủ trong lòng anh , cô gái này còn bao nhiêu bí mật mà anh không biết đây . Đắp chăn cho cô cẩn thận , anh liền nhẹ nhàng ra khỏi phòng " ngủ ngon tiểu Tuyết " .

Sáng hôm sau , Tỉnh Tuyết thoải mái thức dậy , vệ sinh cá nhân chuẩn bị xuống nấu bữa sáng , hoàn toàn quên mất sự kiện tối qua , đi xuống bếp thì thấy người làm ai cũng nhìn mình bằng ánh mắt ám muội thì vô cùng khó hiểu . Lúc dọn xong bàn ăn , tiếng xì xầm nhỏ lọt vào tai Tỉnh Tuyết , :

– " Hôm qua tôi thấy cậu chủ và Tuyết tiểu thư ôm nhau thật thiết lắm, chắc hai người có tình cảm rồi "

– " Thật hả? Không lẽ cô ấy chính là phu nhân tương lai?".....

Nghe đến đây , mặt Tỉnh Tuyết liền biến sắc , tối qua cô mơ thấy mình ôm Tề Hạo , không ngờ lại là ôm thật , mắt nhắm chết đi được , giờ làm sao đối mặt với anh ta đây . Đúng lúc đó Tề Hạo bước xuống vẫn thản nhiên như không có chuyện gì khiến Tỉnh Tuyết thấp thỏm lo sợ.

Đến công ti cả buổi làm việc cô đều không thể tập trung làm việc , tâm trí toàn là hình ảnh tối qua , khi cô đang chuẩn bị vào phòng họp cùng Tề Hạo chuông điện thoại di động bỗng vang lên :

– " Tiểu Tuyết cậu mau đến đây cứu tớ , hu hu , tớ sắp bị đem đi xử tử rồi .."

Nghe thấy tiếng Diễm Nhi cô long lắng hỏi :

– " Cậu làm sao thế ,đã xảy ra chuyện gì ?"

– " Tớ bị mẹ bắt đi xem mắt cậu không mau đến cứu tớ là tớ sẽ bị ép hôn cho coi "

– " Hiện tại tớ đang có cuộc họp quan trọng không thể đi được , cậu mau nhắn địa chỉ cho tớ , tớ sẽ nghĩ cách giúp cậu "

– " Tớ đang ở ☆"

– " Được rồi cậu cố đợi nhé "

Nói xong Tinh Tuyết cúp máy gọi ngay cho anh hai của cô

– " Alo , bảo bối sao nay lại có thời gian gọi điện cho anh trai thân yêu của em vậy ?"

– " Anh hai à! Diễm Nhi gọi điện cho em nói cậu ấy bị ép hôn , em đang bận công việc không thể đi được anh giúp em giải quyết nhé , địa chỉ là nhà hàng Z lầu 2 , em phải họp rồi , tạm biệt anh "

Nói xong Tinh Tuyết liền cúp máy phóng như bay vào phòng họp để lại Phong Thần hò hét bên kia .

Phong Thần còn đang đi du lịch cùng vợ yêu lại bị em gái ném cho một vụ khó giải quyết như vậy liền không biết phải làm sao , bỗng nhớ đến ai đó , anh liền cười quý dì bấm một dãy số quen thuộc :

– " Lão nhị không phải anh đang du lịch cùng chị dâu sao , gọi cho em làm gì vậy ?"

– " Thật ra cũng không có gì đâu chẳng qua anh muốn gọi điện an ủi chú thôi"

– " Sao lại an ủi em , anh nói em chẳng hiểu gì cả "

– "Thì tiểu Tuyết mới gọi điện cho anh nói Diễm Nhi đang đi xem mắt ở nhà hàng Z , mà thấy chú cũng thích Diễm Nhi nên tiếc cho chú thôi , thật ra ... alo...alo "

Phòng Thần chưa kịp nói hết câu người bên kia đã cúp máy khiến anh không khỏi cười gian xảo , Tuyết chú đừng trách anh , đây là vì tương lai lấy được vợ của chú thôi , từ xa Lilian thấy chồng yêu cười man rợ như thế không khỏi nổi da gà , không biết ai xấu số lại bị ông xã cô tính kế rồi .

Bên này , Tư Đồ Tuyết nghe thấy Diễm Nhi đi xem mắt liền lao ra khỏi phòng làm việc lái xe đến nhà hàng Z , Diễm Nhi nhìn vị tiên sinh đẹp trai nhưng biến thái trước mặt mà muốn bốc hỏa , mới nói chuyện được vài câu anh ta đã không ngừng nhắc đến chuyện cưới nhau rồi sinh con. Con mẹ nó tưởng lão nương đây là heo nái chắc , một khuôn mặt tuần tú bỗng hiện ra trong đầu cô , tuy bình thường hai người hay đấu khẩu nhưng kì thật anh luôn đối xử tử tế với cô . Đúng lúc vị tiên sinh kia nắm chặt lấy tay cô nói muốn kết hôn , một bàn tay to khỏe khác đã kéo cô đứng lên :

– " Xin lỗi nhưng đây là vị hôn thê của tôi , cô ấy vĩnh viễn không có khả năng lấy ai khác ngoài tôi "

Tò Diễm Nhi ngơ ngác nghe Tư Đồ Tuyết nói rồi bị anh kéo đi . Về đến nhà anh ngay lập tức ép cô vào tường dùng ánh mắt giận dữ hỏi cô :

– " Tôi chưa cho phép , ai cho em tự ý đi xem mắt "

Dù rất cảm kích anh đến cứu cô nhưng bị chất vấn như vậy khiến Diễm Nhi ương ngạnh cãi lại :

– " Đi xem mắt là quyền của tôi mắc mớ gì đến anh ,anh là gì của tôi mà quản ,tôi...um.m" không để cô nói hết câu Tư Đồ Tuyết đã tức giận hôn lên cái miệng không biết nghe lời kia , vốn là nụ hôn trừng phạt nhưng khi chạm vào đôi môi ngọt ngào kia , anh giống như bị nghiện không muốn buông cô ra , một lúc sau khi Diễm Nhi sắp ngộp thở , Tư Đồ Tuyết mới luyến tiếc rời khỏi , ôm lấy thân thể mềm mại đang dựa vào lòng anh thở dốc , anh cẩn thận nhẹ nhàng tai mẫn cảm của cô khiến Diễm Nhi bỗng run rẩy :

– " Anh không là gì của em đúng không , nhưng từ ngày mai sẽ không phải như vậy nữa "

Nói xong anh liền bế cô vào phòng ngủ , nhìn Tư Đồ Tuyết cởi áo lộ ra cơ thể rắn chắc tuyệt mỹ khiến Diễm Nhi không khỏi nuốt nước bọt , thật nóng bỏng nha , thì ra đây là cảm giác được nhìn mỹ nam khỏa thân , sau đó ngay lập tức cô tự gỡ đầu mình , anh ta đang muốn ăn mình mà mình lại si mê nhìn anh ta .

Thấy hành động đáng yêu này của cô Tư Đồ Tuyết nhẹ nhàng hôn lên môi cô :

– " Em đây là đang quyến rũ anh sao"

– " Anh đừng có nói lung tung , ai thèm quyến rũ anh , có gì...có gì từ từ nói , anh nhích ra trước đã"

– " Em để anh đối bụng lâu như vậy giờ đến lúc anh phải thu vốn rồi "

Dứt lời, Tư Đồ Tuyết dùng sức xé phẳng bộ váy của cô, chỉ còn lại bộ nội y nửa che nửa hở. Làn da trắng nõn, mềm mại kích thích thần kinh thị giác của anh, bàn tay khẽ vuốt ve từng chút trên cơ thể cô khiến Diễm Nhi run rẩy, thờ gậy:

– "Um..không được...phát triển thế này..quá nhanh"

Thấy khuôn mặt ửng hồng, mơ màng của người trong lòng khiến Tư Đồ Tuyết không khỏi hài lòng, một lần nữa hôn lên đôi môi mê người của cô:

– "Anh yêu em lâu như vậy mà em lại không phát hiện ra, giờ nếu em bắt anh sợ rằng tương lai em sẽ hận anh chết mất".

Sau đó, anh liền bắt đầu công cuộc "làm người" còn bạn tiểu Diễm đáng thương chỉ biết để con sói gian ác ăn thịt.

Cùng lúc đó tại phòng họp của tập đoàn thời trang hàng đầu châu Á, Tinh Tuyết cũng đang dờ khóc dờ cười nhìn hai người đàn ông đang nhìn nhau tóe lửa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Gặp lại Ngô Tử Kỳ, Tinh Tuyết rất ngạc nhiên, từ hai năm trước anh chuyển công tác sang Nhật cô đã không còn liên lạc gì với anh, không ngờ hôm nay anh lại là đối tác của Tề Hạo. Ngô Tử Kỳ gặp lại người anh luôn nhưng nhớ khiến anh vui mừng đến mức không để ý có Tề Hạo đang ở đây mà ôm lấy cô:

– "Tiểu Tuyết, anh nhớ em quá, dạo này em thế nào?"

– "Ồ... Ngô học trưởng, anh trước buông em ra đã, có gì lát nữa nói!"

Tinh Tuyết giật mình trước hành động đột ngột của Ngô Tử Kỳ, quay sang thấy sắc mặt ai đó đã như sấm chớp nổ đùng đùng, trong lòng đỏ mồ hôi lạnh, thôi xong lại có người trái gió trở trời rồi, Tử Hạo là người công tư phân minh đang trong giờ làm là xen chuyện cái nhân vào chắc chắn sẽ bị mắng. Ngược lại với suy nghĩ của Tinh Tuyết, Tử Hạo lại đối với cô không có ý kiến khi cô gặp lại bạn cũ, mà là tại sao trước mặt anh cô lại giám thân mật ôm ấp người lạ như vậy?

Thấy hành động của mình quá kích động, Ngô Tử Kỳ mới buông cô ra, hướng Tề Hạo xin lỗi:

– "Tề tổng, thật xin lỗi, do đã lâu không nhìn thấy tiểu Tuyết nên đã phần thất lễ."

Nghe đến đó trong lòng Tề Hạo bỗng có một cỗ chua xông lên, tiểu Tuyết, xưng hô thân thiết như vậy:

– "Không có gì, nhưng tôi hi vọng chúng ta nên tập trung vào công việc thì tốt hơn hành động thiếu suy nghĩ, Phong thư kí, tôi nghĩ cô còn rất nhiều tài liệu cần xử lí, cứ để tôi và Ngô tổng tự làm việc là tốt rồi."

Ngô Tử Kỳ nghe giọng điệu đầy mùi giám của Tề Hạo liền biết anh ta cũng có ý với tiểu Tuyết, cô gái nhỏ này anh đã theo đuổi cô nhiều năm, tuyệt không thể để ai cướp cô đi.

Thế là hai người đàn ông cứ thế nhìn nhau tóe lửa còn bạn Tinh Tuyết thì không ngu mà ở lại hứng trận bão của Tề Hạo.

Tối hôm đó, Phong Thần lại nhận được điện thoại "làm phiền" của anh em tốt:

– "Cậu có biết Ngô Tử Kỳ, tổng giám đốc Thái Khương không, anh ta và em gái cậu là dạng quan hệ gì vậy?"

– "À, cậu ta là người điên cuồng theo đuổi em gái tôi mấy năm trước, rất tài năng, thành đạt, đúng là rất đẹp đôi với em gái bảo của tôi, mà cậu tự nhiên quan tâm làm gì, có phải thích tiểu Tuyết nhà tôi rồi đúng không, cứ nhận đi tôi sẽ không cười nhạo đâu haha"

Thấy Tề Hạo giọng điệu như thám tử điều tra, Phong Thần đã đoán ra tên này thích em gái anh rồi, haha cậu chuẩn bị gọi tôi là anh vợ đi thôi. Bị Phong Thần nói thẳng khiến Tề Hạo giật mình nhưng vẫn không thừa nhận:

– "Ai nói tôi thích em gái cậu, chẳng qua sáng nay tôi thấy Ngô Tử Kỳ và em gái cậu có vẻ thân thiết nên hỏi thôi, tôi có việc rồi, vậy nhé" tút...tút

Thấy ai kia then quá mà vội vàng cúp máy khiến Phong Thần không khỏi khinh bỉ, đúng là xú tiểu tử đáng ghét, cái đầu cũng khó cái tạo như vậy, sau này mà dám bắt nạt bảo bối của tôi, xem tôi xử cậu thế nào.

Ở trong phòng mình, Tinh Tuyết cũng đang đau đầu suy nghĩ, Ngô học trưởng theo đuổi cô lâu như vậy, nói cô không cảm động chính là nói dối,

nhưng ngoài cảm kích tấm lòng của Ngô Tử Ki , cô đối với anh chỉ có sự kính trọng của một người em gái chứ không phải tình yêu. Cuối cùng Tình Tuyệt cũng không thể suy nghĩ thêm lời từ trong túi sách ra một đồng truyện tiểu thuyết và đĩa A , đứng nhìn đáng vẻ hiền thực hàng ngày của Tình Tuyệt mà tưởng lầm cô là tiểu thư dịu dàng nét na , thực chất cô và Điềm Nhi đều là đại sắc nữ . Nghe bác quản gia nói đêm nay Tề Hạo sẽ không về , cô phải xem hết mấy đĩa phim này mới được, thế là bạn tiểu Tuyệt vô tư lẫn trên giường xem phim nóng mà không biết xe của ông chủ nhà đang tiến vào.

Vừa vào nhà , Tề Hạo đã thấy nét mặt ngạc nhiên của Triệu quản gia:

– " Cậu chủ , hôm nay cậu nói là sẽ đi công tác mà "

– " Hôm nay có việc xảy ra đột ngột nên sáng mai tôi sẽ đi sớm , không có việc gì , bác đi ngủ sớm đi "

– " Vâng cậu chủ" .

Tề Hạo vốn định qua nhìn xem cô gái nhỏ kia đã ngủ chưa , nhưng vừa đến gần cửa đã nghe thấy những tiếng thờ dốc ám muội từ trong phòng truyền ra . Ngay lập tức hình ảnh Tình Tuyệt nằm dưới thân người đàn ông khác hiện ra khiến Tề Hạo tức giận đập phăng cánh cửa:

– " Phong Tình Tuyệt , ai cho cô..."

Đang tức giận ngập trời , lửa giận của Tề Hạo liền bị cảnh tượng trước mặt dập tắt . Tình Tuyệt đang say sưa xem phim cũng bị tiếng quát của anh làm giật mình quay lại , hai người cứ thế bốn mắt nhìn nhau .

– " Sao anh lại xông vào phòng của tôi ... mau đi ra ngoài đi "

Tình Tuyệt lấy lại được tinh thần , mắt tự nhiên nói , sao anh ta lại về chứ còn nhìn thấy cô xem phim A , thể diện mất sạch rồi . Tề Hạo lúc giờ vừa ngạc nhiên khi trong màn hình ti vi có một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau , khi nhìn Tình Tuyệt lại thấy cô mặc áo sơ mi rộng thùng thình , quần soóc ngắn thật gợi cảm , mê người , đôi mắt anh lại tràn ngập ý cười tiến lại gần cô :

– " Tôi không ngờ khẩu vị của em lại nặng như thế , không thích hợp với hình tượng cô thư kí lạnh lùng thường ngày chút nào "

Bị Tề Hạo nói trúng mặt cô lại càng thêm đỏ bừng mắt nhìn anh :

– " Xem gì thì kệ tôi , mắc mớ gì đến anh , Tề tổng đêm hôm còn xông vào phòng người khác không khỏi quá mất lịch sự đi "

– " Đây là nhà tôi , tôi muốn vào ai dám cản , nếu em muốn học kinh nghiệm có thể tìm tôi mà , tôi không ngại dạy bảo đâu "

Tề Hạo mỗi mồm nhếch lên một đường cong tuyệt mỹ khiến tim Tình Tuyệt nhảy lên một nhịp :

– " Anh...anh đại sắc lang , ai thèm nhờ anh , mau đi ra cho tôi còn đi ngủ "

Nhìn đáng vẻ phùng mang đỏ mặt của cô gái nhỏ khiến anh thật muốn cười , nhưng cũng ra khỏi phòng :

– " Ngủ ngon tiểu Tuyệt , đêm nay nếu có gặp mộng xuân nhớ để anh là nam chính nhé haha" .

Tề Hạo vừa đi cô liền cầm gối ném về phía cửa , tên khốn kiếp , hôm nay uống lộn thuốc gì lại nói với cô toàn những lời mập mờ như thế , tim ơi đừng đập nhanh nữa , cô thể động lòng được , phải tìm cách để hấn dòi sự chú ý sang người khác thôi .

Tề Hạo về phòng mình , nhớ lại tình cảnh lúc này thật nguy hiểm , đáng vẻ của Tình Tuyệt lúc ấy thế nhưng lại khiến anh có phản ứng , nếu không phải có đủ định lực sợ rằng anh đã để cô xuống rồi , anh thích cô thật rồi sao , đi vào căn phòng kia , cảm xúc ảnh Tô Nguyệt trong tay , Tề Hạo thở dài :

– " Tiểu Nguyệt , xin em hãy tha thứ cho kẻ ích kỉ là anh , anh đã định sống trong đau khổ đến khi chết đi nhưng giờ anh lại không làm được , hãy tha thứ cho anh "

Sau đó anh bức ra khỏi phòng khóa chặt nó lại , từ giờ căn phòng này sẽ trôn chặt trong trái tim anh , nếu ông trời đã để tình yêu một lần nữa sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của , anh sẽ chân trọng nó , Phong Tình Tuyệt , em nhất định không thể thoát khỏi anh .

Sáng hôm sau , ngồi trước bàn ăn , Tình Tuyệt liên tục bị ghen trước cử chỉ quan tâm của Tề Hạo , cô còn chưa kịp tiêu hóa hết những lời nói tồi qua , hôm nay lại đến một màn này :

– " Tổng giám đốc , anh xác định hôm nay anh không bị sốt chứ ?"

Đối mặt với vẻ mặt đáng yêu của cô anh chỉ cười nhẹ :

– " Nếu em không quen sau này nhìn nhiều sẽ quen thôi "

Bạn tiểu Tuyệt nghe xong liền đơ toàn tập , trời ơi , anh ta nói sau này sẽ nhìn thường xuyên , rõ ràng cô rất lạnh nhạt , làm đúng bốn phận sao lại ra nông nổi này hả trời .

Đến công ti , bước phòng làm việc thấy trong phòng trống trơn , cô liền chạy đến hỏi Tề Hạo , anh lại trả lời tình bơ

– "À, anh thấy em hay chạy đi chạy lại qua phòng anh vất vả nên chuyển luôn vào đây cho tiện, em có hài lòng không?"

Trần Tình Tuyết đỏ xuồng ba vạch đen, đã chuyển xong rồi cô còn ý kiến được sao. Thế là cả buổi làm việc, tiểu Tuyết đáng thương phải chống đỡ ánh mắt chăm chú của người nào đó mà đi kể khổ cùng Diễm Nhi:

– "Tên đó trùng tà hay sao mà đột nhiên lại cử điệu dàng như thế, tớ không sống nổi mất, phải làm sao đây Diễm Nhi"

Về mặt khó coi của Tình Tuyết khiến Diễm Nhi phải lắc đầu, nam nhan ưu tú như thế cậu vẫn không thích, thật đúng là hết nói:

– "Thì tìm cho hần mấy người phụ nữ thật xinh đẹp nóng bỏng là được, hoặc là tớ nhờ Tuyết tìm giúp cho cậu ha ha"

– "Hừ! Cậu đó, có bạn trai liền quên bạn bè! Gì mà "Tuyết" chứ nghe nổi da gà quá! Để tớ vật lộn nguy hiểm còn cười được, cứ làm theo cách đó cũng được, cậu nhớ tìm mấy cô thật đẹp đó"

– "Được rồi, tớ mà ra tay cậu cứ yên tâm".

Khẳng định nếu Tề Hạo nghe được kế hoạch này của cô khẳng định sẽ tức điên lên và sự thật chứng minh, bạn tiểu Tuyết sau này đã phải trả một cái giá rất đắt cho hành động ngốc nghếch hôm nay của bạn ý!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Sau khi gặp Diễm Nhi, Tình Tuyết vội vã về nhà làm bữa tối cho Tề Hạo, tên khó ưa, tự dưng bắt cô lo bữa một ngày, đúng là phiền muộn chết. Vừa vào cửa, bác Triệu đã ném cho cô một chồng tài liệu:

– "Ồ công ti vừa gửi mấy giấy tờ quan trọng, cháu giúp ta đưa vào phòng thiếu gia nhé, ta có việc cần xử lý gấp"

– "Vâng, bác cứ giao cho cháu, bác mau đi xử lý công chuyện đi"

Dù rất không muốn vào phòng Tề Hạo, Tình Tuyết cũng không thể từ chối Triệu quản gia, cô xoay lưng bước lên lầu mà không nhìn thấy nét áy náy nơi đáy mắt của Triệu quản gia

"Tiểu Tuyết cháu ngàn vạn lần đừng trách ta a, ta chỉ bị ép buộc thôi! Thiếu gia, cậu cũng quá phúc hắc đi thích người ta cứ nói chứ! Vì tương lai có nữ chủ nhân ta đành phải thế thôi!".

Tình Tuyết vừa bước vào phòng Tề Hạo, liền nhìn toàn bộ căn phòng chủ đạo một màu đen huyền bí

– "cạch"

Tề Hạo quần khăn tắm, nửa thân trên cứ thế hiện ra trước mặt Tình Tuyết, cô có thể cảm thấy mặt nóng lên, cả người cứ thế ngáy ra như phồng. Tề Hạo thấy tiểu Tuyết của anh nhìn không chớp mắt cảm thấy vô cùng hài lòng, xem ra dùng nữ nam kế với cô quả nhiên có tác dụng, mỗi nhếch lên một đường cong hoàn mỹ, anh tiến đến ghé vào tai cô:

– "Em đây là đang chiếm tiện nghi của tôi đấy"

Lúc này Tình Tuyết mới hoàn hồn lại chỉ tay vào anh lắp bắp:

"Anh....anh mau mặc áo vào...tôi...tôi chỉ đến đưa tài liệu...nếu không còn việc gì tôi xin phép ra ngoài"

Cô xoay lưng định đi ra ngoài thì tay bị anh bắt lấy kéo ngược trở lại, Tình Tuyết mất đà cứ thế nằm gọn trong lòng anh, anh thì thâm vào tai cô khiến mặt cô càng lúc càng đỏ:

– "Em nhớ tôi là nhà kinh doanh chứ, thế nên không thể để em cứ vậy chiếm tiện nghi được, em muốn bồi thường cho tôi như thế nào đây?"

– "Bệnh thần kinh, ai thèm chiếm tiện nghi của anh, tổng giám đốc không nên đùa thế chút nào, tôi muốn về phòng, anh mau buông tôi ra"

Cô giãy dụa nhưng vẫn không thể thoát ra, thấy cô không ngừng đẩy anh ra, Tề Hạo lộ nét tức giận, nâng cằm cô lên hôn thật mạnh vào đôi môi đỏ mọng kia, Tình Tuyết tròn tròn mắt nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt, anh ta dám cưỡng hôn cô, mọi hành động giãy dụa cũng cứ thế đình chỉ, nhân lúc cô gái nhỏ còn đang không đề phòng Tề Hạo nhẹ nhàng tách hai hàm răng cô ra, thành công chiếm đoạt tất cả ngọt ngào trong miệng cô, Tình Tuyết lúc này bị nụ hôn của anh làm cho mơ màng, trước đây tuy Tề Hạo cũng đã từng hôn cô nhưng chỉ là nụ hôn chạm môi đơn thuần chứ không

mảnh liệt như lúc này .

Buông Tình Tuyết sắp ngạt thở ra , nhìn khuôn mặt xinh đẹp , mơ màng của cô khiến Tề Hạo không khỏi buồn cười , xem ra cô gái nhỏ này hoàn toàn không có kinh nghiệm hôn mê , sau này phải dạy cô thêm mới được. Lấy lại được không khí , Tình Tuyết tức giận đẩy mạnh người trước mặt ra , trừng mắt nhìn anh rồi chạy mất về phòng . Nhìn bóng dáng cô biến mất , Tề Hạo lộ ra nụ cười tà mị , đây mới chỉ là bắt đầu , em sẽ là của tôi , Phong Tình Tuyết.

Chạy nhanh về phòng Tình Tuyết đè nén trái tim đang đập liên hồi , mùi bạc hà của Tề Hạo vẫn còn quẩn quanh nơi chớp mũi , còn cả môi cũng bị hôn đến sưng lên , nguy rồi cứ tiếp tục cô sẽ mềm lòng mất , phải nhanh tiến hành kế hoạch thôi.

Bồn chồn suốt đêm , sáng hôm sau , Tình Tuyết lại vác hai mắt thâm quầng đi làm , cô vừa bước vào thang máy chuyên dụng , hai cô gái xinh đẹp cũng bước từ trong ra trò chuyện :

– " Chị Mai , lần này bầu chọn người đẹp của công ti , chắc chắn chị sẽ đạt giải nhất cho xem , khắp công ti , nào có ai có thể vượt qua chị , nghe nói lần này sẽ được nhận một món quà từ tổng giám đốc do toàn thể nhân viên quyết định đó "

Lâm Ngọc Mai nghe cô gái bên cạnh nói vậy không che giấu được nét kiêu ngạo nơi đáy mắt , nếu lần này có thể lọt vào mắt xanh của tổng giám đốc thì chẳng phải cô sẽ lập tức hóa thành phượng hoàng sao . Lâm Ngọc Mai cười gian xảo thì thảo vào tai cô gái kia điều gì đó mà một lúc sau người kia cũng cười quý dị , rồi đi ngay .

Tình Tuyết lúc này vừa mới vào phòng làm việc đã bị đám bà tám trong văn phòng điều hành lôi đi đăng kí thi người đẹp của công ti :

– " Các chị tha cho em đi , em thật sự không muốn tham gia đâu "

Tình Tuyết đáng thương nhìn hội bà tám :

– " Không được , tiểu Tuyết của chúng ta xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ đạt giải nhất , không thể lãng phí tài nguyên quốc gia được "

– " Đúng vậy , để xem lần này Lâm Ngọc Mai còn tự cao tự đại được nữa không ?"

– " Đúng thế tôi cũng cho rằng tiểu Tuyết xứng với danh hiệu đại mỹ nhân của công ti hơn "

thế là sau một hồi bị lôi kéo dụ dỗ Tình Tuyết vẫn phải không tình nguyện kí tên vào danh sách tham gia .

Từ sau sự kiện kia cô liên tục tránh mặt Tề Hạo , những lúc bado cáo cô cũng cố bình tĩnh như chưa có gì xảy ra . Cuối cùng cũng đến ngày công bố kết quả cuộc thi , Tình Tuyết mặc một bộ váy trắng tinh khôi bó sát cơ thể khiến đường cong lung linh như ẩn như hiện , vừa bước vào bữa tiệc cô đã trở thành tâm điểm của sự chú ý :

– " Cô ấy là ai vậy , đẹp còn hơn cả mình mình đó "

– " Đây là thư kí của tổng giám đốc a , vì hay phải tặng ca nên ít người gặp cô ấy lắm , tôi mới chỉ gặp một lần mà có thể nói nhớ mãi không quên "

@s%#@sd@a.

Hàng loạt tiếng xì xầm vang lên

Cùng lúc đó , Tề Hạo , một thân âu phục , anh tuấn tuyệt mỹ bước vào , nhân viên nữ ai cũng cố làm dáng , tỏ ra thật hoàn mỹ trước mặt anh , tiếc rằng từ khi bước vào , ánh mắt Tề Hạo chỉ nhìn chăm chú một bóng dáng , mày kiếm khê nhú lại , cô gái đáng giận kia lại dám bày ra bộ dáng quyến rũ như vậy , còn đám đàn ông háo sắc kia lại dám nhìn chăm chăm cô gái nhỏ của anh .

Đi vào nhà vệ sinh , không biết nghe thấy đám nhân viên nam thì thầm gì mà Tề Hạo mang theo nụ cười tà đi ra (chắc cái nhà vệ sinh là nơi thu thập tình báo tốt nhất công ti ời = _ =)

Buổi lễ bắt đầu , mc cất giọng nói trầm ấm

– " Chào mừng mọi người đã tham gia buổi lễ kỉ niệm 10 năm thành lập công ti ngày hôm nay , và như các bạn đã biết , hôm nay cũng là lúc công bố ai là đại mỹ nhân số 1 của công ti ta , sau đây tôi xin được công bố kết quả , người giành được nhiều phiếu bình chọn nhất chính là "

Trong lúc mọi người nín thở chờ đợi , bạn Tình Tuyết vẫn thản nhiên uống nước hoa quả , ở công ti thời trang đầu thiếu mỹ nhân , chắc cô sẽ không giành được giải gì

– " Phong Tình Tuyết , bộ phận quản lí , xin chúc mừng "

Nuốt trôi nước hoa quả trong miệng , Tình Tuyết thật muốn ngửa cổ than trời , "không phải chứ , sao tôi lại xui xẻo vậy nè " đám bà tám trong phòng nghe Tình Tuyết được xướng tên thì vui sướng đẩy cô đi lên bục , Tề Hạo đã đứng chờ sẵn ở đó :

– " Tổng giám đốc , phần thưởng của nhân viên dành cho thư kí Phong là gì , ngài có tò mò không?"

Mc hết sức nhiệt tình hỏi anh :

– "Tuy tôi không biết là gì nhưng tôi cũng rất chờ mong, cô cũng thế phải không Phong thư kìa"

Vừa nói, ánh mắt Tề Hạo vừa sáng quắc nhìn cô. Tình Tuyết nhìn thấy ánh mắt kia, liền rung mình một cái, thật là ánh mắt đáng sợ. Sau khi hỏi xong, cô liền quay xuống toàn bộ mọi người:

– "Không biết mọi người muốn dành cho đại nữ nhân của chúng ta phần thưởng gì đây?"

– "Một nụ hôn của tổng giám đốc", "đúng thế mau hôn đi", "hôn đi"....

Nghe thấy phần thưởng kia, Tình Tuyết liền muốn bóc hơi tại chỗ, đây mà là phần thưởng sao, cực hình thì có, làm như mỗi tên biến thái kia là vàng không bằng, cô nhủ mấy quay sang nhìn Tề Hạo, ý muốn anh từ chối, nhưng:

– "Nếu mọi người đã nói vậy thì tôi đây rất vinh hạnh"

Tề Hạo vẻ mặt rộng lượng nói xong liền kéo cô gái còn đang ngỡ ngàng, đặt lên môi cô một nụ hôn kiểu Pháp, toàn thể nhân viên đều trở mặt nhìn nụ hôn nóng bỏng của boss đại nhân

– "Wa nhìn thật giống đôi tình nhân nha"

– "Hai người xinh đẹp như vậy đứng cạnh nhau thật là đẹp như tranh vẽ vậy"

– "Ê mấy người nói xem, có khi nào tổng giám đốc nhìn trúng Phong Thư kìa không? Từ xưa đến nay có bao giờ gần ai đâu mà bhe lại đồng ý sản khoái như vậy?"

Lâm Ngọc Mai nhìn cảnh tượng kia, nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt đến mức bật máu, vị trí đó đáng lẽ phải thuộc về cô, người xứng đáng đứng cạnh tổng giám đốc phải là cô vậy mà tiện nhân kia lại ngang nhiên được hưởng. Phong Tình Tuyết, cô cứ chờ đó, ngày tháng tốt đẹp vừa cô không còn bao lâu đâu, cuối cùng kẻ nào đó, ôm một bụng tính toán dòi dòi, còn bạn tiểu Tuyết lúc này vì bị hôn đến thiếu dưỡng khí mà bị tên mặt dày nào đó ôm vào lòng thờ phỉ phò như ngựa chiến, đúng là tên nam nhân đáng ghét, hờ ra là ăn đậu hũ của cô, thật đáng ghét mà

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Từ ngày bị Tề Hạo hôn trước mặt bao nhiêu người, tin đồn cô là tình nhân của Tề Hạo liền lan ra, cô cố gắng giải thích thế nào cũng không tác dụng.

Mãi suy nghĩ, cô liền bị một đám người đụng phải, mất thăng bằng ngã xuống đất:

– "Ai da, đây không phải là "tổng giám đốc phu nhân" tương lai sao, thật là xin lỗi đã làm cô ngã"

"Tình Tuyết nhìn lên thì thấy một cô gái thanh tú đang dùng vẻ mặt khinh bỉ nhìn cô, miệng nói xin lỗi nhưng hoàn toàn không có ý đỡ cô lên, loại phụ nữ nông cạn này thật là ở đâu cũng có:

– "Không sao, tôi không có việc gì, nhưng tôi và tổng giám đốc chỉ là quan hệ cấp trên, cấp dưới mà thôi, mong cô cẩn thận lời nói của mình"

– "Ồ đây giả bộ cho ai xem, loại hồ ly tinh đi quyến rũ tổng giám đốc như cô mà còn dám ở đây lớn tiếng, không biết xấu hổ"

– "Thì cô ta mộng tưởng mình là phu nhân tổng giám đốc nên lên mặt với chúng ta chứ sao"

– "Hừ, nghĩ mình hơn ai chứ".

Tình Tuyết thật sự muốn nổi điên lên, mấy cái người này cô đã nói là không có gì rồi mà.

– "Mấy cô kia không đi làm việc, lại ở đây quát tháo àm ĩ gì thế hả?"

Một giọng nói dịu dàng vang lên, Tình Tuyết nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đỡ cô lên, nghiêm mặt nhìn mấy người kia:

– "Chị Mai, rõ ràng chị mới là nữ số 1 công ti mà, bọn em đang đòi lại công bằng cho chị"

Cô gái thanh tú lên tiếng

– "Đừng nói lung tung, đây là do toàn thể nhân viên bình chọn, quả thật là Phong tiểu thư xinh đẹp hơn, mấy đứa mau đi làm việc đi".

Những cô gái kia đi rồi , Lâm Ngọc Mai liền quay sang Tình Tuyết về mặt quan tâm hỏi :

– " Em không sao chứ , chị xin lỗi , chỉ tại chị nên bọn họ mới khi dễ em "

– " Em không sao , cảm ơn chị "

Tình Tuyết dịu dàng đáp lại , để đền bù cho Tình Tuyết , Lâm Ngọc Mai mời cô đi ăn trưa , coi vui vẻ nhận lời trở về phòng làm việc mà không để ý nét cười lạnh nơi đáy mắt Lâm Ngọc Mai .

Tình Tuyết vui vẻ trở về , lại bất gặp một cô gái có khuôn mặt trẻ con đang ôm lấy anh , Tề Hạo cũng không đẩy cô gái kia ra mà chỉ cười nhẹ . Cô gái đó , chính là người Tề Hạo đã ôm khi chia tay cô , con đau chuyển đến lồng ngực khiến cô cảm thấy chua xót , Tề Hạo , đến bây giờ trong một thân phận khác , anh vẫn chỉ đùa giỡn tôi . Lạnh lùng quay gót bước vào phòng , Tề Hạo thấy bóng dáng cô định đem Tề Thiên Linh đến giới thiệu lại bị nhóc con kia kéo lại :

– " Anh hai , anh đã hứa là sẽ dẫn em đi ăn mà , đừng nói là anh nuốt lời đó nha "

– " Được rồi , đừng ồn ào nữa , anh dẫn em đi , mà sao tự nhiên em lại trở về , mẹ bên đó có khỏe không ?"

– " Em nhớ anh hai nên mới về a , mẹ sức khỏe không tốt lắm , nói là khi nào anh chịu lấy vợ mẹ mới khỏe "

Tề Hạo nghe xong liền nghĩ ngay đến ai đó , bất giác nở nụ cười dịu dàng . Tề Thiên Linh nhìn thấy vẻ mặt kia liền bắt đầu suy đoán , sao mặt anh hai lạ vậy ta , chẳng lẽ ...Không đề cô suy nghĩ thêm , Tề Hạo đã kéo cô em rắc rối đi .

Tình Tuyết vào phòng , tức giận gọi điện cho Diễm Nhi :

– " Alo , tiểu Tuyết à , tớ đang tìm người cho cậu mà , đừng giục thế chứ "

– " Tớ gọi điện cho cậu là muốn nói cậu không cần tìm người nữa , tên đáng chết đó đang ôm người đẹp rồi "

Bên kia truyền đến tiếng nói giận dữ của Diễm Nhi :

– " Hừ đúng là đồ hoa tâm , dám chiếm tiện nghi của cậu rồi phui mông bỏ đi , Tuyết , anh đã thấy anh em tốt của anh chưa , anh mà dám như thế em sẽ cho anh tuyệt tự tuyệt tôn đó biết chưa "

Bên kia cũng vang lên tiếng cười khê của Tư Đồ Tuyết :

– " Trong sạch của anh đều bị em lấy đi rồi , anh nào dám haha"

– " Ai lấy đi trong sạch của anh , rõ ràng là anh ăn em còn dám nói "

Khóe miệng Tình Tuyết giật giật , cái con nhỏ Diễm Nhi này thật là :

– " Ờ hèm mình phải cúp máy đây , cậu cứ làm theo như vậy nhé , tạm biệt ."

Vừa cúp máy xong cô lại nhận được tin nhắn của Ngô Từ Kỳ

– " Tối nay em rảnh không , anh muốn hẹn em đi ăn tối "

Tình Tuyết chỉ thờ dãi nhắn tin lại

– " xin lỗi anh , em không thể đi được , anh đừng hi vọng ở em nữa , chờ đợi bao nhiêu năm qua đã quá đủ với anh rồi "

Tin nhắn gửi đi một lúc lâu sau Ngô Từ Kỳ mới gửi tin lại , vắn vắn năm chữ " Anh sẽ không bỏ cuộc"

Tình Tuyết cũng rất nhiều lần tự trách bản thân , tại sao cô không thể thích Ngô học trưởng , anh là một nam nhân tốt nhưng cô vẫn không thể yêu anh , dù không muốn thừa nhận nhưng trong lòng cô sớm đã có đáp án , là bởi vì trái tim coi vẫn chỉ có người kia .

Thoáng cái đã tới giờ ăn trưa , cô đi xuống ăn cơm cùng Lâm Ngọc Mai , đang nói chuyện vui vẻ , đột nhiên cô ta đưa cho cô một lá thư :

– " Lá thư này chị định đưa cho một người bạn nhưng chiều nay chị phải đi công tác rồi , em có thể giúp chị gửi được không "

– " Tất nhiên là được , chị gửi địa chỉ cho em , em sẽ đưa đến tận nơi giúp chị"

Thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của Lâm Ngọc Mai , Tình Tuyết liền đồng ý không chút nghi ngờ .

Buổi chiều theo chỉ dẫn của Lâm Ngọc Mai , Tình Tuyết đi đến nơi vắng vẻ nhất trong công viên đợi người đến lấy thư , đột nhiên :

– " Cô em xinh đẹp sao lại đứng ở nơi vắng vẻ vậy , đang đợi ai sao , muốn đi cùng bọn anh không?"

Nhìn đám người cao lớn , đang nhìn cô đầy dâm dục , trong lòng Tinh Tuyết vô cùng hoảng sợ nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh :

– " Tôi đang đứng đây đợi bạn , các người đừng có mà làm bận "

– " Đứng đây đợi bạn sao , cô em ngây thơ quá rồi , bọn anh đây là được người ta thuê để phục vụ cô em đó "

– " Đại ca , nói nhiều như thế làm gì , mau lôi nó đi xử lí thôi , xinh đẹp như vậy , chắc chắn cảm giác sẽ rất tuyệt hắc hắc " .

Nghe đến đó , dù Tinh Tuyết có ngu cũng biết mình bị lừa , tại sao chị Mai lại làm như vậy , cô muốn chạy thoát thân nhưng đã bị nhóm người kia vây kín :

– " Các người đừng qua đây , có ai không cứu tôi với "

Dù cô có học võ nhưng cô là con gái làm sao có thể chống lại cả một đám cao to lực lưỡng này

– " Ngoan ngoan nghe lời đi , sẽ không ai đến cứu cô đâu "

Tinh Tuyết bị đám người kia bắt được , liền dè cô xuống kéo rách áo sơ mi của cô lộ ra thân thể như ngọc :

– " Không ...buông tôi ra..huhu ...anh hai cứu em với "

Trong lúc Tinh Tuyết đang tuyệt vọng kêu gào thì nghe thấy tiếng la như bị cắt tiết của mấy tên kia , một giọng nói trong trẻo vang lên :

– " Ban ngày ban mặt mà mấy tên các người dám dờ dẫm đòi bại như vậy , chị đây đá chết các người "

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng á ối của mấy con heo kia , Tinh Tuyết thì sợ hãi ngồi run rẩy ôm chặt lấy thân thể , cái áo đã bị xé thành mảnh vụn . Cô gái kia sau khi đánh đã tay , liền nhìn Tinh Tuyết lo lắng :

– " Cô không sao chứ , có cần đi bệnh viện không ?"

Tinh Tuyết không nói gì chỉ lắc đầu , sắc mặt hoảng sợ , trắng bệch . Tề Thiên Linh thấy vậy quay sang người đàn ông mắt xanh , tóc vàng bên cạnh :

– " Alex anh lấy áo khoác cho cô ấy mặc rồi ôm cô ấy ra xe giúp tôi , tạm thời đưa cô ấy về nhà anh hai đã , đến khi nào tinh thần cô ấy khá hơn sẽ đưa cô ấy về nhà "

– " Vâng thưa tiểu thư"

Người đàn ông kia ngay lập tức cởi áo khoác lên người Tinh Tuyết rồi cùng Tề Thiên Linh trở về biệt thự Tề gia .

– " Tiểu Tuyết , cháu làm sao vậy sao lại ra nông nỗi này ?"

– " Bác Triệu , bác quen cô ấy sao ?"

Tề Thiên Linh ngạc nhiên hỏi quản gia , ông cũng ngạc nhiên nhìn cô

– " Đây là em gái của Phong thiếu gia , Phong Tinh Tuyết , cô ấy hiện đang ở đây cùng thiếu gia nhà ta , mà Linh Nhi cháu về khi nào vậy , sao không nói ta một tiếng ?"

– " Đây là đang xảy ra chuyện gì mà ồn ào vậy ?"

– " Tiểu em bị làm sao vậy? Việc này là sao hả? "

Hai người còn đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng giận dữ của Tề Hạo :

– " Còn đứng đây làm gì , mau đi gọi bác sĩ , còn em ngồi trong phòng khách đợi anh "

Vừa nói anh vừa ôm lấy Tinh Tuyết trong tay Alex đi thẳng lên phòng cô . Vừa vào phòng Tinh Tuyết liền thoát khỏi vòng ôm của anh

– " Tôi muốn đi tắm "

Cô nói xong liền bước vào nhà tắm khóa cửa lại , Tề Hạo cũng không ngăn cản cô , 1 tiếng sau vẫn không thấy cô bước ra , Tề Hạo liền lo lắng đẩy cửa xông vào , thấy ai đó đang ngâm trong nước lạnh không ngừng lau chùi cơ thể , làn da trắng nõn đỏ ửng lên , Tề Hạo đau lòng ôm lấy cô ra khỏi nước lạnh , mặc cho cô vùng vẫy mà lấy khăn bông quấn lấy thân thể mềm mại :

– " Thật dơ bẩn , mau để tôi rửa sạch , mau lên "

Tĩnh Tuyết vừa nói vừa sợ hãi, bao nhiêu năm được anh trai và ba mẹ cưng chiều chưa bao giờ cô bị tổn thương như lần này, Tề Hạo bỏ qua cảnh đẹp trước mắt ôm chặt lấy cô:

– "Không sao, có anh anh ở đây, đừng sợ"

Được anh ôm vào lòng bao nhiêu ủy khuất cứ thế tràn ra, cô ôm anh khóc lớn, đến khi mệt mỏi cô ngủ thiếp đi, đắp chăn cẩn thận cho cô xong, Tề Hạo đem theo khuôn mặt u ám đến phòng khách:

– "Đã xảy ra chuyện gì, em nói rõ cho anh"

– "Anh hai à, đó là chị dâu tương lai của em có phải hay không?"

Không để ý đến bộ mặt sát khí của anh trai, Tề Thiên Linh vô cùng hưng phấn hỏi, mẫu hậu đại nhân cuối cùng con trai người đã có người trong lòng rồi:

– "Còn không mau trả lời anh, em muốn bị đá về Thụy Sĩ phải không?"

– "Em nói là được chứ gì, lúc em đến đã thấy một đám người xé áo cô ấy rồi, còn nghe thấy cái gì mà bị người tính kế hay sao ý, thế nên em đây mới hành hiệp trương nghĩa ra tay cứu giúp chị dâu tương lai á"

Híp mắt đầy nguy hiểm, Tề Hạo lạnh lùng phun ra một câu rồi bỏ đi:

– "Anh sẽ xử lý, thay anh chăm sóc chị dâu của em, khi nào cô ấy tỉnh gọi điện báo cho anh"

Tề Thiên Linh nhìn bộ mặt âm lãnh của anh trai thảm cầu nguyện cho kẻ dám tính kế chị dâu của cô, còn bây giờ cô phải tình báo cho mẫu hậu đại nhân mới được, hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Ngủ suốt một đêm, Tĩnh Tuyết bị con đói làm cho tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy mình bị ôm chặt lấy, cúi đầu cô mới phát hiện một cô gái đang bám lấy cô ngủ ngon lành, đây là bạn gái của Tề Hạo mà, sao lại trong tư thế này ngủ trên giường cô, còn đang nghĩ cách lấy những cánh tay bạch tuộc kia ra, Tĩnh Tuyết đã nghe thấy tiếng rống giận của ai đó:

– "Tề – Thiên – Linh, ai cho phép em ôm tiểu Tuyết, em mau lăn ra ngoài cho anh" sau đó

– "Bịch"

Một cái con bạch tuộc nhỏ bị đá xuống đất không thương tiếc:

– "Ui da, anh hai...ai cho em thêm năm phút nữa...z.z.z.z"

Người vừa bị lăn xuống giường xoa nhẹ móng bị đau, rồi tiếp tục đánh cờ với Chu Công, Tĩnh Tuyết phì cười trước hành động siêu đáng yêu của Thiên Linh còn Tề Hạo sắc mặt bình tĩnh, không nói hai lời xách con heo nào đó vào phòng tắm, sau đó chỉ thấy một tiếng la truyền ra:

– "A..lạnh chết em, anh hai, anh là đồ độc ác, lúc nào cũng là chiều này"

– "Con heo nhà em mau thay quần áo rồi ra đây cho anh"

Nói xong Tề Hạo liền đi ra ngoài, nhẹ nhàng quan sát Tĩnh Tuyết, tinh thần cô đã tốt hơn hôm qua nhưng sắc mặt vẫn có nét tiêu tụy, mệt mỏi.

Một lúc sau, Tề Thiên Linh bước ra với khuôn mặt phụng phịu nhìn anh trai, Tề Hạo không để ý đến thái độ của cô, mặt lạnh lại hỏi:

– "Sao em không ở phòng mình ngủ lại chạy đến phòng tiểu Tuyết hả"

– "Anh đã dặn là phải chăm sóc chị dâu còn gì, tối qua chị ấy cứ mơ thấy ác mộng nên em mới ngủ cùng với chị dâu chứ bộ, em tốt như thế lại bị anh đá xuống giường còn phun nước lạnh vào người, đúng là đồ anh trai không biết lý lẽ"

Không quan tâm đến sắc mặt càng lúc càng tối của Tề Hạo, người nào đó cứ thế lăm bầm. Tĩnh Tuyết yên lặng nãy giờ mới tiêu hóa hết đoạn đối thoại của bọn họ, cô cũng người, cô bé này là em gái của Tề Hạo, vậy lúc trước anh ta nói dối chỉ là muốn cô hiểu nhầm, tổn thương thôi sao, nhưng cô gái mà trong con say Tề Hạo gọi là ai?

Muôn vàn thắc mắc cứ thế đặt ra trong lòng Tinh Tuyết khiến cô cũng không nghe thấy Thiên Linh gọi cô là chị dâu .

– " ục... ục "

Tiếng kêu xuất phát từ bụng Tinh Tuyết cắt đứt dòng suy nghĩ của cô , đồng thời cũng khiến hai người còn lại chú ý , cô đỏ mặt ngại ngùng :

– " Thật xin lỗi , từ chiều hôm qua tới giờ hình như tôi chưa ăn gì "

Tề Hạo nhìn cô dịu dàng :

– " Anh đã sai người làm bữa sáng rồi em mau sửa soạn rồi xuống ăn đi "

Tề Thiên Linh há hốc miệng trước khuôn mặt quay ngoắt 180 độ của anh trai , cô thật sự rất muốn dán ba chữ " đồ thiên vị " lên mặt anh . Tinh Tuyết có lẽ đã quen với sự thay đổi của Tề Hạo nên cũng không nói gì thêm , nhanh chóng thay một bộ váy màu hồng nhạt , bước xuống lầu .

Sau khi ăn xong , Tề Hạo liền bắt cô nghỉ ngơi một ngày , không cho phép đến công ti , thế là cô liền bị cô nhóc kia lôi đi mua sắm , nhìn khuôn mặt đáng yêu kia , quả thật cô không thể nào từ chối hơn nữa thà đi mua sắm còn hơn ở nhà , chán muốn chết . Vốn không muốn cho Tinh Tuyết ra khỏi nhà nhưng cuối cùng không chịu được cô em gái cứ lải nhải bên cạnh , anh vẫn phải đồng ý nhưng với điều kiện có vệ sĩ của anh đi theo. Hai bóng lưng nhỏ nhắn vừa đi khỏi, điện thoại của Tề Hạo chợt rung lên :

– " Thế nào đã điều tra ra chưa ? "

– " Người đứng đằng sau đã thuê rất nhiều người phong tỏa thông tin nên xin ngài cho tôi thêm một chút thời gian , tôi cam đoan sẽ tìm ra là ai "

– " 1 ngày sau , tôi muốn kết quả, nếu không , tự mình xin từ chức "

Nói xong Tề Hạo lập tức cúp máy , che dấu rất tốt , tiếc là đối tượng mà " hấn " nhắm đến lại là người phụ nữ của anh .

Thiên Linh dẫn cô đi hết nơi này đến nơi nọ , mua bao nhiêu đồ đều tống hết cho anh chàng vệ sĩ tội nghiệp :

– " Chị dâu , chúng ta lại đi ăn kem đi , em một quả à "

Đưa tay捏éo khuôn mặt đáng yêu của Thiên Linh , Tinh Tuyết tươi cười nói :

– " Đã bảo không được gọi chị là chị dâu cơ mà , chị và anh em không phải loại quan hệ đó "

– " Anh em nói chị là chị dâu em mà , anh ấy muốn em gọi thế á "

– " Hết cách với em , thôi đi ăn kem nào " ngoài mặt Tinh Tuyết vẫn tỏ ra bình thường nhưng trong lòng đang căm tức tên mặt dày hơn si mắng kia , cô còn chưa tha thứ cho hấn nói gì đến chuyện kết hôn cùng hấn , những tổn thương đó , mãi mãi cô không bao giờ quên , tên kia xấu xa như thế không hiểu sao em gái hấn lại có thể đáng yêu như vậy.

Đúng là tội nghiệp cho một tâm hồn ngây thơ , trong sáng , nếu lúc này những người đã từng sống với Tề Thiên Linh nghe thấy điều này chắc chắn sẽ ngắt ngay tại chỗ , tiểu yêu này mà ngây thơ , trong sáng thì heo sẽ biết leo cây .

Hai cô gái đang trò chuyện hết sức vui vẻ thì một bóng dáng cao lớn đã đi đến :

– " Tiểu Tuyết , không ngờ lại gặp em ở đây , em đi cùng bạn sao ? "

– " Không phải bạn mà là em chồng tương lai , tôi là Tề Thiên Linh , rất vui được gặp anh "

Tinh Tuyết chưa kịp nói , Thiên Linh đã mở lời thay , thấy gương mặt trẻ con của Thiên Linh , Ngô Từ Kỳ thu lại nét mặt dịu dàng , chỉ mở miệng lạnh nhạt :

– " Tôi là Ngô Từ Kỳ rất vui được gặp cô , theo tôi biết , tiểu Tuyết còn chưa có bạn trai , vậy sao lại có người em chồng là cô đây "

– " Chị dâu đang "sống cùng" anh trai tôi tất nhiên sớm muộn gì cũng sẽ là chị dâu tôi "

Nghe đến đó , trong lòng Ngô Từ Kỳ vô cùng khó chịu , anh quay sang Tinh Tuyết hi vọng cô sẽ phủ nhận chuyện này nhưng :

– " Đúng là em đang sống cùng Hạo , Ngô học trưởng , em rất cảm động tấm lòng của anh nhưng trong tim em đã có người khác , thực xin lỗi "

Nghe thấy Tề Thiên Linh nói vậy , cô định phủ nhận nhưng rồi vẫn hòa theo nói dối bởi vì cô không muốn Ngô học trưởng đặt hi vọng vào một người không hề yêu anh như cô :

– " Tại sao lại chọn anh ta , rõ ràng anh quen em trước , theo đuổi em nhiều năm như vậy nhưng ngay cả một cơ hội em cũng không cho anh "

– " Em chỉ có thể nói, là bởi vì Yêu , thực xin lỗi "

Không muốn để chị dâu mình bối rối thêm , Tề Thiên Linh kéo tay cô đi , khi đi ngang qua Ngô Từ Kỳ còn tỉnh nghịch thì thầm :

– " Muốn giành vợ với anh trai tôi , anh không có cửa đâu "

Nói rồi cùng Tinh Tuyết đi mất , Ngô Từ Kỳ nở một nụ cười chua xót , có lẽ ngay từ đầu trái tim em đã không có chỗ dành cho anh , 10 năm anh đã tự mơ một giấc mơ không có thực .

Về nhà cùng Thiên Linh , Tinh Tuyết vẫn trong tâm trạng áy náy vô cùng , cả buổi tối , cô vẫn trầm tư suy nghĩ khiến Tề Hạo nhũn mày , quay sang cô nhóc kia đã không thấy tấm hơi , chuồn nhanh thật , tuy nhiên vệ sĩ cũng đã đem toàn bộ sự việc kể lại cho anh , thấy cô chưa bao giờ nhìn anh dịu dàng nay lại vì một người đàn ông khác mà lo lắng khiến toàn thân Tề Hạo lại bốc mùi dấm chua nồng nặng . Anh bước đến gần cô :

– " Em đang vì Ngô Từ Kỳ mà đau lòng sao ? "

Đáng vẻ như người chồng ghen tuông của ai đó khiến Tinh Tuyết nhũn mày , cô đâu có làm gì mà anh ta lại dùng giọng điệu này chất vấn :

– " Không liên quan đến anh , tổng giám đốc , xin anh đừng khiến người khác hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta " .

– " Hiểu lầm sao , em cho rằng tất cả chỉ là hiểu lầm ? Nếu như tôi nói là tôi cố ý thì sao ? "

– " Ý anh là gì ? "

Nhìn ánh mắt anh neho lại nguy hiểm , Tinh Tuyết bất giác lùi về phía sau :

– " Tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi , ý tứ như vậy đã rõ ràng chưa ? "

– " Không bao giờ , tôi chỉ muốn là một thư kí bình thường , anh ...um...m "

Nghe thấy Tinh Tuyết từ chối khiến Tề Hạo tức giận bịt miệng cô lại nhiệt tình càn quét trong miệng cô , Tinh Tuyết vừa thẹn vừa giận cắn mạnh vào môi anh khiến anh phải buông cô ra :

– " Anh ...anh lấy quyền gì mà hôn tôi , tôi không phải người anh yêu , tại sao hết lần này tới lần khác trêu chọc tôi "

Tinh Tuyết vừa nói , nước mắt vừa trào ra , hấn coi cô là gì chứ

– " Nếu tôi nói tôi yêu em thì em có tin không ? "

– " Yêu sao , ha ha trước đây lời yêu anh cũng nói lên dễ nghe như vậy nhưng tôi vẫn ngu ngốc tin anh , để rồi cuối cùng anh vứt tôi đi như một món đồ chơi cũ , Tề Hạo , đời này kẻ tôi căm ghét nhất chính là anh , tôi sẽ không bao giờ yêu anh "

Sau đó cô xoay bước trở về phòng để lại Tề Hạo sững sờ , từ sau khi Tô Nguyệt mất anh chưa từng để bất cứ người phụ nữ nào đến gần vậy những lời nói lúc này của cô là ý gì , đột nhiên trong đầu anh xuất hiện một khả năng , khi đọc tư liệu của tiểu Tuyết anh phát hiện này cô bị tai nạn bất tỉnh cũng là ngày Tô Nguyệt mất của 3 năm sau , không lẽ tiểu Tuyết chính là Tô Nguyệt

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

– " Tiểu Nguyệt , cho dù quá khứ của em có như thế nào , gia đình em có ra sao , anh vẫn yêu em , anh sẽ luôn ở bên bảo vệ em , không để em chịu bất kì thương tổn nào ? "

– " Em tin anh "

– " Tại sao lại không tin em , anh đã nói là sẽ luôn bảo vệ em , tại sao ? "

Cô nhìn hấn đầy đau khổ nhưng cô không cho phép giọt lệ chảy xuống :

– " Đừng nói nữa , tôi tin vào những gì mình thấy , tôi đã yêu người khác , đừng làm phiền tôi nữa "

Nói rồi anh ôm một người con gái rồi , cô đau lòng đứng đó . Cuối cùng bị chú thím bán cho một lão già đáng tuổi cha mình , để rồi phải tự vẫn .

Tĩnh Tuyết bật dậy sau cơn ác mộng, mồ hôi đã thấm ướt trán, đã lâu rồi cô mới mơ thấy giấc mơ này, chợt nhớ ra vừa rồi trong lúc tức giận cô đã nói những điều không nên nói thì phải, thật là giận quá mất khôn, không sao cả chỉ cần cô một mực phủ nhận, anh ta cũng chẳng thể làm gì được.

Trong lúc đó, Tề Hạo cũng đang chờ người điều tra từng chi tiết cùng tính cách, sở thích của cô, anh biết giả thuyết Tĩnh Tuyết là Tô Nguyệt rất hoang đường nhưng ánh mắt của cô, hình ảnh cô nằm trên bãi cỏ, những món ăn cô làm và kể cả những lời nói của cô đều khiến anh cảm thấy quen thuộc, nếu Tĩnh Tuyết thật sự là Tô Nguyệt, anh nên làm gì để cô tha thứ cho anh đây, ánh mắt căm phẫn đó khiến tim anh đau đớn, Phong Tĩnh Tuyết, rốt cuộc em là ai?

Sáng hôm sau, Tĩnh Tuyết như thường lệ thức dậy, ăn sáng rồi đến công ty, lúc chạm mặt Tề Hạo, cô vẫn lạnh nhạt như không có chuyện gì, Tề Hạo cũng thờ ơ như vậy khiến hai người rơi vào trạng thái chiến tranh lạnh. Tề Thiên Linh nhìn sắc mặt hai người như vậy thì khó hiểu, lạ thật rõ ràng hôm qua cô đã giúp anh trai đuổi đi một tình địch, buổi tối còn rất thông minh tạo không gian yên tĩnh, lãng mạn cho hai người, sao giờ lại như hai tảng băng thể này, quả nhiên tâm lý người lớn "trẻ con" như cô không hiểu được (26 tuổi còn tự nhận là trẻ con chắc chỉ có thánh này).

Vừa đến công ty, Tĩnh Tuyết đã bắt gặp Lâm Ngọc Mai đang nói chuyện cùng đám người khi dễ cô hôm nọ ở góc thang máy:

— "Chị Mai, chị cao tay thật đấy, có thể khiến con nhỏ kia tin chị không chút nghi ngờ"

— "Giờ chắc chắn tiện nhân đó không thể đến công ty được rồi, chị đã cho rất nhiều đàn ông đến tiếp đãi cô ta, hẳn là rất hưởng thụ đi ha ha"

Lâm Ngọc Mai cười đắc ý, dám cản đường cô ta thì đều sẽ có kết cục như vậy đám người kia cũng hùa theo nịnh hót:

— "Đến lúc có được tổng giám đốc rồi chị đừng quên bọn em nha"

— "Đúng đó ... đúng đó"

Nghe đoạn đối thoại kia, Tĩnh Tuyết tức giận đến máu nóng xông thẳng lên não, cô đi thẳng về phía Lâm Ngọc Mai

— "Chát", "chát", "chát", "chát"....

Nhiều cái bạt tai giáng thẳng xuống mặt cô ta, bất ngờ bị đánh khiến cô ta ngã lăn xuống đất, trợn mắt nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Tĩnh Tuyết:

— "Cô...cô làm cái trò gì vậy?"

— "Ngạc nhiên vì tôi không thể tưởng tượng được như vậy, những cái tát này coi như tôi trả lại cho hành động độc ác của cô, nên nhớ rằng nợ tôi một tôi sẽ đòi lại mười nên hãy thôi ngay những hành động ngu xuẩn này đi. Tôi cũng chẳng phải loại hồng mềm mà ai muốn bóp tròn méo ra sao cũng được, nên cô cũng cẩn thận đó đừng dờ dỏng của trẻ con ra dọa tôi"

Bị đánh đến sưng đỏ cả mặt nhưng Lâm Ngọc Mai vẫn không chịu yếu thế:

— "Cô tưởng mình được tổng giám đốc chống lưng thì ở đây lên mặt sao, loại hồ ly tinh như cô rồi cũng sẽ bị đá như món đồ cũ thôi"

— "Mấy cô là chó nghe không hiểu tiếng người sao, tôi và anh ta chỉ là quan hệ công việc, tôi đã giải thích rồi cho dù các cô bò lên giường anh ta tôi cũng không rảnh mà quan tâm. Tin hay không thì tùy, đừng có tìm tôi gây sự nữa, nếu không, tôi cũng không chắc mình sẽ làm gì đâu"

Nói rồi cô bỏ đi, cô không muốn cùng hạng người này so đo lại càng không muốn dính dáng đến Tề Hạo, cứ liên quan đến anh ta lại gặp xui xẻo. Đang buồn bực, đến văn phòng, cô lại nhận được một hộp sô cô la đáng của quản lý Nhà Khiết:

— "Chị Nhã, sao hôm nay lại tốt bụng cho em sô cô la vậy, còn là loại em thích nữa"

— "À...thì cũng không có gì, chị vừa được tăng lương nên khao em ý mà, em thích là tốt rồi, mà sao em không thích vị ngọt mà lại thích cái vị đắng này, khó ăn muốn chết"

— "Đâu có khó ăn, em thích là vì thích thôi, chẳng có lý do gì cả"

Bỏ một viên kẹo vào miệng cô cười ngọt ngào, cảm nhận vị đắng thấm vào đầu lưỡi đến khi viên kẹo tan hết đọng lại vị ngọt thật là tuyệt, toàn bộ biểu hiện này đều bị Tề Hạo thu vào mắt. Không sai, chính anh đã bảo Nhà Khiết đưa sô cô la cho cô và hỏi lý do cô thích, vẫn là câu trả lời trẻ con đó và cả nụ cười ngọt ngào kia đều giống Tô Nguyệt, nhưng để hoàn toàn chắc chắn, anh vẫn phải kiểm chứng một lần nữa

— "Phong thư kí, hôm nay cô cùng tôi đi kí hợp đồng, mau chuẩn bị đi"

— "Vâng thưa tổng giám đốc"

Nghe giọng điệu lạnh nhạt của Tề Hạo trong điện thoại, Tĩnh Tuyết chợt cảm thấy khó chịu, đây chẳng phải là điều cô mong muốn hay sao, vậy tại sao lại cảm thấy khó chịu như vậy, cố gắng gạt nhưng suy nghĩ về anh ra khỏi đầu, Tĩnh Tuyết thu xếp tài liệu rồi đi cùng Tề Hạo.

Càng đi cô lại càng cảm thấy đường xá có chút quen thuộc, đây chẳng phải đường về nhà cô kiếp trước hay sao, cô cảm thấy bất an, tất cả sự khẩn trương của cô, Tề Hạo đều thu hết vào mắt. Dừng xe trước một ngôi nhà nhỏ, Tề Hạo mở cửa xe cho cô, đây là nơi cô ở khi cha mẹ vẫn còn sống, tuy rằng không to đẹp như hiện tại nhưng lại là nơi cô có tuổi thơ đẹp nhất

– "Gâu ...gâu.."

Bỗng một chú chó nhỏ , bỗng một chú chó nhỏ lông trắng muốt chạy tới dụi dụi vào chân cô hết sức vui vẻ

– " Tiểu Hắc ..."

Tĩnh Tuyết cúi xuống ôm lấy chú chó nhỏ . Từ sau khi cha mẹ cô mất , tiểu Hắc là người bạn duy nhất của cô , nhưng khi cô bị ép gả , tiểu Hắc cũng không thấy đâu nữa :

– " Tiểu Nguyệt ... em chính là tiểu Nguyệt ..."

Một giọng nói truyền đến , lúc này Tĩnh Tuyết mới chú ý Tề Hạo còn đang đứng bên cạnh :

– " Anh đang nói gì vậy , tôi...tôi không phải là người anh vừa gọi , không phải chúng ta đi kí hợp đồng sao , anh đưa tôi đến đây làm gì? "

– " Em thật sự không hiểu sao? Hay em cố tình không hiểu? Em chính là Tô Nguyệt , sở thích của em và tiểu Nguyệt hoàn toàn giống nhau , ngày em bị tai nạn bất tỉnh cũng là ngày tiểu Nguyệt mất trước đó 3 năm , anh không cho rằng tất cả chỉ là trùng hợp "

– " Chỉ như vậy thì nói lên điều gì , tôi không phải người tên Tô Nguyệt , tổng giám đốc nhận làm người rồi "

Tĩnh Tuyết kích động nói :

– " Vậy tại sao em lại biết con chó này là tiểu hắc , nó là một chú chó trắng cơ mà , em giải thích thế nào đây?"

– " Tôi..tôi...chỉ là .."

– " Tất nhiên em sẽ không giải thích được bởi vì chỉ có tiểu Nguyệt mới có thể đặt cái tên trẻ con như vậy "

Vừa nói anh vừa tiến lại gần Tĩnh Tuyết , cô nhìn thấy ánh mắt kia bất giác lùi về phía sau , trong lòng đang vô cùng khẩn trương , Tề Hạo nhìn hành động chột dạ của cô liền chắc chắn cô chính là Tô Nguyệt , thì ra cô vẫn còn sống , người con gái khiến anh vừa yêu vừa đau khổ đang đứng ngay trước mặt anh . Hít một hơi , Tĩnh Tuyết lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt Tề Hạo :

– " Tôi đã nói rồi tôi là Phong Tĩnh Tuyết , không phải Tô Nguyệt , tin hay không tùy anh , xin phép tổng giám đốc , tôi đi trước "

Cô tránh ánh mắt đau khổ kia đi ra ngoài , nhìn ánh mắt đó cô có cảm giác như con người đó yêu cô rất sâu đậm , nhưng chính anh đã gây ra vết thương quá lớn trong lòng cô nên cô nhất định sẽ không để bản thân ngu ngốc thêm lần nữa .

– " Xin lỗi , tiểu Nguyệt , dù em là ai anh cũng sẽ không để em rời xa anh , đời này cho dù có phải dùng thủ đoạn ti bỉ nhất , anh cũng sẽ đem em trở lại bên người "

Tiếng Tề Hạo vọng đến khiến bước chân Tĩnh Tuyết khựng lại , nhưng rồi vẫn bước tiếp , cô sẽ không để người đàn ông này bước chận vào cuộc đời mình lần nữa .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Trong căn phòng tối đen như mực , một người đàn ông chậm rãi nhả khói thuốc vào không khí , Lâm Ngọc Mai , lá gan cô thật không nhỏ , dám có ý định thương tổn đến người phụ nữ của tôi. Cửa phòng khẽ mở một người đàn ông bước vào , ánh mắt thú vị nhìn Tề Hạo :

– " Hạo , lâu rồi không gặp , cậu chẳng thay đổi tí nào , vẫn là cái tăng băng di động , nói đi , tìm tôi có việc gì?"

– " Ít nói nhảm đi , tôi tìm cậu tất nhiên là có việc quan trọng , người của cậu dám động đến người phụ nữ của tôi , cậu định giải thích như thế nào?"

Ánh mắt rét lạnh của Tề Hạo chiếu thẳng vào người Lôi Triết khiến khuôn mặt cợt nhả cứng lại :

– " Ai lại dám to gan như vậy , cậu yên tâm , tôi nhất định sẽ cho cậu một cái công đạo , nhưng mà cậu có phụ nữ khi nào vậy , chắc hẳn là một cô gái đặc biệt yêu được tận khó ưa như cậu "

– " Không cần cậu quản chỉ cần trưa mai giao những tên kia cho tôi xử lí là được , quan cho tốt người của cậu đi "

– "Làm gì mà mặt cậu đáng sợ vậy , tôi sẽ giúp cậu nhưng lần sau nhớ đem theo vợ cậu giới thiệu cho tôi nhé "

– " Hừ , còn tùy tâm trạng "

Nói chuyện với tên nhiều lời này khiến Tề Hạo không còn chút kiên nhẫn nào , Lôi Triết nhìn bộ mặt lạnh kia không khỏi lạnh sống lưng , rõ ràng anh mới là trùm xã hội đen nhưng lại bị tên kia hù dọa , thật là thất bại. Hazi!Mất mặt quá! Mà mấy tên đàn em ngu xuẩn kia ai không đụng lại đụng trúng tên này nhất định phải giáo huấn lại mới được.

Lôi Triết đi khỏi , Tề Hạo lại một mình ngồi trong bóng tối , anh phải tìm cách để cô gái nhỏ tha thứ cho anh , nhưng bộ dạng cô tức giận như vậy có lẽ con đường cưới vợ của anh còn rất gian nan .

Trong lúc đó Tinh Tuyết đang lăn đi lăn lại trên giường , cô rất muốn chơi cùng tiểu Hắc nhưng lại không thể hỏi Tề Hạo được nếu không , anh ta chắc chắn sẽ càng nghi ngờ cô hơn:

– " Chị dâu à , em chồng đáng yêu đến chơi với chị đây "

Còn đang suy nghĩ , giọng nói lạnh lạnh của Tề Thiên Linh đã truyền đến , cái con nhóc này , chưa thấy người đã thấy tiếng :

– " Linh Linh , nếu còn gọi chị là chị dâu nữa , sau này chị sẽ không nấu đồ ăn ngon cho em ăn nữa "

– " Ấy da , em không gọi nữa là được chứ gì , em bị mấy món ăn của chị hạ độc mất rồi , thế mà anh em lại cứ thích độc chiếm một mình "

– " Xem kia , cái miệng thật là dẻo a "

Tinh Tuyết cười híp mắt , chợt nghĩ ra điều gì đó , cô quay sang Thiên Linh thì thầm . Một lúc sau

– " Anh hai...i..."

Nghe thấy tiếng gọi nũng nịu của Thiên Linh ,Tề Hạo nhún mày :

– " Có chuyện gì , nói nhanh để anh còn làm việc "

– " Em biết anh có một con chó trắng rất dễ thương , anh cho em nha "

– " Tề Thiên Linh từ khi nào em bán đứng anh trai làm nội gián cho chị dâu em vậy hả? Em to gan thật "

– " Dâu có , em ...em đâu có nghe chị dâu nói gì ..thật đó "

Thiên Linh cắn môi run rẩy nhìn bộ dạng ác ma của anh trai , không lẽ cô đóng kịch dở như vậy , chưa gì đã bị phát hiện :

– " Về nói với tiểu Tuyết , nếu muốn nuôi tiểu Hắc phải tự đến gặp anh , nếu không biết đâu ngày mai cô ấy lại tìm thấy thi thể nó trước cửa hàng thịt chó cũng nên "

– " Anh hai ...anh đúng là quá ác rồi đến một chú chó cũng không tha "

– " Vậy em từng thấy anh nhân từ sao? Với lại em không muốn anh rước chị dâu về chơi với em à? "

Mồ nữ lắc đầu lia lịa

– " Vậy thì đừng có ý kiến , mau lăn ra ngoài cho anh xử lý công việc "

Thế là mồ nữ nhân nào đó ngoan ngoãn lăn ra khỏi phòng anh trai để lại tên ác ma đang cười tà ác trong phòng , con chó này chỉ có hình dáng giống tiểu Hắc , nếu tiểu Hắc còn sống cũng phải gần 20 tuổi , có ngu cũng biết không có con chó nào sống lâu như vậy , tiểu Nguyệt , em quá ngây thơ rồi .

Lâm Ngọc Mai sợ hãi nhìn đám người mặc đồ đen trước mặt , cô đang trên đường đến công ty thì đột nhiên đám người này bắt cô ta đến nơi vắng vẻ này khiến gương mặt xinh đẹp trắng bệch vì sợ hãi :

– " Các người là ai , tại sao lại bắt tôi đến đây , tôi ..tôi sẽ báo cảnh sát "

– " Chỉ sợ cô không còn mạng mà đi báo cảnh sát thôi "

Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến , Lâm Ngọc Mai nhìn lên thấy Tề Hạo lạnh lùng đứng đó :

– " Tổng .tổng giám đốc , thế này là thế nào , tôi đã làm sai điều gì?"

– " Không biết sao , vậy để tôi cho cô rõ , mang chúng vào đây"

– " Dạ "

Anh quay sang người bên cạnh ra lệnh , ngay sau đó , một đám người được đưa vào , Lâm Ngọc Mai trợn mắt nhìn đám người kia, đây chính là những kẻ cô ta đã thuê để giải quyết tiện nhân kia, rõ ràng đã phong tỏa tin tức , làm sao có thể :

– " Thế nào , nhận ra những người này chứ , cô tưởng rằng dựa vào chút thủ đoạn thì tôi sẽ không tìm ra sao "

– " Tôi...tôi không biết những người này , tổng giám đốc , tôi thật sự không biết gì hết , có phải Phong Tình Tuyết đã nói dối , xin ngài đừng tin lời tiện nhân đó "

Lâm Ngọc Mai bày ra bộ dạng đáng thương khiến ai cũng động lòng , tiếc rằng trong mắt Tề Hạo chỉ toàn sự chán ghét :

– " Còn muốn đóng kịch sao , rất tiếc tôi không có thời gian đùa giỡn với cô , mấy tên kia chặt đứt từng ngón tay rồi móc hết mắt chúng ra , để cho chúng biết kết cục của việc chạm đến người phụ nữ của tôi là như thế nào "

Sau đó những người áo đen bắt đầu thực hiện , tiếng la hét thảm thiết vang vọng khắp căn nhà hoang , mùi máu tươi tỏa ra nồng đậm , nhìn những hình ảnh không khác gì địa ngục khiến khuôn mặt Lâm Ngọc Mai cắt không còn giọt máu , hai chân run rẩy , đứng không còn vững , cô thật sự rất sai lầm khi tư tưởng đến người đàn ông trước mặt , anh vốn chính là ma quỷ , thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn :

– " Lâm tiểu thư không cần kích động , tôi cũng đã giúp cô tìm rất nhiều đàn ông rồi , mau gọi họ vào đây "

Lời vừa dứt , mười người đàn ông cao to gương mặt xấu xí tiến vào

– " Hầu hạ Lâm tiểu thư cho tốt , nếu chết thì càng tốt "

– " Không , xin anh , tôi sai rồi , xin anh tha cho tôi "

Lúc này Lâm Ngọc Mai đã sợ hãi đến cực độ ôm lấy chân Tề Hạo van xin nhưng bị mấy người kia kéo lại , bắt đầu xé rách áo , sờ soạng khắp cơ thể .

Tề Hạo rời khỏi căn nhà hoang , bước lên xe , nói anh tàn nhẫn cũng được , chỉ cần chạm đến giới hạn của anh thì kẻ đó sẽ không có kết cục tốt đẹp , trước kia chính vì mềm lòng, yếu đuối mà anh không thể bảo vệ tiểu Nguyệt , nhưng giờ anh đã có trong tay mọi thứ thì không ai có thể thương tổn cô dù chỉ một sợi tóc. Những vệ sĩ đi bên cạnh Tề Hạo không hề có chút sợ hãi nào , bởi họ biết bản chất con người ông chủ chính là một ác ma không chút tình cảm, nhưng chỉ có như vậy mới khiến cho một con người gây dựng được một công ti lớn mạnh từ hai bàn tay trắng , đây cũng là lý do bọn họ làm việc cho người đàn ông này .

Tình Tuyết sau khi nghe Thiên Linh kể lại liền tức đến nghiêng răng nghiêng lợi , anh ta thế nhưng lại dám uy hiếp cô , trong ấn tượng của Tình Tuyết , Tề Hạo là một người dịu dàng , nho nhã , lúc nào cũng ở bên làm chỗ dựa cho cô , thật không ngờ , sau nhiều năm lại trở thành một kẻ vừa tà ác , lại vừa âm hiểm , ngoại trừ không lãng nhãng thì chẳng còn ưu điểm nào khác , cô không muốn gặp anh ta nhưng nếu không tiểu Hắc đáng thương chắc chắn sẽ bị cho vào nôi . Suy đi tính lại , cuối cùng vì tiểu Hắc thân yêu , bạn tiểu Tuyết đã quyết định hi sinh thân mình bước vào hang cọp.

– " cộc...cộc "

Tiếng gõ cửa vang lên , Tình Tuyết đợi mãi nhưng bên trong không có động tĩnh gì , cô bạo gan mở cửa bước vào nhưng trong phòng không có ai , định rời đi nhưng một cánh cửa màu xanh nhạt hấp dẫn mắt cô , tên kia không phải cuồng màu đen sao , cánh cửa này sao lại màu xanh nhạt , định mở xem đằng sau cánh cửa ấy là gì thì cửa phòng bỗng mở.

Tình Tuyết giật mình quay lại , vừa lúc bắt gặp Tề Hạo bước vào , anh nhìn cô gái nhỏ mấy hôm nay trốn tránh gặp mặt anh , trong lòng đầy mùi giấm , chỉ cần thấy anh cô liền chạy không thấy bóng dáng , nay lại chỉ vì một con chó mà chịu đến gặp anh , quả nhiên tạo nghiệt không thể sống .

– " Em đang làm gì trong phòng anh ?"

– " Tôi chỉ là có việc muốn nói , ai ngờ anh không có trong phòng , xin lỗi vì đã tự ý vào phòng anh "

Tình Tuyết cố gắng né tránh ánh mắt chăm chú của Tề Hạo , vì tiểu Hắc cô không thể lùi bước :

– " Vậy có chuyện gì em nói đi "

– " Ừm...cái đó , anh có thể đưa tiểu Hắc cho tôi chăm sóc không , tôi chỉ là rất thích nó "

– " Được thôi... "

– " Thật sao ?"

– " Nhưng với điều kiện "

Tình Tuyết vốn đang vui mừng lại bị câu nói tiếp theo của Tề Hạo hoàn toàn dập tắt

– " Chỉ cần từ nay về sau em ngoan ngoãn nghe lời , dù tôi nói gì cũng nghe theo thì tôi sẽ giao nó cho em , thế nào ?"

Tĩnh Tuyết trợn mắt , thế này không phải muốn cô làm người hầu vô điều kiện sao , nào có người lưu manh như vậy :

– " Cái này có vẻ không ổn lắm ..có lựa chọn khác hay không ?"

– " Tất nhiên là có , tôi sẽ cho em chọn món nấu từ tiểu Hắc , em muốn ăn thịt xiên hay nhựa mặn , chắc sẽ rất ngon đó "

– " Được rồi tôi sẽ đáp ứng anh , anh nhất định không được đụng đến tiểu Hắc "

Tĩnh Tuyết cắn môi , trừng mắt nhìn tên đàn ông vô sỉ trước mặt , xem như anh lợi hại :

– " Tôi nói tất nhiên sẽ giữ lời ngay mai em sẽ được thấy nó không thiếu một cọng lông nào , cũng đừng quên giao ước ngày hôm nay , tôi đã chuẩn bị giấy cam kết , em kí vào tôi mới yên tâm được "

Tề Hạo bừa nói vừa lôi ra một tờ giấy đưa cho cô :

– " Cái gì nếu vi phạm sẽ phải kết hôn với anh, điều khoản này quá vô lí "

Đối mặt với khuôn mặt tức giận của Tĩnh Tuyết , anh chỉ khẽ cười :

– " Nếu em không vi phạm thì thêm những điều này đâu có gì khác biệt , hay là em muốn đổi ý ?"

Ánh mắt khiêu khích bắn về phía Tĩnh Tuyết

– " Hừ kí thì kí , ai sợ anh "

Nói rồi cô kí vào tờ giấy , sau đó bực tức quay về phòng thế là vì một con chó vô cùng đáng yêu mỗi nữ nhân chính thức bán mình cho mỗi nam nhân âm hiểm , xảo trá.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

– " Phụt ...đầu cậu bị hỏng rồi hả tiểu Tuyết , vì một con chó mà bán mình cho tên kia , không ngờ tiểu Tuyết nhà ta một đời anh minh , sáng suốt lại có ngày bại trong tay Tề Hạo "

Tô Diễm Nhi nghe bạn thân kể lại sự tình liền phun hết trà ra ngoài , cô làm bộ mặt đau khổ nhìn Tĩnh Tuyết , nhưng trong lòng lại đang cười thật to , hề hề cuối cùng cô bạn khó tính cũng có người trị được rồi , chẳng bao lâu cô sẽ được uống rượu mừng của tiểu Tuyết cho xem .

Tĩnh Tuyết hậm hực nhìn thái độ hớn hờ của cô bạn , con nhỏ này lại nghĩ gì đen tối đây mà :

– " Không phải cậu hẹn tớ có việc gấp sao , còn ngồi đó mà cười nhạo tớ "

– " A..tớ quên mất ..thật ra ..tớ..tớ .."

Nhắc đến trọng điểm , khuôn mặt Diễm Nhi liền đỏ lên , nói năng cũng ngại ngùng :

– " Có gì nói nhanh a , cậu làm tớ lo rồi đó "

Tĩnh Tuyết thúc giục mãi , Diễm Nhi cũng lôi từ trong túi xách một tấm thiệp đỏ đưa cho Tĩnh Tuyết khiến tĩnh tuyết ngạc nhiên nhìn người nào đó khuôn mặt hồng lên :

– " Đây chẳng phải thiệp cưới sao , không lẽ cậu ..."

– " Minh và Tuyết sẽ tổ chức hôn lễ vào ngày 15 tháng này , cậu nhất định phải lái làm phù dâu cho tớ đó "

– " Thật sao , chúc mừng cậu đã tìm thấy hạnh phúc của mình "

– " Cảm ơn cậu tiểu Tuyết "

Diễm Nhi cười hạnh phúc nhìn Tĩnh Tuyết. Bỗng từ xa một người đàn ông cao lớn , anh tuấn bước đến , dịu dàng ôm lấy Diễm Nhi :

– " Bà xã , thì ra em ở đây , anh đã nói em cần nghỉ ngơi cơ mà "

Tư Đồ Tuyệt không hề để tâm rất nhiều người đang nhìn , yêu thương hôn nhẹ lên trán Diễm Nhi :

– " Mọi người đang nhìn kia , anh đừng có lộn xộn , tiểu Tuyết còn đang ở đây "

Diễm Nhi đỏ mặt đánh nhẹ vào người anh , trong lòng tràn ngập cảm giác ngọt ngào , Tình Tuyết nhìn thấy cảnh này liền cười trộm một cái :

– " Hai người này trước kia hề nhìn thấy nhau là như nước với lửa , tự nhiên lại kết hôn vội vàng như vậy? Đúng là ghét cầu nào trời trao của ấy. haha. Mà này, Diễm Nhi cậu ăn hiếp Tuyết ca ca đúng không ?"

– " Tổ mà ăn hiếp được tên hồ ly này sao , tiểu Tuyết cậu lại không bênh vực tớ "

– " Thế thì tại sao hai người lại tiến đến hôn nhân nhanh như vậy?"

Tư Đồ Tuyệt thấy vợ yêu đã mặt đỏ như trái cà chua liền gian xảo nhìn :

– " Thật ra cô ấy ham chơi , chưa muốn lập gia đình , nhưng giờ bác sĩ bảo cưới nên anh đành chấm nước mắt chấp nhận thôi "

– " Anh ... là đồ đáng ghét , em không thèm để ý anh nữa , chuyện xấu hổ như thế cũng nói được. Làm như anh thiệt thòi lắm không bằng, hay thôi không cưới nữa. Bà mẹ đơn thân đang là một đấng, dù sao em cũng không lo con em không cha nhé! "

Diễm Nhi trừng mắt nhìn tên nào đó đang cười nhếch nhếch, nghe xong Tư Đồ Tuyệt quay sang nói:

– " Em giám làm vậy anh sẽ đánh mông em đấy "

Diễm Nhi hẹn quá hóa giận chuồn mất tiêu , không kịp tạm biệt Tình Tuyết một tiếng :

– " Tiểu Tuyết , em nhớ phải làm phù dâu cho hôn lễ của anh đấy nhé , anh phải đuổi theo bà xã đại nhân đây , tạm biệt "

– " Tạm biệt anh , nhất định em sẽ đến. Anh nhớ đối xử tốt với cô ấy nhé, anh mà làm Diễm Nhi đau lòng là em xử anh đấy "

Tình Tuyết nhìn bóng lưng hai người đi khuất , âm thầm nở nụ cười vui vẻ , Diễm Nhi cuối cùng cũng gặp được người đàn ông đem đến hạnh phúc cho cậu ấy , cô thật sự rất ghen tị với hạnh phúc của họ , liệu một ngày nào đó cô cũng sẽ như thế chăng .

Rời khỏi quán cà phê , Tình Tuyết về nhà chuẩn bị bữa tối , trên đường ghé qua siêu thị , cô vô tình gặp Lilian :

– " Chị dâu , chị cùng anh hai về khi nào vậy , không thèm báo cho em gái một tiếng. Hai người thật xấu tính đó! "

Lilian thấy Tình Tuyết cũng mỉm cười thật dịu dàng :

– " Bọn chị vừa về được vài ngày thôi , anh trai em còn nhiều công việc cần xử lý nên chưa báo cho em được , dạo này em vẫn khỏe chứ "

– " Cũng khá tốt ạ , ba mẹ có về cùng hai người không , em thật sự rất nhớ ba mẹ a "

Sau hôn lễ của Phong Thần , Phong ba Phong mẹ đã quyết định ra nước ngoài du lịch một thời gian nên đã lâu Tình Tuyết không được gặp họ

– " Ba mẹ còn đang du lịch ở Hawaii , chắc phải một thời gian nữa mới có thể về , em đừng lo lắng "

– " A đúng rồi , sắp tới Diễm Nhi sẽ kết hôn , chị và anh hai nhất định phải tham dự đó nha , em phải về mất rồi , hôm nào em nhất định sẽ về thăm hai người "

– " Em nhớ nha , anh em rất mong em đó , tạm biệt "

Mãi trò chuyện cùng chị dâu thân yêu , Tình Tuyết quên mất phải về nấu bữa tối, cô vội vã về đặt thức ăn lên bếp chuẩn bị bữa tối .

Tề Hạo sau khi bàn bạc một số dự án quan trọng liền về nhà , hôm nay Tình Tuyết xin nghỉ phép khiến cho cả ngày anh đều nhớ đến cô , vừa bước vào nhà , anh đã thấy cô gái nhỏ bận rộn trong phòng bếp , cảm giác ấm áp tràn ngập trong lòng , hình ảnh này khiến anh liên tưởng đến người vợ đang nấu những món ăn ngon , người chồng sau khi tan sở , về nhà cùng vợ ăn bữa cơm gia đình , hưởng thụ cuộc sống ngọt ngào hạnh phúc .

Tình Tuyết cảm giác ánh mắt nóng rực đang nhìn mình thì quay lại thấy Tề Hạo đã đứng đó , nhu tình nhìn cô khiến cô xấu hổ quay mặt đi , tên đáng ghét , suốt ngày thi triển mỹ nam kế khiến tim cô cứ đập liên hồi như trống trận , quả nhiên sức chống cự lại cái đẹp của cô quá thấp

– " Có cần anh giúp gì không ?"

Tề Hạo mỉm cười tiến lại gần nhà bếp , " không cần đâu , tôi làm cũng sắp xong rồi , hôm nay Linh Linh có hẹn nên chỉ có tôi và anh ăn cơm thôi "

– " Vậy anh lên tắm trước em nấu nhanh lên nhé "

Tĩnh Tuyết cảm thấy khó hiểu , sao nghe giống hai vợ chồng đang nói chuyện vậy nè!

Cả buổi Tề Hạo nhiệt tình gấp thức ăn cho Tĩnh Tuyết , nhìn núi nhỏ trước mặt Tĩnh Tuyết đành kháng nghị :

– " Anh cũng ăn đi , nhiều thức ăn như vậy , tôi thực sự không thể ăn hết "

– " Em nhất định phải ăn hết , nhìn em quá gầy rồi "

– " Nhưng... "

– " Không nhưng nhị gì hết , em quên là anh nói gì em cũng phải nghe sao "

Đối mặt với sự bá đạo của Tề Hạo , Tĩnh Tuyết chỉ có thể thỏa hiệp .

Sau bữa tối, Tề Hạo có hẹn phải ra ngoài , Tĩnh Tuyết đành ôm tiểu hắc xem phim.

– " Tuyết , chúc mừng chú thoát kiếp độc thân , hôm nay bọn anh sẽ làm tiệc từ giã cuộc sống độc thân cho chú "

Phong Thần vui mừng nhìn Tư Đồ Tuyết , quay sang Tề Hạo lại liếc mắt khinh thường :

– " Hạo , cậu cũng thật kém cỏi , tôi gửi bảo bối của tôi đến đó cũng chừng 2 tháng rồi , vậy mà vẫn không có gì đặc biệt , thật tình , tên nhóc Ngô Tử Kỳ kia cũng không đơn giản đâu , cậu mà không mau hành động , tôi cũng không giúp gì được đâu "

Nghe đến Ngô Tử Kỳ , Tề Hạo liền nhú mày :

– " Cậu cho rằng cậu ta đủ bản lĩnh giành tiểu Tuyết từ tay tôi sao "

– " Cái này cũng khó nói lắm , tiểu Tuyết cũng đâu có nói nó thích cậu , lẽ như ... "

– " Cậu câm miệng quạ lại cho tôi , tiểu Tuyết là của tôi , cho dù cô ấy có muốn hay là không thì kết quả vẫn không thay đổi "

Nói rồi anh lập tức đứng dậy , bước ra khỏi quán bar, Tư Đồ Tuyết bất đắc dĩ lắc đầu :

– " Cuối cùng lão đại cũng đã hiểu được niềm hạnh phúc của một người đàn ông rồi "

– " Đúng vậy , còn gì hạnh phúc hơn là lấy được nữ nhân mình yêu , cùng nhau sống đến hết cuộc đời. mà cậu ta sao giám quát anh rở cam mồm đc chứ, sau này cậu ta đến nhà hỏi cưới Tĩnh Tuyết nhất định tôi phải làm khó để trả thù. hahaha.... "

– " Nhưng hình như tiểu Tuyết sắt đá quá thì phải , nếu không với tính cách của lão đại , có khi đã đem người ta trời bên người rồi "

Nghe Tư Đồ Tuyết nói , Phong Thần cũng chỉ biết thở dài , nếu em gái anh dễ thu phục thì anh cần gì đưa đến cho Tề Hạo , Haiz.

Tề Hạo vừa lái xe vừa suy nghĩ lời Phong Thần , tiểu Nguyệt của anh bây giờ đã là Phong Tĩnh Tuyết , cô vừa xinh đẹp lại dịu dàng , quả thật thu hút không ít đám ruồi bọ , tên Ngô Tử Kỳ đáng chết lại dám ngang nhiên thách thức anh , có lẽ anh phải tìm cách công khai chủ quyền có thể giải quyết đám ruồi bọ này .

Trong khi đó Tĩnh Tuyết đang vô cùng nhàm chán ở nhà :

– " Tiểu Hắc , em nói xem , chị phải làm sao đây , còn những một tháng nữa mới hết kì hạn , trở về nhà lại bị mẹ bắt đi coi mắt , cuộc đời thật là tăm tối mà "

– " Gâu..gâu .. "

Tiểu hắc dụi dụi vào tay cô làm nũng khiến Tĩnh Tuyết vui vẻ bật cười khanh khách , ôm lấy chú chó nhỏ vào ngực , một màn này hoàn hảo lọt vào mắt Tề Hạo :

– " Phong Tĩnh Tuyết em mau vút con chó đó ra cho anh , không cho phép suốt ngày ôm nó "

Tĩnh Tuyết giật mình , nhìn bộ mặt đen thui của Tề Hạo bất giác cảm thấy lạnh sống lưng :

– " Tôi ôm nó thì ảnh hưởng thời tiết à , mà cũng không ảnh hưởng gì tới anh , anh đã để tôi nuôi nó còn gì "

– " Anh cho phép em nuôi nó chứ không phải ôm nó thân thiết như vậy , em không quên giao ước giữa chúng ta chứ "

– " Anh..đồ độc tài "

– " Anh chính là như vậy , em nên làm quen dần đi , không chỉ tiểu hắc , cả Ngô Tử Kỳ em cũng tránh xa cho anh , nếu không em tự gánh lấy hậu quả "

Lúc này tiểu hắc trong tay cô đã bị Tề Hạo túm lấy ném cho quần gia , Tinh Tuyết vô cùng bất mãn nhưng cũng không là được gì , rõ ràng lúc này còn dẹt dàng như thế giờ lại như khi ăn ăn phải gừng , đúng là thay đổi như thời tiết , được rồi phải cố nhịn , còn một tháng nữa sẽ thoát khỏi tay hắn , đúng vậy , phải cố chịu đựng .

Trong khi Tinh Tuyết đang không ngừng tự cổ vũ tinh thần cho bản thân thì bạn Tề Hạo lại vẫn bức tức tiểu hắc , con chó đáng chết , anh còn chưa được cô ôm thân thiết như vậy mà nó ngang nhiên được hưởng đặc quyền đó , nếu để ta thấy cảnh đó một lần nữa , ta nhất định sẽ đem bán người cho nhà hàng thịt chó , hừ .

Nằm trong lòng quần gia , thấy ánh mắt sắc lạnh của Tề Hạo , tiểu hắc chỉ dám rên đáng thương " hu hu người cô chủ vừa mềm vừa thơm , nó thật sự rất thích ôm cô chủ a"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Vừa đến công ti , Tinh Tuyết đã bị gọi đến diện kiến boss đại nhân :

– " Chiều nay , tôi phải đến Las Vegas tham dự hội nghị quan trọng , em mau thu xếp hành lí , đi cùng tôi "

– " Không phải mọi lần tôi không phải đi sao , lần này như thế nào lại ... "

– " Đây là công việc , em bắt buộc phải đi , bây giờ mau về xếp hành lí đi "

– " Vâng thưa tổng giám đốc "

Nhắc đến lí do công việc , Tinh Tuyết liền đuối lí không thể từ chối , chỉ đành về nhà thu dọn hành lí .

Ngồi trong khoang hạng sang của máy bay , Tinh Tuyết cùng Tề Hạo không ai nói gì , cho đến khi cô tiếp viên hàng không đến gần :

– " Xin chào , quý khách có muốn dùng gì không ạ "

– " Cho tôi một ly cà phê và một ly nước ép dưa hấu "

Tinh Tuyết chưa kịp lên tiếng Tề Hạo đã gọi giúp cô , khuôn mặt Tinh Tuyết thoáng một chút ngạc nhiên , anh ta vẫn còn nhớ sở thích của cô . Sau đó cô tiếp viên mang đồ đến dâng về thên thùng , e lệ nhìn Tề Hạo nhưng anh chẳng thèm liếc mắt lấy một cái , Tinh Tuyết chỉ biết lắc đầu , tên này đi đến đâu cũng thu hút phụ nữ , chẳng trách trước kia , cô hay bị đám nữ sinh trong trường " thăm hỏi".

Tề Hạo khẽ liếc thấy bộ dáng khó chịu của cô thì môi nhếch lên một đường cong hoàn mỹ , thì ra cô vẫn để ý đến anh .

Đi đến khách sạn , sau khi đặt phòng , Tinh Tuyết và Tề Hạo đang định đi đến thang máy thì nghe được một đoạn đối thoại , một cặp vợ chồng người Anh đến đây du lịch thì không còn khách sạn nào còn phòng , hai phòng cuối cùng đã bị Tinh Tuyết và Tề Hạo thuê mất . Người đàn ông quay sang nói chuyện với Tề Hạo , đại khái là hỏi Tề Hạo có phải đi du lịch cùng bạn gái không , ngài boss đại nhân mặt không đổi sắc nói đúng vậy còn rất vui về nhường cho họ một phòng , còn anh và Tinh Tuyết dùng chung một phòng cũng không sao , cặp vợ chồng kia rồi rất cảm ơn rồi hôn hờ đi mất.

Tinh Tuyết lúc này đã tức đến mức bốc khói :

– " Tổng giám đốc , tôi và ngài không thể ở chung phòng mà "

Thấy gương mặt tức giận của ai kia , Tề Hạo chỉ cười nhẹ :

– " Giúp đỡ người khác là việc nên làm , ai bảo tôi là người tốt bụng đây "

Nụ cười kia , Tinh Tuyết nhìn thế nào cũng thấy nó vô lại , bị ôi , vô xi rõ ràng là lợi dụng hoàn cảnh còn làm ra vẻ.

Tinh Tuyết xoay người đi thẳng lên phòng , quyết không để ý đến tên mặt dày như hắn. Phòng tuy rộng nhưng lại chỉ có duy nhất một chiếc giường , Tinh Tuyết ném ánh mắt căm tức về phía Tề Hạo :

– " Đừng nhìn anh như vậy , anh sẽ ngủ dưới đất"

– " Vậy làm phiền tổng giám đốc rồi "

– " Đúng rồi , hội nghị ngày mai kết thúc còn có một bữa tiệc , anh không có bạn gái nên em sẽ đi cùng anh , lễ phục anh đã chuẩn bị giúp em rồi , cứ

quyết định vậy nhé "

Nói xong anh liền đi ra ngoài , để lại Tinh Tuyết trong phòng , không thể tiêu hóa hết những lời vừa rồi , thật quá đáng , đây là anh ta thông báo chứ đâu có quan tâm cô đồng ý hay không , rõ ràng cô không có quyền từ chối , hừ .

Nghỉ ngơi một ngày , sau khi cùng Tề Hạo đàm phán cùng đối tác , Tinh Tuyết về khách sạn thay lễ phục , vừa bước vào buổi tiệc , ngay lập tức , nhiều ánh mắt bắn về phía họ , Tề Hạo một thân âu phục đen cùng với dáng người cao lớn , anh tuấn khiến nhiều cô gái phải liếc trộm , Tinh Tuyết mặc một bộ váy hồng nhạt , ống tay được thiết kế bằng ren , vai trần tôn lên chiếc cổ cao và làn da trắng nõn , mái tóc đen nhánh tùy ý vén sang một bên khiến cô vừa trang nhã lại thập phần xinh đẹp .

Hai người đi cạnh nhau vừa khiến người ta ngưỡng mộ lại vừa ghen ghét

– " Tề tổng , cảm ơn đã tham dự bữa tiệc nhỏ của tôi , không biết vị tiểu thư đây là ... "

– " Cô ấy là bạn gái của tôi Phong Tinh Tuyết , tiểu Tuyết , đây là ngài David , chủ của những sòng bạc Casino lớn nhất thành phố "

Tề Hạo vừa nói vừa thân mật ôm eo Tinh Tuyết khiến cô nhũn mày khó chịu nhưng cũng không dám làm gì , chỉ mỉm cười thân thiện :

– " Xin chào ngài David , rất vui được gặp ngài "

– " Phong tiểu thư thật là xinh đẹp , thảo nào có thể bắt được tâm Tề tổng lạnh lùng của chúng ta "

– " Cảm ơn lời khen của ngài " Tôi mới không thêm đề ý hân

Câu sau Tinh Tuyết chỉ giám nói trong lòng thôi , nói ra cô chết chắc . Sau một hồi xã giao , ngài David mời Tề Hạo cùng ông ta thảo luận việc kinh doanh sòng bạc nên Tinh Tuyết đành ở lại ăn chút gì đó .

Ngô Từ Kỳ , từ lúc Tinh Tuyết bước vào đã nhận ra cô , thấy cô đi bên cạnh Tề Hạo , lòng anh lại càng chua xót , tiến đến gần cô , anh mở lời :

– " Tiểu Tuyết , đã lâu không gặp , em vẫn tốt chứ "

Tinh Tuyết đang thưởng thức các món ăn đột nhiên thấy tiếng Ngô Từ Kỳ liền ngạc nhiên quay lại :

– " Ngô học trưởng , anh sao lại ở đây ? "

– " Bữa tiệc này anh cũng được mời tham dự , nhìn thấy anh em mất hứng sao ? "

– " Ngô học trưởng , anh đừng nói vậy , chúng ta là bằng hữu mà "

Nói đến bằng hữu , ánh mắt Ngô Từ Kỳ lóe lên một tia thâm trầm rồi vụt tắt , nhưng Tinh Tuyết không hề nhìn thấy điều đó , từ xa thấy có người đi đến , anh khẽ nhếch một nụ cười bí hiểm :

– " Tiểu Tuyết , tuy rằng em không chấp nhận anh nhưng chúng ta vẫn là bằng hữu , anh có thể nhảy với em một lần không ? "

Thấy ánh mắt bị thương của Ngô Từ Kỳ , Tinh Tuyết nghĩ đến Ngô học trưởng đã dành tình cảm cho cô lâu như vậy mà không được đáp lại , đành đồng ý , dù sao cũng chỉ là nhảy một lần thôi mà cũng chẳng mất tí thịt nào.

Ngô Từ Kỳ nhẹ nhàng quỳ xuống vươn tay ra mời , Tinh Tuyết cứ thế nhảy mà không để ý đến Tề Hạo mặt đang đen như đất nồi đi về phía này. Bỗng nhiên Ngô Từ Kỳ ôm Tinh Tuyết vào lòng , cảm giác được người kia nhìn thấy nhưng không có ý định buông ra , ngược lại càng ôm Tinh Tuyết chặt hơn , cô bị hành động bất ngờ của Ngô học trưởng lại cảm giác bất an nên định đưa tay đẩy anh ra.

Nhưng chưa kịp làm đã bị ai đó kéo ra khỏi vòng ôm của Ngô Từ Kỳ , người nọ còn đánh một quyền vào mặt anh . Nhìn lại thấy người vừa ra tay chính là Tề Hạo liền không nhịn được sợ hãi , tuy vậy cô vẫn đến xem vết thương của Ngô học trưởng :

– " Tề Hạo , anh làm gì vậy , Ngô học trưởng anh có sao không ? "

Nhìn thấy hình ảnh kia , đã khiến Tề Hạo tức giận ngập trời nay cô lại bênh vực tên kia khiến anh càng trở nên ghen tuông :

– " Ai cho phép em ôm hắn , mau qua đây cho anh , Ngô Từ Kỳ tôi cho cậu biết , tiểu Tuyết là người phụ nữ của tôi , lần này tôi cảnh cáo cậu , nếu lần sau còn đụng đến cô ấy thì đừng trách tôi không nể mặt "

Nói xong , anh lập tức kéo Tinh Tuyết về khách sạn , Ngô Từ Kỳ lau vết máu trên miệng nhìn theo :

– " Anh thật xem cô ấy là bằng hữu sao , vậy sao tôi lại thấy anh có ý để Tề Hạo thấy cảnh đó nhỉ ? "

Một cô gái mắt xanh , quỳn rũ bước đến gần Ngô Từ Kỳ

– " Bằng hữu sao , tôi chưa bao giờ xem tiểu Tuyết là bằng hữu , dù sao yêu nhau cũng có thể chia tay , tiểu Tuyết ở bên cạnh tôi sẽ hạnh phúc hơn Tề

Hạo "

– "Ồ , thật không ngờ anh lại có thể thâm sâu khó lường như vậy , tôi có thể giúp anh , chỉ cần anh đầu tư vào dự án của tôi thì tốt rồi "

– " Giúp? cô tự tin mình làm được sao ?"

– " Vậy anh cứ chờ kết quả đi "

Nhìn Anna đáng vẻ đầy tự tin , Ngô Từ Kỳ chỉ cười nhạt , có người giúp đỡ kế hoạch giành lại tiểu Tuyết của anh sẽ có cơ hội thành công hơn .

Tề Hạo kéo Tinh Tuyết về khách sạn , trên đường đi không hề để tâm đến lời kháng nghị của cô , vào phòng , anh ép cô vào cửa , điên cuồng hôn lên môi cô , Tinh Tuyết cố đẩy anh ra nhưng vẫn không thể nhúc nhích , hồi lâu anh mới buông cô ra , ném cô xuống giường bắt đầu cởi áo , nhìn ánh mắt Tề Hạo trở nên đáng sợ , Tinh Tuyết cả người trở nên run rẩy :

– " Anh làm gì vậy? Tôi...tôi và Ngô học trường chỉ là bằng hữu thôi "

– " Em nên biết rằng giữa nam và nữ không tồn tại thứ gọi là tình bạn , bao lâu nay có vẻ như tôi đã quá nuông chiều em "

Vừa nói anh vừa đưa tay xé nát chiếc váy của cô , con tức giận khiến anh không nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Tinh Tuyết :

– " Anh đừng như vậy , tôi rất sợ , tôi không làm gì sai cả , anh mau buông ra hu hu "

Hành động thô bạo của anh khiến cô nhớ đến lần suýt bị bọn người kia làm hại , nước mắt thi nhau chảy xuống , Tề Hạo hôn lên da thịt trắng mịn của Tinh Tuyết , lửa giận dần bị thay thế bởi dục vọng mãnh liệt .

Đột nhiên tiếng khóc thương tâm nức nở truyền đến khiến anh dừng động tác , nhìn thấy Tinh Tuyết khóc đến hai mắt sưng lên , tràn ngập sợ hãi nhìn anh khiến anh bưng tỉnh . Đáng chết anh thế nhưng lại quên mất sự kiện kia khiến coi có bao nhiêu ám ảnh , bị lòng ghen ghét làm mất lí trí . Anh tự đánh một quyền vào mặt mình khiến Tinh Tuyết mở to đôi mắt đăm lệ nhìn anh , anh ôm chặt cô vào lòng :

– " Tiểu Tuyết , xin lỗi em , anh chỉ là nhất thời tức giận , nếu muốn có thể mắng chửi anh nhưng đừng khóc có được không "

– " Hu hu anh là đồ xấu xa , tôi và Ngô học trường chỉ là bằng hữu , anh lại nghi ngờ tôi , còn khi dễ tôi , tôi thật sự rất sợ ..."

Tinh Tuyết dấm liên tục vào ngực anh để phát tiết nhưng đối với Tề Hạo lại chẳng hề gì , những giọt nước mắt của cô so với những thứ này còn khiến anh đau hơn gấp trăm ngàn lần . Hai người cứ như vậy ôm nhau đến khi cả hai đều mệt mỏi chìm vào giấc ngủ .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Buổi sáng ở Las Vegas , những tia nắng ấm áp chiếu vào phòng của khách sạn , trên giường , một đôi nam nữ đang ngủ say . Tinh Tuyết chỉ cảm thấy cái vật thể trước mặt ôm lấy cô rất ấm nên cứ thế sắp vào , trong khi đó , cái " vật thể lạ " kia cũng rất hưởng thụ ôm cô vào lòng .

Giai nhân trên giường cuối cùng cũng tỉnh giấc , nâng mí mắt buồn ngủ , ngay lập tức khuôn mặt phóng đại của Tề Hạo đập vào mắt , không để ý thấy điều gì bất thường , cô ngẩng nhìn gương mặt anh , vẫn là khuôn mặt anh tuần trước kia nhưng giờ lại có thêm sự chín chắn của một người đàn ông , thậm chí trước kia cô còn thấy trong đôi mắt kia có cả sự đau thương , mê muội ngấm nhìn chẳng biết từ lúc nào tay cô đã khế chạm vào khuôn mặt Tề Hạo.

Đột nhiên cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy cô vào lòng khiến Tinh Tuyết hốt hoảng :

– " Nếu em thích ngắm anh , anh tuyệt đối sẽ không keo kiệt đâu bà xã " Nói rồi hôn nhẹ lên môi cô.

Tề Hạo tâm trạng vô cùng thoải mái ôm cô , ừm thật mềm mại , mỗi ngày đều được ôm tiểu Tuyết như thế này thật là tốt . Bị Tề Hạo trêu chọc , mặt Tinh Tuyết sớm đã đỏ như trái cà chua , đột nhiên cô phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng , hình như ...hình như đồ cô mặc đã bị anh ta lột sạch từ đêm qua , như vậy bây giờ anh ta đang ôm cô trong tình trạng không mảnh vải che thân :

– " A...đồ lưu manh "

Mồ nữ nhân nào đó la như heo cắt tiết , gợn chân đạp thẳng bạn Tề Hạo xuống đất . Mặc dù bị đạp xuống đất có chút đau nhưng nhìn thấy ai kia đỏ mặt vì giận bực kín mình trong chăn thì Tề Hạo lại cảm thấy vô cùng đáng yêu :

– " Anh chỉ ôm em ngủ thôi , không lẽ em lại thích anh lưu manh với em , nếu vậy thì anh đây sẽ phục vụ em thật tốt ",

– " Thích cái đầu anh , mau lăn ra ngoài cho tôi "

Thấy cô gái nhỏ thẹn quá hóa giận , anh cũng không tiếp tục trêu chọc cô nữa , chỉ cười vô cùng thỏa mãn ra khỏi phòng đồng thời để lại cho Tinh Tuyết một câu :

– " Hôm nay em cứ ở lại khách sạn nghỉ ngơi , không cho phép từ chối nếu không anh liền ăn em " .

Mặt bạn Tinh Tuyết lúc này có thể dùng bốn chữ để hình dung , đó là " cô muốn giết người" tên độc tài không biết lí lẽ , không hiểu sao trước kia cô lại không nhận ra bản mặt xấu xa của anh ta . Nhìn xuống bộ váy bị xé nát đêm qua , Tinh Tuyết vẫn cảm thấy lạnh sống lưng , suýt nữa là bị ăn rồi , cô cũng không hiểu sao lúc đó Ngô học trưởng lại ôm cô chặt như vậy , để tên kia húp nguyên thùng giám chua khiến cô thiếu chút nữa bị làm thịt . Oán hận thay một bộ váy khác , cả buổi Tinh Tuyết nằm lăn như heo , xem ti vi , trong khi đó , Tề Hạo đi đăm đăm phán cùng ngài David , khi nghe hỏi về việc đêm qua , anh liền cười vô cùng sáng lạn :

– " Thật ra cũng không có gì quan trọng , chỉ là cô ấy mệt mỏi muốn nghỉ ngơi thôi "

Nghe đến đó , ngài David liền vỗ vai anh cười :

– " Tuổi trẻ không nên quá sức "

Thế là hai người cứ thế cười vui vẻ , Tinh Tuyết đang xem phim bỗng hắt xì liên tục , chắc lại có người nói xấu cô đây , nếu cô mà biết câu nói của David chắc xông lên mà tát cho hấn vài phát.

– " Cốc ...cốc "

Tiếng gõ cửa vang lên , Tinh Tuyết vội vàng ra mở cửa , một cô gái mắt xanh , tóc vàng , thân hình quyến rũ đang đứng trước cửa , nhìn cô đầy ẩn ý :

– " Xin lỗi , cô là ai ?"

– " Tôi là Anna , cô có phải Phong Tinh Tuyết không ?"

Cô gái Tinh Tuyết vô cùng tự nhiên trả lời:

– " Vâng , là tôi"

– " Tôi đến là muốn cảnh cáo cô tránh xa Hạo ra , anh ấy là vị hôn phu của tôi "

Nghe đến đây , Tinh Tuyết ngạc nhiên nhìn cô gái trước mắt , Tề Hạo không hề có vị hôn thê , điều này cô rõ hơn bất cứ ai , chẳng phải con nhóc Linh Linh cứ luôn miệng than thở không có chị dâu hay sao? Vậy nên cô gái này có thể là một người theo đuổi Tề Hạo bị anh ta từ chối :

– " Tôi biết cô không phải , nhưng tôi có thể giúp cô tiếp cận anh ta , cô thấy sao ?"

– " Cô ...tại sao muốn giúp tôi ?"

Anna ngạc nhiên nhìn Tinh Tuyết , vốn muốn làm cô hiểu lầm Tề Hạo , ly gián tình cảm bọn họ , tạo cơ hội cho Ngô Tử Kỳ , không ngờ đối phương không kinh ngạc , phần nộ như cô tưởng tượng mà còn. ...:

– " Vì tôi không phải bạn gái của Tề Hạo , tôi có thể giúp cô "

Tinh Tuyết không hề để ý tới thái độ của Anna chỉ nhẹ nhàng nói kế hoạch . Buổi trưa khi Tề Hạo trở lại , thấy Tinh Tuyết đã gọi đồ ăn , liền tự nhiên ngồi xuống ăn cùng cô :

– " Tổng giám đốc , có phải ngày mai chúng ta trở về không ?"

Tinh Tuyết đột nhiên hỏi , Tề Hạo vừa gấp thức cho cô vừa trả lời :

– " Đúng vậy , có chuyện gì sao ?"

– " Vậy tối nay anh có rảnh không , tôi ...tôi muốn hẹn anh ăn tối "

Nghe cô nói , Tề Hạo liền trưng ra bộ mặt thụ sủng nhược kinh , chẳng lẽ cô đã chấp nhận tha thứ cho anh , Tề Hạo không chút do dự đồng ý , trong lòng Tinh Tuyết thoáng chút do dự nhưng vì an toàn của trái tim bé nhỏ , cô chỉ còn cách đẩy Tề Hạo cho người phụ nữ khác .

Buổi tối , đường phố Las Vegas tràn ngập trong ánh sáng huyền ảo , thật là không gian thích hợp cho các cặp tình nhân , trong nhà hàng sang trọng nhất thành phố một người đàn ông ăn mặc lịch lãm thu hút mọi ánh nhìn xung quanh , dù che giấu rất tốt , Tề Hạo không khỏi khâm phục trong lòng , đây là lần đầu cô gái nhỏ chủ động hẹn anh , cô nhất định sẽ rất xinh đẹp xuất hiện trước mặt anh . Một đôi chân dài trắng nõn tiến về phía Tề Hạo :

– " Xin lỗi tôi đến muộn "

Tề Hạo nhìn về phía phát ra tiếng nói , đó không phải người anh đang đợi mà là một cô gái anh không hề quen biết , trong lòng chợt có dự cảm xấu :

– " Tiểu thư , có lẽ cô nhầm người rồi , tôi đang đợi một người khác "

Anna không hề ngạc nhiên trước thái độ lạnh băng của Tề Hạo , từ bữa tiệc lần trước cô đã có thể thấy được chỉ có ở trước mặt cô gái kia mới khiến Tề Hạo dịu dàng đôi đôi , kì thực cô cũng không có ý tứ gì với Tề Hạo , chỉ là cô đang cần Ngô Tử Kỳ giúp đỡ ...:

– " Phong tiểu thư đã giúp tôi sắp xếp cuộc hẹn này , thực xin lỗi "

– " Vậy tôi nghĩ tôi không có lí do gì ở lại nữa "

– " Anh không thể đi được , tôi còn chuyện muốn nói "

– " Tôi cho cô một phút "

Tề Hạo lúc này đã tức giận tới cực điểm , nhưng vẫn muốn nghe xem rốt cục cô gái trước mặt có mưu đồ gì :

– " Tôi muốn trở thành bạn gái của anh , không biết ý tứ Tề tổng thế nào , dù sao vị Phong tiểu thư kia cũng không thích anh "

– " Tôi có thể thấy cô không hề thích tôi , vậy thì tại sao lại muốn tiếp cận tôi , nói mau , ai sai cô làm việc này "

Lời nói lạnh lẽo của Tề Hạo khiến Anna lạnh sống lưng , không ngờ người này lại có thể nhìn ra , quả nhiên đáng sợ :

– " Nếu nói cho anh thì tôi được lợi gì ?"

– " Vậy cô muốn gì ?"

– " Tôi đang có một dự án cần vốn đầu tư , không biết anh ..."

– " Số vốn đó tôi có thể giúp cô , nói đi "

– " Ấy da , làm gì mà mặt anh cứ như muốn nhai sống tôi vậy , chỉ là tôi nhận sự ủy thác của tổng giám đốc Thái Khương thôi , anh đừng quên lời vừa nói "

– " Chuyện tôi đã nói tất nhiên sẽ giữ lời , tôi đi trước "

Tề Hạo nổi giận đứng đứng bước ra khỏi nhà hàng , Ngô Tử Kỳ , cậu giám đốc thức giới hạn cuối cùng của tôi vậy đừng trách tôi sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn với cậu.

Trở về khách sạn , Tề Hạo ngay lập tức lên phòng , hôm nay anh nhất định phải hảo hảo dạy dỗ cô gái ngốc nghếch kia , cô thể nhưng dám ném anh cho người phụ nữ khác , xem ra không trừng phạt cô , cô sẽ không chịu ngoan ngoãn ở bên cạnh anh , vừa bước vào phòng anh liền mở cửa phòng ngủ nhưng không thấy ai , mở tủ quần áo của cô thấy hoàn toàn trống trơn , một tờ giấy trên bàn hấp dẫn tầm mắt anh

– " Tổng giám đốc , tôi đã giúp anh tìm một đối tượng rất tốt , tôi xin phép về nước , anh cứ từ từ hưởng thụ nhé ^ ^ "

Thế là ai đó liền xách đồ hờn hờ trở về để lại bạn Tề Hạo mặt đen thui , nắm chặt tờ giấy " Phong Tinh Tuyết , em chết chắc rồi " . Văng ác ma của chúng ta đã chính thức hiện thân , một phút mặc niệm cho bạn tiểu Tuyết của chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sau khi Tinh Tuyết trốn về , Tề Hạo phải giải quyết vài vấn đề nên sáng hôm sau mới đáp máy bay về nước . Trong Studio , Tinh Tuyết đang giúp Diễm Nhi chọn chiếc váy đẹp nhất cho hôn lễ của mình , sau khi Diễm Nhi vào thay đồ , cô nhìn sang Tư Đồ Tuyết một thân tây trang lịch lãm liền mỉm cười gật đầu , một nam nhân như thế này mới có thể đem lại hạnh phúc cho Diễm Nhi .

Thật ra nếu đem ba người Tề Hạo so sánh thì có thể nói là ngang ngửa nhau , Phong Thần ôn nhu , dịu dàng , Tư Đồ Tuyết thuộc dạng mãnh nam cứng rắn còn Tề Hạo nhìn có vẻ lạnh lùng nhưng thực chất lại thâm sâu không ai bằng , ba người này quả nhiên vô cùng thích hợp để trở thành bằng hữu .

Rèm được kéo ra , Diễm Nhi mặc một bộ váy trắng cúp ngực , họa tiết tinh xảo hài hòa , khuôn mặt nhìn Tư Đồ Tuyết e lệ , thẹn thùng khiến chú rể của chúng ta cứ nhìn không chớp mắt , Tinh Tuyết vô cùng hài lòng với bộ váy này , liền khen ngợi :

– ”Điềm Điềm, cậu thật sự rất đẹp, tớ bắt đầu ghen tị với Tuyết ca ca rồi đó “

Bị trêu chọc mặt Điềm Nhi lại càng đỏ hơn :

– ”Tiểu Tuyết đáng ghét, cậu còn chọc tớ, mau đi thay trang phục phù dâu cho tớ ngắm đi “

Nói rồi cô đẩy Tinh Tuyết vào phòng thay đồ. Vài phút sau Tinh Tuyết nhẹ nhàng bước ra, chiếc váy xòe màu hồng nhạt như tôn lên làn da trắng nõn của cô, lộ ra đôi chân bạch ngọc thẳng tắp, cân xứng khiến nhân viên của Studio ai nấy đều mê mẩn, do đã được rèn luyện nhiều năm trước nhan sắc của Tinh Tuyết nên Điềm Nhi là người đầu tiên lấy lại tinh thần :

– ”Wow, cậu mặc bộ này cứ y như công chúa vậy. Hôm nào nhất định phải chia sẻ bí quyết làm đẹp đó nha, Tề đại ác ma mà nhìn thấy cậu, không nuốt cậu vào bụng luôn mới lạ “

– ”Tôi chính là đang muốn nuốt cô ấy vào bụng đây “

Bỗng nhiên một tiếng nói giận dữ truyền đến, Tinh Tuyết nghe thấy tiếng nói kia liền lạnh sống lưng, xoay người muốn chạy trốn. Tề Hạo đã đoán trước phản ứng của cô, anh mạnh mẽ bắt được tay cô, cứ thế kéo ra khỏi Studio, trước khi đi còn bỏ lại một câu :

– ”Tuyết, anh sẽ làm phù rể cho chú, không cần cảm ơn đâu “

Điềm Nhi và Tư Đồ Tuyết ngây người nhìn hai con người vừa đi khỏi. Tư Đồ Tuyết về mặt bắt đầu đã quay sang người nhân viên bên cạnh :

– ”Bộ lễ phục phù dâu này tôi sẽ bồi thường, mau giúp tôi chuẩn bị một bộ khác “

Thấy ông xã nói vậy, Tô Điềm Nhi quay sang khó hiểu :

”Sao anh lại nói người ta chuẩn bị bộ lễ phục khác, em thấy bộ váy hồng kia rất hợp với tiểu Tuyết mà”

Đối mặt với câu hỏi ngốc nghếch của bà xã, Tư Đồ Tuyết cũng chỉ biết lắc đầu, lão đại tức giận như vậy sợ rằng không chỉ bộ váy mà ngay cả tiểu Tuyết cũng lành ít dữ nhiều.

Trên đường đi mặc cho Tinh Tuyết vùng vẫy, Tề Hạo vẫn kéo cô ra xe, đẩy cô vào trong, khóa cửa xe rồi lái xe về biệt thự Tề gia. Vừa vào cửa, Tinh Tuyết đã đẩy tay anh đang nắm chặt tay cô ra nhưng không có tác dụng :

– ”Khốn kiếp, anh mau buông tôi ra, tay tôi đau quá “

Cảm thấy mắng chửi cũng không có tác dụng, cô tìm cách đá vào chân anh, Tề Hạo tránh được không bị cô đá trúng liền cúi xuống vác cô lên vai, quay sang lạnh lùng nói với Triệu quân gia :

– ”Từ bây giờ đến sáng mai không ai được bước chân lên lầu khi tôi không cho phép “

– ”Vâng, thưa thiếu gia “

Triệu quân gia dĩ nhiên đoán được chuyện gì sắp xảy ra nên cũng không hỏi gì thêm, ra lệnh cho tất cả người hầu theo lời Tề Hạo.

Anh xoay người mang cô lên lầu, Tinh Tuyết nghe được lời anh nói, càng cố gắng đánh vào người anh nhưng quả đấm nhỏ của cô chỉ như gãi ngứa cho Tề Hạo. Vào phòng ngủ, anh ném cô lên giường, tay bắt đầu cởi quần áo, lửa giận cùng dục vọng đã thiêu đốt toàn bộ lí trí anh, cô gái nhỏ này, anh vốn muốn đợi đến khi hoàn toàn tha thứ cho anh mới chạm đến cô nhưng xem ra lần này anh phải ra tay trước trời phạt cô bên người.

Tinh Tuyết sắc mặt trắng bệch nhìn động tác của Tề Hạo, cô cố sức vùng dậy, luồn qua khe hở chạy về phía cửa. Nhưng khi cánh tay sắp chạm đến cửa, một cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo cô kéo cô ngã xuống giường, sau đó cả người Tề Hạo cũng đổ ập lên người cô :

– ”Tôi...tôi cho anh biết, tôi đến làm thư kí chứ không phải tình nhân của anh...anh dám đụng đến tôi...tôi liền nói với ba mẹ xử lí anh, mau buông ra “

Tinh Tuyết sợ hãi đến mức lời nói cũng trở nên lắp bắp, mắt Tề Hạo lóe sáng, tràn đầy ý cười :

– ”Vậy sao, anh rất mong chờ đấy “

Nói rồi bàn tay xé phăng bộ lễ phục của cô thành hai mảnh.

– ”A..”

Đột nhiên thân thể lạnh lạnh cô mới biết cơ thể mình đang phơi bày hoàn toàn trước mặt Tề Hạo khiến Tinh Tuyết xấu hổ lấy tay che ngực, bộ lễ phục là váy cúp ngực nên hiện giờ trên người cô chỉ còn duy nhất chiếc quần nhỏ, bộ dáng thẹn thùng kia của cô khiến Tề Hạo cảm giác một trận khô nóng xông thẳng xuống bụng, anh đem cánh tay của cô buộc chặt bằng cả vật kéo cao lên đỉnh đầu để lộ khuôn ngực đầy đặn, xinh đẹp hoàn toàn phơi bày trước mắt anh, hai núm anh đào trước ngực dưới cái nhìn nóng bỏng của anh cũng dần trở nên căng cứng, dục hoặc anh nếm thử.

Không phụ sự kì vọng đó, Tề Hạo cúi người hôn nhẹ lên đôi gò bồng mơn mẫm, đầu lưỡi liếm nhẹ nụ anh đào, tay kia không hề nhàn rỗi xoa nắn bên ngực còn lại cảm giác sự co giãn, mềm mại trong lòng bàn tay. Bị kích thích như vậy khiến Tinh Tuyết mở to mắt thờ gập, cắn chặt môi không để tiếng rên rỉ thoát ra ngoài:

– “Ừm...không muốn....a”

Bởi vì kích thích mà lời nói của cô giống như một chú mèo nhỏ nũng nịu, khiến cho dục vọng người đàn ông càng tăng cao. Anh tận tình đối đãi luồng mềm mại trước ngực cho đến khi chúng trở nên đỏ sẫm mới hài lòng rồi mới đến vành tai cô thôi khí:

– “Thật sự là không muốn sao bảo bối..”

– “Tôi...tôi cảm thấy rất kì quái, anh mau dừng lại..”

Không để cô tiếp tục nói những lời kháng cự, anh lại hôn lên môi cô, lưỡi trượt vào trên đầu phần lưỡi của cô, bàn tay nhẹ nhàng trượt xuống vùng đất bí mật, tách đôi chân khép chặt của Tinh Tuyết ra, Tề Hạo tà ác đưa tay vào thăm dò cánh hoa thủy nộn, khẽ miết nhẹ khiến toàn thân Tinh Tuyết run lên từng hồi

– “A...um...nơi đó không nên đụng..”

Nghe thấy tiếng rên rỉ mất hồn của người trong lòng càng khiến Tề Hạo tăng nhanh động tác

– “Như vậy không phải rất thoải mái sao? hửm?”

Lời nói của anh khiến Tinh Tuyết thẹn thùng khép chặt chân muốn đẩy anh ra nhưng hai tay đã không còn chút sức lực nào. Đột nhiên một ngón tay Tề Hạo đưa vào tiểu huyết của cô, tăng tăng lớp lớp thịt nóng ẩm bao bọc lấy ngón tay anh khiến gương mặt Tề Hạo tối sầm, ngón tay nhịp nhàng ra vào, càng lúc càng tăng tốc độ, Tinh Tuyết lúc này dục hòa đốt người, hạ thân giống bị hàng nghìn con kiến đang bò, cô cực kì cần anh an ủi khát vọng nhen nhóm trong lòng. Tề Hạo cho thêm một ngón tay nữa vào tiểu huyết của cô khiến Tinh Tuyết nhũn mảy trước cảm giác căng cứng, bức tường thịt không ngừng co rút, mật nước không ngừng trào ra.

– “A...a không cần mà...van anh đấy!”

– “Thật là không cần sao?”

Tề Hạo bỗng dừng động tác trên trọc cô lại, Tinh Tuyết cảm thấy cơ thể ngửa ngáy bứt dứt

– “Rất khó chịu nha....a!”

– “Nói em cần anh đi”

Bây giờ cô dad mất hết lý trí rồi chỉ muốn thỏa mãn bản thân nên vô thức gọi

– “Hạo...em rất cần anh. Xin anh cho em...”

Cảm nhận cô đã chuẩn bị tốt, mà Tề Hạo cũng không đủ kiên nhẫn nữa nâng dục vọng nóng bỏng của bản thân đến trước hoa huyết của cô, động thân một cái phá đi lớp màng mỏng manh, cơn đau xé rách truyền đến khiến Tinh Tuyết hoàn toàn thoát khỏi trầm mê, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập nước mắt vì đau đớn:

– “Đau quá...anh mau đi ra cho tôi.. đồ lưu manh ô..ô..”

Hôn lên những giọt nước mắt kia, anh dịu dàng dụ dỗ:

– “Tiểu Tuyết cố chịu đựng một chút, lát nữa sẽ hết đau”

Vừa nói anh vừa vuốt ve, trên đầu tiểu anh đào trước ngực, bây giờ bắt anh ra thì bắt anh chết còn hơn, Khẽ liếm vành tai mẫn cảm của cô, thành công dời đi sự chú ý của cô, cảm thấy cô đã không còn chặt cứng như trước, anh mới nhịp nhàng luân động, dần dần tốc độ trở nên càng cuồng dã, từng đợt khoái cảm đánh vào thân thể Tinh Tuyết khiến cô hoàn toàn không còn phản kháng, môi đỏ rên rỉ mất hồn:

– “A...chậm...chậm một chút...em không chịu nổi...um”.

Từng đợt ra vào mạnh mẽ của Tề Hạo khiến Tinh Tuyết cả người cong lên đón nhận anh, toàn thân căng lên đến cực hạn, cuối cùng Tề Hạo gầm nhẹ một tiếng đem mầm mống trắng đục phun vào hoa huyết ẩm áp của Tinh Tuyết rồi nằm xuống cạnh cô, Tinh Tuyết cũng mệt mỏi đến mức toàn thân rã ra.

Làn da trắng nõn của Tinh Tuyết vì kích thích qua đi mà ửng hồng, khắp nơi đều là dấu hôn đỏ chót, mái tóc đen rơi toán loạn trên vai, hai điểm nhỏ trước ngực vẫn đỏ sẫm, cao vút, cảnh đẹp ấy lọt vào mắt Tề Hạo khiến dục vọng vừa thỏa mãn lại một lần nữa căng cứng, anh xoay người hôn lên trán cô, nụ hôn trượt dần xuống mắt má rồi cuối cùng là đôi môi vẫn còn sưng đỏ, anh ngấu nghiến môi cô, đoạt lấy hết thấy sự ngọt ngào:

– “Ừm..”

Tĩnh Tuyết đang trong cơn mê mẩn, liền bị hôn đến ý loạn tình mê, ma trảo của kẻ nào đó lại vuốt ve lên từng tác da, tác thịt trên cơ thể cô khiến cô ngứa ngáy vận vận thân mình :

– ” Tiểu Tuyết , em thật là tiểu yêu tình mê hoặc lòng người “

Trong lòng Tĩnh Tuyết đang oán hận kẻ kia sức ăn khủng bố tới vậy , vừa mới làm xong lại vẫn còn muốn nhưng bị dục hỏa thiêu đốt khó chịu khiến cô nức nở cầu xin :

– ” Hạo...cho em.”.

Bộ dáng yêu kiều quyến rũ của cô khiến Tề Hạo hận không thể đem cô nuốt vào bụng , anh điên cuồng va chạm , một lần lại một lần đoạt lấy cô cho đến khi Tĩnh Tuyết trực tiếp ngất đi mới dừng lại , giúp cô tắm rửa rồi thỏa mã ôm ấp nhả vào giấc ngủ .

Bây giờ anh mới cảm thấy lời Tư Đồ Tuyết nói vô cùng có lí : yêu là phải điên cuồng chiếm đoạt , dù khi tỉnh dậy cô có hận anh thì đời này cô vĩnh viễn cũng là người của anh , hôn lên trán giai nhân đang ngủ say , anh mỉm cười thì thầm vào tai cô :

– ” Tiểu Tuyết , anh yêu em “

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Buổi sáng , ở biệt thự Tề gia , mọi người dậy từ rất sớm làm việc , mọi thứ vẫn bình yên như thường ngày , chợt một tiếng la như heo cắt tiết vang lên khiến ai nấy đều nổi da gà " nội lực thật thâm hậu a" :

– " Aaaaa... Tề Hạo , đồ chết bầm nhà anh , anh đi chết đi ".

Mới sáng sớm Tề Hạo còn chưa tỉnh ngủ đã bị bạn nhỏ bên cạnh la cho suýt thủng màng nhĩ, vừa kiểm tra lỗ tai anh vừa hướng cái người đang bực chán kín mít một nụ cười làm điên đảo chúng sinh :

– " Chào buổi sáng , em yêu "

– " Ai...ai là em yêu của anh , đồ lưu manh nhà anh dám nhúng chàm tôimau cút ra ngoài cho tôi "

Nhìn bản mặt đáng ghét của tên kia cô thật muốn lấy làm bao cát dấm cho nấy phát , cổ giả bộ không nhìn thấy bộ dáng tức giận của cô , Tề Hạo càng nhích lại gần ôm lấy cô vào lòng thừa cơ cô không đề ý hôn nhẹ vào môi cô:

– " Đây là phòng của anh , em nói xem anh không ở đây thì ở đâu đây "

– " Được anh không đi thì tôi đi , tôi không thèm đề ý anh "

Tĩnh Tuyết tức giận bước xuống giường , vừa chạm đến mặt đất , cơn đau từ hạ thân truyền đến khiến cô ngã khụy trên sàn nhà :

– " Híc ..sao lại đau vậy trời ... ".

Thấy vậy Tề Hạo vội đến đỡ lấy cô , đem đến bên giường :

– " Lại bất cẩn như vậy , em còn đau không ?"

– " Anh còn dám nói , nếu không phải anh không biết tiết chế ..."

Tĩnh Tuyết oán giận nhìn Tề Hạo , ý thức được mình vừa nói gì liền lập tức im lặng , mặt đỏ lên , Tề Hạo nghe thấy liền cười vui vẻ hôn lên môi cô một cái rồi đi xuống sai người đem bữa sáng cho cô , anh còn cẩn thận vào nhà tắm pha nước ấm cho cô .

Nhìn xuống bội vấy bị xé nát , cô chán nản cắn môi , rõ ràng cô đã lên kế hoạch cẩn thận , tại sao kết quả lại như thế này , cô hận anh ta như vậy thế nhưng lại cùng anh ta trải miên một đêm , cô nên làm gì đây.

Tiếng gõ cửa vang lên kết thúc dòng suy nghĩ của Tĩnh Tuyết :

– " Thiếu phu nhân tôi đem bữa sáng cho cô đây "

Một người nữ giúp việc đi vào , để quần áo cùng bữa sang lên bàn rồi đi ra ngoài . Tình Tuyết then đến đồ cả mặt , cô trở thành thiếu phụ nhân bao giờ vậy , bộ dáng cô quần chân chắc chắn vừa rồi đã bị nhìn thấy , sau này còn mặt mũi mà gặp ai nữa , mặt thể diện chết đi được . Mặc xong quần áo , sau khi ăn bữa sáng , cô thấy Tề Thiên Linh hùng hùng , hổ hổ bước vào nhà :

– " Linh Linh , xảy ra chuyện gì vậy ?"

– " Chị dâu ..hu hu.."

Vừa nghe Tình Tuyết hỏi , Thiên Linh đã nhào vào người cô khóc lớn :

– " Em sao vậy , có gì từ từ kể chị nghe "

Xoa nhẹ lưng Thiên Linh an ủi , Tình Tuyết giống như bộ dáng gà mẹ bảo vệ con :

– " hu huem đến thăm bạn trai , định cho hắn một cái bắt nạt ...vậy mà đến nơi lại thấy hắn đang lên giường cùng ả đàn bà khác còn nóinói ở cạnh em khiến hắn có cảm giác như hòa thượng ..ô...ô..ô"

– " Tên nam nhân thói tha , chị sẽ xử đẹp hắn đòi lại công bằng cho em , ngoan , đừng khóc nữa "

Nghe Thiên Linh kể , Tình Tuyết tức giận đến cực điểm , một cô bé đáng yêu , dịu dàng vậy mà cũng dám tổn thương , người đang khóc nghe vậy liền ngừng đầu lên , lau sạch nước mắt , cười vô cùng man rợ :

- " Chị yên tâm , trước khi bỏ đi em đã đá cho hắn tuyệt tự tuyệt tôn luôn rồi , ha ha lâu rồi mới được đánh đả tay như vậy "

Nụ cười kia khiến sống lưng Tình Tuyết đỏ mề hôi lạnh , thì ra bản chất hai anh em nhà này đều độc ác như nhau , Thiên Linh vì muốn giải tỏa hết tâm trạng bực tức liền lôi kéo Tình Tuyết đi dạo phố .

Dù toàn thân vẫn còn đau nhức nhưng cô vẫn không thể không đi cùng Thiên Linh , không thể để cô nhóc này biết chuyện xấu hôm qua được . Hai người đang trò chuyện vui vẻ thì một bóng dáng nhỏ xinh chạy đến :

– " Tiểu Tuyết , không ngờ lại gặp cậu ở đây , hôm qua Tề đại ác ma không làm gì cậu chứ , nhìn mặt anh ta mà tớ thấy lo cho cậu "

Điền Nhi ôm lấy tay Tình Tuyết hỏi một tràng , Tề Thiên Linh ở bên cạnh nghe thấy liền nghi hoặc nhìn Tình Tuyết :

– " Chị dâu ,hôm qua chị và anh em xảy ra chuyện gì vậy ?"

– " Ô ..tiểu Tuyết , cô gái này là ai vậy ?"

Điền Nhi nhìn thấy Tề Thiên Linh cũng ngạc nhiên hỏi , bị hai người hỏi liên tiếp khiến đầu óc Tình Tuyết ong ong cả lên , đành phải kéo cả hai vào quán cà phê ở gần đó nói chuyện :

– " Thực ra cũng không có gì , chỉ là cãi nhau chút thôi "

Tình Tuyết thân nhiên nói dối

– " Thật hả vậy cái váy hôm qua cậu làm gì rồi hôm sau phải mặc nó đấy "

– " À ...cái đó ..tớ không cẩn thận là rách nó mất rồi , hôm sau sẽ mặc một bộ khác đẹp hơn , được không?"

Bị hỏi đến chiếc váy bị xé làm hai , mặt ai đó bắt đầu đỏ lên , Tề Thiên Linh nhìn thấy liền biết chị dâu cô đang nói dối , có chết cô cũng không tin anh hai tức giận sẽ không ăn thịt chị dâu , phải kêu mẫu hậu đại nhân nhanh về nước mới được , Điền Nhi sau khi được chồng yêu giảng giải cuối cùng cũng hiểu cô bạn của cô nhất định có chuyện giấu :

– " Thật không đó "

Cả hai người đồng thanh hương Tình Tuyết nghi vấn , bị hai ánh mắt ám muội bắn về phía mình khiến Tình Tuyết run cả người :

– " Hai người đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó được không , tôi ghét Tề Hạo còn không hết nói gì đến yêu "

– " Tiểu Tuyết , tớ không biết lí do cậu không thích anh ta nhưng trực giác cho tớ biết anh ta rất yêu cậu , yêu đến mức điên cuồng , tạo sao cậu không bỏ qua tất cả mà cjo anh ta một cơ hội nữa "

– " Chị dâu à , anh em thật sự rất yêu chị đó , đã lâu rồi em mới thấy anh ấy quan tâm một người phụ nữ "

Thiên Linh thở dài nói , Điền Nhi tròn mắt quay sang hỏi :

– " Gì , đừng nói là anh em bị gay lâu ngày nhè "

– " Không phải vậy , trước kia , lúc còn học trung học , anh em có yêu một người , ngày nào em cũng thấy anh ấy cười vui vẻ , gia cảnh gia đình em lúc đó rất nghèo , nhưng anh ấy luôn cố gắng học để lo cho em và mẹ . Rồi có lần em đến thăm anh ấy lại bị anh ấy nhận là bạn gái khiến người con gái kia thương tổn , cứ như thế ngày nào anh ấy cũng khó chịu , và rồi người con gái kia nhảy lầu tự tử , khi em và mẹ nghe được tin đã chạy đến thì thấy anh ấy đang ôm thi thể chị ấy khóc , đó lần duy nhất em thấy anh ấy khóc , thế là anh ấy cố gắng dựng sự nghiệp rồi tính tình trở nên như ngày hôm nay "

Tề Thiên Linh kể xong , Diễm Nhi đã lấy khăn giấy ra chấm nước mắt :

– " Câu chuyện tình yêu này cứ như trong phim vậy , cảm động quá , cậu thấy chưa Tề Hạo là một nam nhân si tình như vậy mà cậu còn không chịu đón nhận "

Diễm Nhi cứ thế thao thao bất tuyệt còn Tinh Tuyết cả người run lên , nếu yêu cô như vậy tại sao anh ta còn khiến cô tổn thương , tại sao lại bỏ rơi cô . Lặng người đứng lên , cô vô thức bước ra khỏi quán cà phê , không hề để ý tiếng Diễm Nhi và Thiên Linh gọi phía sau :

– " Tiểu Tuyết..cẩn thận "

– " Két...rầm "

Một tiếng hô vang lên tiếp đó một bóng người chạy đến đẩy cô ra , khi Tinh Tuyết hoàn hồn đã thấy Tề Hạo bị một chiếc xe máy đâm , tuy không có gì quá nghiêm trọng nhưng vẫn khiến anh bị trầy xước khắp người , máu thấm cả vào chiếc áo trắng :

– " Anh có sao không , tôi đưa anh đi bệnh viện "

Tinh Tuyết hốt hoảng nhìn Tề Hạo , thấy cô lo lắng cho anh như vậy , Tề Hạo liền cảm thấy vô cùng ấm áp , nếu biết trước anh nguyện để xe đâm thêm vài lần nữa cũng không sao :

– " Anh không sao , em không bị thương là tốt rồi "

– " Anh còn mạnh mẽ , mau về nhà , tôi giúp anh băng bó "

Hai người liền cùng nhau về nhà , bỏ mặc Diễm Nhi cùng Thiên Linh đứng đờ tại chỗ , như thế này còn nói là không có gì .

Về đến nhà , Tinh Tuyết nhờ quản gia đi lấy hòm thuốc còn cô thì đỡ Tề Hạo lên phòng , lấy hòm thuốc từ tay quản gia , cô nhẹ nhàng xử lý vết thương cho Tề Hạo , thân trên rắn chắc đầy cơ bắp của anh khiến cô đỏ mặt nhưng vẫn kiên trì giúp anh bôi thuốc , bàn tay cô dịu dàng lướt qua làn da màu đồng khiên , Tề Hạo lại cảm giác toàn thân nóng lên ,cầm lấy bàn tay băng bó cho anh , ánh mắt anh thâm tình nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Tinh Tuyết :

– " Tiểu Tuyết , những chuyện trước kia chỉ là hiểu lầm , anh đã tổn thương em nhưng để em rời xa anh một lần nữa thì anh không làm được , em có thể oán hận anh ích kỉ nhưng đời này , em không thể nào ở bên ai khác ngoài anh , tha thứ cho anh , có được không ?"

Ánh mắt của Tề Hạo chân thành , đầy bá đạo mà cũng thực ngọt ngào , từ giây phút anh cứu cô , tâm cô sớm đã mềm nhũn , dù biết anh có thể khiến cô đau khổ một lần nữa nhưng cô vẫn sẽ lựa chọn tha thứ cho anh , sẽ tin tưởng anh lần nữa :

– " Em tha thứ cho anh , nếu anh dám không tốt với em ,em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa , để anh cô độc đến chết "

Tinh Tuyết ôm lấy cổ Tề Hạo , vùi vào ngực anh , Tề Hạo nghe thấy được lời cô , cảm giác như đây là một giấc mơ , cuối cùng cô cũng nguyện ý trở về bên anh . Kích động hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tinh Tuyết , Tề Hạo muốn mượn nụ hôn này cho cô biểu hiện anh yêu cô như thế nào.

Tinh Tuyết từ ngạc nhiên dần dần , nhắm mắt phối hợp của anh cảm thụ cảm giác ngọt ngào. Dục vọng dần nhen nhóm nhưng Tinh Tuyết lại không cho phép Tề Hạo ăn thịt với lí do anh vừa bị thương , mất nhiều máu cần phải nghỉ ngơi , nói xong cô liền chạy mất dạng về phòng , bỏ lại một nam nhân đau khổ phải vào nhà tắm dội nước lạnh dập lửa , bị kích a bị kích a!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Từ sáng sớm , Tinh Tuyết đã xuống bếp nấu những món Tề Hạo thích nhất , đang loay hoay trong bếp , một đôi tay mạnh mẽ ôm cô từ phía sau , hơi thở nam tính quen thuộc phả vào tai cô :

– " Em đang nấu bữa sáng cho anh sao , bà xã "

Tinh Tuyết hờn dỗi đánh nhẹ vào tay anh :

– ” Ai là bà xã của anh , em còn chưa có gả cho anh , đừng lộn xộn nữa , mau ngồi vào bàn ăn thôi “.

– ” Nếu em muốn thì ngay ngày mai cưới luôn “

– ” Anh khùng à!”

Anh yên lặng ngồi vào bàn ăn đầy mỹ vị , toàn là những món anh thích nhất , anh không ngừng gấp thật nhiều thức ăn cho cô , bầu không khí ngọt ngào bỗng nhiên bị một người phá vỡ :

– ” Ấy da , hai người lên em ở đây ăn bữa sáng tình yêu nhé , thật bất công mà ”

Thiên Linh vừa nói , mặt vừa tỏ vẻ ủy khuất, Tình Tuyết cười nhẹ , kéo Tề Thiên Linh ngồi xuống bên cạnh , cô gấp thức ăn vào bát cô nhóc :

– ” Được rồi , em cũng ăn đi , chị không có thiên vị anh em đâu ”

Thiên Linh cười híp mắt , hăng say chiến đấu trên bàn ăn không chút e lệ nào .

Ăn xong Tình Tuyết cùng Tề Hạo đi đến công ti , dù Tề Hạo thuyết phục thế nào cô cũng không đồng ý công khai mối quan hệ của họ , những lời đồn thổi trước kia khiến cô không thoải mái khi gặp mọi người , có lẽ đợi một thời gian nữa cũng muộn . Cả buổi làm việc , Tình Tuyết không cách nào tập trung vào công việc , mỗi lần cô ngẩng đầu lên , đều bắt gặp ánh mắt nóng rực của Tề Hạo , quá nguy hiểm .

Cuối cùng thời gian làm việc cũng kết thúc , về nhà , Tề Hạo lại giờ trò bắt cô ở chung phòng với anh , bạn Tình Tuyết da mặt mỏng , liền hung hăng trừng anh :

– ” Em là con người bảo thủ, anh đi ôm gấu bông đi ”

Nói rồi cô không chút thương tình đóng cửa cái rầm , để lại ai kia đứng đó suy nghĩ , không lẽ lần trước anh quá thô bạo khiến cô sợ hãi . Anh nói vọng lại :

– “Có chỗ nào anh chưa nhì qua, chưa sờ qua sao? ”

Sự thật chứng minh Tình Tuyết quả nhiên còn hoảng sợ trước sức ăn khủng bố của anh , cô còn nhớ ngày đó đau đến mức như bị xe tải cán qua không nhúc nhích được , quả là đáng sợ.

Thoảng cái đã đến ngày diễn ra hôn lễ của Diêm Nhi và Tư Đồ Tuyết , cô dâu và chú rể đều vô cùng mỹ mãn nhưng khách nhân , ai nấy đều cảm thấy phù dâu , phù rể so với họ còn xuất sắc hơn. Một người đáng người mềm mại , khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng , làn da trắng nõn được che giấu dưới bộ váy hồng nhạt bó sát , người còn lại một thân tây trang , mười phần anh tuấn bất phàm , hai người đứng cạnh nhau giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ , hoàn mỹ vô khuyết .

– ” Hạo , sao tự dưng cậu lại có hứng làm phù rể cho Tuyết vậy , lần trước tôi mời đến rất hòng cậu cũng không thèm để ý , đúng là tên khó ưa ”

Phong Thần vừa bước đến đã mở lời trêu chọc Tề Hạo , ngay sau đó bị ném cho một ánh mắt sắc lạnh :

– ” Việc của tôi khi nào cần cậu quản hả? ”

Rồi không thèm để ý đến tên nhiều chuyện kia , đi đến chỗ Tình Tuyết . Lúc này cô đang bị một đám nam nhân vây quanh :

– ” Tiểu thư , tôi có vinh dự được làm quen với cô không ?”

– ” Tiểu thư , không biết cô đã có bạn trai chưa ?” ..v..v

Đám người này cứ quần lấy cô khiến Tình Tuyết cảm thấy cô cùng khó chịu , giữa lúc đang tìm cách thoát ra , cô liền rơi vào một vòng ôm quen thuộc , ngẩng đầu lên đã thấy Tề Hạo ánh mắt rét lạnh nhìn bọn họ :

– ” Cô ấy tên là Phong Tình Tuyết , là vợ chưa cưới của tôi , câu trả lời này đã đủ làm các người hài lòng chưa ?”

Mấy người kia chỉ là muốn tiếp cận người đẹp , không ngờ lại chọc phải cái ôn thần này, chỉ có thể tiếc nuối bỏ đi :

– ” Anh dọa mọi người rồi đó , người đâu mà hung dữ ”

Tình Tuyết vui vẻ chọc Tề Hạo , người này khi ghen quả thật rất đáng yêu, hành động thần mật của hai người hoàn hảo lọt vào mắt của mọi người xung quanh , ai cũng đều nhìn ra quan hệ không bình thường của họ .

Phong Thần nhìn thấy cảnh này liền cười trộm trong lòng , Tề Hạo ơi Tề Hạo , cuối cùng cậu vẫn không tránh được số phận trở thành em rể của tôi , để xem sau này tôi hành hạ cậu thế nào .

Suốt buổi tiệc , Diêm Nhi bị khách bắt uống rất nhiều rượu , cảm thấy không thể chịu được thêm , cô làm bộ mặt đáng thương quay sang Tình Tuyết :

– ” Tiểu Tuyết , cứu tớ với , nếu còn uống nữa chắc tớ không ổn mất ”

Nhìn khuôn mặt không thể thâm hơn của Diễm Nhi , Tinh Tuyết chỉ có thể thở dài thay cô uống vài ly rượu , vốn từ lương của Tinh Tuyết không tồi nhưng rượu mà những người kia đưa đến lại toàn rượu mạnh khiến đầu óc cô bắt đầu choáng váng :

– ” Diễm Diễm à , mình thấy không được khỏe lắm , có lẽ mình nên về trước , tạm biệt , tân hôn vui vẻ ”

Quay sang Diễm Nhi nói xong cô bắt đầu loạng choạng bước ra cửa . Vừa rồi Tề Hạo công khai chủ quyền khiến nhiều người đàn ông không dám lại gần Tinh Tuyết , tuy nhiên vẫn có một vài kẻ điếc không sợ súng muốn tiếp cận cô và điển hình là vị tiên sinh trước mặt :

– ” Tiểu thư , cô say rồi sao , để tôi đưa cô về ”

– ” Cảm ơn anh , tôi đã có người đưa về rồi ”

Tinh Tuyết cau mày nói , bây giờ cô thực sự muốn về nhà ngủ một giấc , vậy mà tên này từ đâu lại chui ra cản đường cô

– ” không sao cô không cần ngại , để tôi giúp cô ”

Kẻ kia không có ý định từ bỏ còn muốn tiến lại gần đỡ lấy tay Tinh Tuyết . Tề Hạo không biết từ đâu xông ra , gạt cánh tay của người đàn ông kia ra , đâm ngay một quyền vào mặt hắn.

Xoay người bế Tinh Tuyết vào ngực :

– ” Nếu dám động một ngón tay vào người cô ấy , có tin tôi chặt tay anh không ?”

– ” Tề tổng , tôi chỉ là ...chỉ là muốn giúp cô ấy thôi!”

– ” Cút “

Khí thế đáng sợ của Tề Hạo khiến tên kia sợ đến mức xanh cả mặt , tim có chuồn mất. Tinh Tuyết được Tề Hạo ôm vào lòng , mùi hương bạc hà quen thuộc khiến cô yên tâm nhắm mắt ngủ , nhìn xuống gương xinh đẹp đỏ hồng của Tinh Tuyết , Tề Hạo khẽ véo chóp mũi cô , tiểu yêu tinh mê người này, anh mới dời đi một chút cô đã say đến mức này , từ nay không cho phép cô uống rượu mới được. Ôm Tinh Tuyết ra xe rồi trở về , trên đường đi , Tinh Tuyết bỗng cảm thấy toàn thân rất nóng , cô khó chịu vận vạt người :

– ” Hạo...em ...em nóng quá ”

Tiếng gọi nũng nịu của cô khiến Tề Hạo cảm thấy toàn thân vô cùng căng thẳng , cô gái nhỏ này không biết bộ dạng này có bao nhiêu dụ dỗ hay sao , cố áp chế xao động trong lòng anh lái xe thật nhanh về nhà .

Vừa về đến nhà , anh liền ôm cô về phòng , giúp cô uống một chút nước nhưng ngọn lửa trong người Tinh Tuyết vẫn cháy hừng hực , cô ôm lấy Tề Hạo không cho anh rời đi

– ” Em nóng quá...anh giúp em đi ...”

Tề Hạo cắn răng gỡ bàn tay cô ra , anh không muốn lợi dụng lúc cô say mà ăn cô , cho dù thế nào anh cũng muốn cô tình nguyện :

– ” Tiểu Tuyết , ngoan , nằm xuống ngủ đi , anh phải về phòng ”

– ” Không muốn ...em muốn anh ở lại ”

Nói rồi cô bắt đầu kéo anh xuống hôn lên môi anh , Tề Hạo ngạc nhiên nhìn hành động to gan của cô , mùi rượu nồng khiến anh say mê , từ bị động thành chủ động ôm chặt lấy cô hướng đến chiếc giường mềm mại . Cả hai người cùng ngã xuống giường , Tinh Tuyết bị đè nặng khẽ kêu một tiếng , cô lật người ngồi lên bụng Tề Hạo :

– ” Anh đè em nặng chết đi được ... lần này đến lượt em ”

Cô cởi áo Tề Hạo lộ ra lồng ngực tinh trắng rồi cúi người hôn lên môi anh , bàn tay mềm mại vuốt ve từ ngực đến bụng rồi trượt dần xuống dưới khiến mắt Tề Hạo chợt lóe lên , thì ra khi say rượu cô lại chủ động , có lẽ anh nên suy nghĩ lại việc không cho cô uống rượu . Tề Hạo bất ngờ lật người áp cô xuống dưới thân :

– ” Em chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi , mọi việc cứ để anh ”

Anh dùng sức xé phẳng bộ váy của cô , thoát đi tất cả cản trở của hai người , bộ ngực đầy đặn căng tròn của cô khiến mắt anh như có lửa , nhanh chóng vùi đầu vào hôn , cắn , khoái cảm chợt ập đến , Tinh Tuyết chỉ biết rên rỉ đón nhận , đưa tay xuống vùng đất thần bí , Tề Hạo cảm thấy nơi đó đã một mảnh ướt đầm , môi mỏng khẽ nhếch lên một nụ cười tà ác , anh cắn nhẹ vào vành tai mềm mại của cô :

– ” Cô gái nhỏ nhiệt tình , anh rất thích biểu hiện này của em ”

Bị anh đụng chạm , Tình Tuyết cảm thấy người như bị hàng vạn ngọn lửa đang thiêu đốt vô cùng khó chịu :

– ” a...anh ...đáng ghét...còn nói những lời...um...xấu hổ như vậy ”

– ” Em không thích như vậy sao, thế thì như thế này ...”

Vừa nói anh vừa đem dục vọng nóng bỏng đẩy vào trong hoa huyết của cô :

– ” ..a...anh chơi xấu ...mau đi ra ..um...em không chơi nữa ... đau quá ”

Tuy là lần thứ 2 nhưng của cô vẫn còn rất chặt, nên anh cũng phải cẩn thận để không động thân sợ cô bị đau. Cảm giác lấp đầu khiến cô hít thở không thông, khiêu nại kẻ phía trên, bị dục vọng thiêu đốt những lời nói của cô đối với Tề Hạo càng giống như liều thuốc trợ tình, anh mạnh mẽ xâm nhập, đôi môi chơi đùa hai nụ đào đã trở nên run rẩy, Tình Tuyết vô thức đem hai chân thon dài quấn lấy thắt lưng anh, cùng anh trầm mê vào bể tình ái.

Cuối cùng anh gia tăng tốc độ, rồi phun tất cả vào nơi ấm áp của cô. Dục vọng căng cứng vẫn chưa có dấu hiệu thỏa mãn, Tề Hạo xoay người Tình Tuyết lại, mạnh mẽ xâm nhập từ phía sau :

– ” um...đủ rồi ...em không chịu nổi..anh..”

Tình Tuyết còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bị Tề Hạo tiếp tục công kích, cảm giác tê lan tới tận da đầu, cô nắm chặt ga giường, môi đỏ bật ra những tiếng rên rỉ kiều mị :

– ” Tiểu yêu tinh, lại có thể bày ra bộ dạng quyến rũ như vậy, có phải muốn ép hổng anh luôn đúng không ?”

Tề Hạo mỉm cười giữ lấy vòng eo mảnh khảnh của cô điên cuồng luân động, mỗi lần đều đâm vào nơi sâu nhất khiến cô bần rùn tay chân, đến khi Tình Tuyết không còn chút sức lực anh mới dừng lại, những tưởng vậy là xong nhưng sau đó, Tề Hạo lại đem cô vào bồn tắm làm thêm một lần nữa mới nhân từ để cô đi ngủ. Quả nhiên chọc phải một con sói bị bỏ đói lâu ngày sẽ chuốc lấy hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Mở mắt ra, ôm đầu đau ê ẩm, Tình Tuyết không hề để ý bên cạnh còn có một người đàn ông, cô chỉ nhớ hôm qua mình uống thay Điem Điem rất nhiều rượu mạnh, sau đó được Tề Hạo đưa về nhà. Tắm chăn mỏng trượt xuống, cái lạnh ập đến khiến Tình Tuyết co rúm lại, nhìn xuống dưới

– ” A..tại sao lại trống trơn vậy nè ...”

Lúc này cô mới nhìn sang bên cạnh, Tề Hạo vẫn đang ngủ say, nửa thân trên trần trụi lộ ra khiến người ta không nhìn được mà đỏ mặt, có nghĩ bằng ngón chân cũng biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Tình Tuyết ngay lập tức hóa đá, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại hai chữ, bị ăn, bị ăn lại bị ăn, mà hình như là cô quyến rũ anh còn chủ động nữa ...:

– ” Ông trời ơi, mau cho tôi khối đậu hũ để tôi đập đầu chết cho rồi, còn gì là thể diện nữa “

Tiếng ai đó oán thán khiến Tề Hạo tỉnh giấc, nhìn thấy cô gái nhỏ mới sáng sớm đã có hành động đáng yêu như thế khiến anh không nhìn được kéo cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc cô :

– ” Cả người em trên dưới cao thấp đều bị ăn sạch từ lâu rồi, em còn phải xấu hổ gì nữa “

– ” Anhđồ mặt dày tự ki ..em mới không thêm để ý anh “

Bị anh nói, mặt Tình Tuyết đỏ hồng lên thoát nhìn vô cùng đáng yêu, Tề Hạo cười gian xảo, thì thầm vào tai cô :

– ” Xem ra tối qua anh chưa cố gắng hết mình thì phải, khiến cho em không được thỏa mãn mà oán trách anh “

– ” Cái gì, anh còn không phải là quá nhiệt tình sao, hại em đến giờ vẫn còn ê ẩm “

– ” Được rồi là lỗi của anh, lần sau anh sẽ cố gắng phục vụ tốt hơn có được không “

Bị Tình Tuyết xả cho một trận, Tề Hạo tỏ vẻ vô cùng ủy khuất, hai mắt long lanh nhìn cô :

– ” Anh mau thu lại vẻ mặt buồn nôn đó đi, em nổi hết da gà rồi, đường đường một cái đại nam nhân lại trẻ con như vậy... haha... “

Bị vẻ mặt của Tề Hạo chọc cho tức cười, Tinh Tuyết cảm thấy, có lẽ xảy ra quan hệ cũng không phải việc xấu, phụ nữ thời hiện đại không nên quá bảo thủ, huống chi cô cũng rất yêu Tề Hạo, vậy nên giao bản thân cho anh là cô nguyện ý.

Bước nhanh vào nhà tắm thay một bộ đồ công sở, cô bước xuống lầu đã thấy Tề Hạo một thân âu phục gọn gàng đang đợi cô cùng ăn sáng:

– “Không phải sáng nào anh cũng muốn em nấu cho anh sao?”

Tinh Tuyết vừa nói xong đã bị Tề Hạo kéo đến ngồi trên đùi anh, dù đã chấp nhận quan hệ thân mật hiện tại nhưng mặt cô vẫn khê đỏ lên:

– “Hôm qua em không được ngủ nhiều rồi, hôm nay không cần làm gì cả chỉ cần bồi bổ nhiều một chút là tốt rồi”

Hành động mờ ám của họ khiến người giúp việc ai nấy đều che miệng cười, có lẽ không bao lâu nữa trong nhà sẽ xuất hiện tiếng trẻ con cho xem. Tinh Tuyết ngày càng có cảm giác mặt mình càng lúc càng nóng, quay sang trừng tên mặt dày bên cạnh thấy anh đang cười vô cùng ôn nhu, vô cùng dịu dàng, vô cùng tuần mĩ nhưng lọt vào mắt Tinh Tuyết cô nhìn kiểu gì cũng thấy chướng mắt.

Cuối cùng cũng dùng xong bữa sáng, hai người cùng đến công ti, do Tề Hạo cho phép thư kí được dùng thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc nên không ai nghi ngờ khi cả hai người cùng xuất hiện ở văn phòng.

– “Tổng giám đốc, hôm nay ngài có cuộc hẹn với xí nghiệp Nghi Lâm, họ đang chờ trong văn phòng ạ”

– “Àn, anh đã biết”

Tinh Tuyết sau khi báo cáo xong, liền trở về bàn là việc, ở công ti cô và Tề Hạo vẫn là cấp trên cấp dưới nên cô luôn duy trì thái độ nghiêm túc khi làm việc cùng anh.

Tề Hạo đẩy cửa bước vào phòng họp ở đó có hai người một nam một nữ đang đợi. Người đàn ông tầm tuổi trung niên, thấy Tề Hạo đến liền đứng dậy, niềm nở bắt tay:

– “Xin chào, Tề tổng, rất vui được hợp tác cùng anh”

– “Lan tổng đừng khách khí, chúng ta là hợp tác cùng có lợi”

Đối với thái độ của Lan Chính Quân, Tề Hạo liền coi như không thấy, chỉ luôn lạnh lùng xã giao:

– “Giới thiệu với anh, đây là con gái tôi Lan Như Ý, con bé vừa du học nước ngoài về, rất ngưỡng mộ tài năng của anh”

Lan Chính Đức không hề thấy thái độ của Tề Hạo, quay sang con gái giới thiệu. Lan Như Ý ngay từ lúc nhìn thấy Tề Hạo liền muốn có được người đàn ông này, năm xưa người đàn ông cô ta cho là tuần mĩ nhất Ngô học trưởng bị tiện nhân Phong Tinh Tuyết cướp mất khiến cô ta tức tối không thôi. Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng trước mặt, cô ta liền nhận định chỉ có người đàn ông hoàng kim như Tề Hạo mới xứng với cô ta.

Nghĩ như vậy, cô ả liền hướng Tề Hạo cười xinh đẹp, cố ý muốn mê hoặc anh nhưng Tề Hạo ngay cả liếc mắt cũng không nhìn cô ta lấy một lần:

– “Lan tổng hôm nay đến đây hẳn không phải chỉ là vì việc hợp đồng, tôi không phải người thích vòng vo nên ông mau vào thẳng vấn đề đi”

– “Tề tổng quả là tinh tường, hôm nay tôi đến quả thật là có chuyện muốn nhờ vả, thật ra con gái tôi vẫn luôn có nguyện vọng được làm việc ở công ti của anh, nếu Tề tổng không chê có thể đề cử Như Ý làm thư kí cho anh không? Tôi có thể cam đoan với năng lực của Như Ý, hoàn toàn thích hợp với vị trí này”.

Nghe cha mình nói vậy, Lan Như Ý tự tin mỉm cười, với nhan sắc cùng học thức của cô ta, Tề Hạo chắc chắn sẽ không từ chối nhưng Tề Hạo lại chỉ lạnh nhạt:

– “Xin lỗi Lan tổng, tôi hiện tại đã có thư kí, cô ấy làm việc khiến tôi rất hài lòng, hảo ý của ngài, tôi đây không dám nhận”

– “Tề tổng, nể mặt giao tình giữa chúng ta, anh không thể cho Như Ý vào làm việc được sao, nếu anh muốn có thể làm việc cùng hai thư kí cũng không sao?”

Tề Hạo nhún mày, dù sao Lan Chính Đức và anh cũng đã hợp tác làm ăn nhiều năm, cho con gái ông ta ở lại đối với anh cũng không ảnh hưởng gì. Anh cũng đoán được ý của Lan Chính Đức khi đưa con gái đến đây là gì, nhưng nếu cô ả mà làm gì quá phận chắc chắn anh sẽ cho cô biết tay:

– “Được, tôi sẽ để Lan tiểu thư cùng làm thư kí với Tiểu Tuyết”

Lan Như Ý vừa nghe Tề Hạo nói đến tên tiểu Tuyết liền có một dự cảm xấu, câu tiếp theo của Tề Hạo liền khiến Lan Như Ý sắc mặt tái mét:

– “Tiểu Tuyết, em mau vào cho người sắp xếp một bàn làm việc ở ngoài phòng tổng giám đốc cho Lan tiểu thư”

Ngay sau đó, nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của Tinh Tuyết, Lan Như Ý liền tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, đồng dạng với cô ta, Tinh Tuyết cũng đang trong trạng thái vô cùng ngạc nhiên, nhưng vẫn không tỏ vẻ gì thêm, làm theo lời Tề Hạo.

Đối với Lan Như Ý mà nói, Tinh Tuyết chẳng khác nào kẻ thù không đội trời chung, nhưng theo như cô ta quan sát, Tề Hạo và ả tiện nhân kia hình như chỉ là quan hệ công việc, hơn nữa cô ta tự tin rằng với thủ đoạn của mình, Tề Hạo chắc chắn không thể chạy thoát.

Sáng hôm sau, Lan Như Ý mặc một bộ đồ công sở bó sát, cổ áo khoét sâu để lộ bộ ngực đầy đặn và cùng quyền rũ bước vào công ti, mọi người đều nhìn về phía cô ả chỉ chỗ, nghĩ rằng mọi người đang kinh ngạc trước nhan sắc của mình nên cô ta càng lắc lư thân hình nóng bỏng vào thang máy, nhưng thực chất những lời bàn tán lại không như kẻ tưởng bỏ nào đó nghĩ:

– ”Ê mọi người nhìn kia, cô gái kia là ai vậy nhỉ?”

– ”Cũng rất xinh đẹp nhưng so với đại mỹ nhân của chúng ta thì vẫn còn kém xa”

– ”Đúng vậy, lại còn ăn mặc thiếu vải thế kia! Đây là công ti chứ đâu phải vũ trường... chắc chắn, sớm muộn cũng bị tổng giám đốc sa thải “..v...v

Nhân vật chính trong lời bàn tán của mọi người vốn đang vô cùng hưng phấn được làm việc cùng Tề Hạo, vậy mà tình cảnh hiện tại khiến cô ta càng thêm căm ghét Tinh Tuyết, cô ta phải làm việc ở bên ngoài còn Tinh Tuyết lại được làm việc ở ngay trong phòng tổng giám đốc, không chỉ thế những việc quan trọng hay đi đàm phán hợp đồng cùng tổng giám đốc đều do Tinh Tuyết xử lý còn cô ta chỉ được làm những công việc vặt vãnh.

Vốn Lan Như Ý định nói chuyện cùng Tề Hạo để anh thay đổi vị trí nhưng bắt ánh mắt âm lãnh của boss đại nhân cô ta chỉ có thể không cam lòng im lặng, trong lòng thầm muốn đem Tinh Tuyết đi nguyên rủa, hồ ly tinh chết tiệt, hết quyền rũ Ngô Từ Kỳ lại đến lượt Tề Hạo.

Lần này cô ta quyết không thể thua con nhỏ đó.

Tinh Tuyết dĩ nhiên có thể cảm nhận được địch ý của Lan Như Ý nhưng cô vẫn vờ như không thấy, từ 10 năm trước cô ta đã coi cô như tình địch, lần này cũng gặp lại trong hoàn cảnh này, thật không biết có phải do duyên phận hay không.

Đang đứng bên cửa sổ phòng làm việc suy nghĩ, một đôi tay khẽ vòng qua eo cô, mùi hương bạc hà quen thuộc khiến cô liền biết đó là ai:

– ”Em đang suy nghĩ cái gì?”

– ”Đây là công ti, anh đừng có làm loạn “

Nói vậy nhưng Tinh Tuyết cũng không đẩy anh ra, bởi cô thích được anh ôm như thế này, rất ấm áp và hạnh phúc

– ”Anh không cho phép, không ai dám tự tiện xông vào, để anh ôm em một lát, được không?”

Mặc cho Tinh Tuyết xấu hổ đánh nhẹ vào tay anh, Tề Hạo vẫn ôm gọn cô vào ngực, cảm giác ngọt ngào tràn lan trong lồng ngực, Tinh Tuyết giả bộ trách móc:

– ”Anh đó, khuôn mặt sao có thể yêu nghiệt như vậy, đi đến đâu cũng được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ “

– ”Em đang ghen sao?”

Hành động làm nũng của Tinh Tuyết khiến anh cười vô cùng thỏa mãn:

– ”Đúng là em ghen đó, anh mà để em suốt ngày uống dấm chua, về nhà, sẽ cho anh ôm gấu bông xuống phòng khách ngủ “

– ”Bà xã, anh vô tội mà, là bọn họ tự bám theo anh nha! Tự bọn họ đa tình thôi “

– ”Ai là bà xã của anh, em mặc kệ, anh tự đi mà xử lý số đào hoa của anh “

Nói rồi Tinh Tuyết quay về bàn làm việc để lại bạn Tề Hạo thở dài ngao ngán, anh cũng đâu có muốn bị đám phụ nữ kia theo đuổi, nếu không xử lý ỏn thỏa e rằng, anh thật sự sẽ phải ôm gấu bông ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Ngoài trừ thời gian làm việc ở công ti, hầu hết những lúc ở nhà, Tề Hạo đều bám dính lấy Tinh Tuyết, lấy cớ để bồi dưỡng tình cảm, Tề Thiên Linh nhiều lần muốn tìm chị dâu tâm sự đều bị anh trai trừng mắt đá ra khỏi phòng. Đúng là đồ anh trai keo kiệt trọng sắc kinh em, làm như sợ cô cướp mất chị dâu không bằng.

Mặc một bộ đồ đen cá tính, Thiên Linh lái xe đến quán bar nổi tiếng nhất thành phố Z để giải sầu, vừa bước vào, cô đã khiến nhiều ánh nhìn hướng đến, nhưng Tề Thiên Linh chỉ ngồi vào quầy bar gọi một ly rượu mạnh. Vì không muốn anh trai và chị dâu phải lo lắng, cô luôn cố tỏ ra vui vẻ, nhưng trong lòng thực sự vô cùng chua xót, tên bạn trai kia là mối tình đầu của cô, cô nghĩ rằng hẳn thực lòng yêu cô, nhưng lại chỉ vì tiền tài của gia đình cô, uống cạn ly rượu, Thiên Linh không nhận được gục xuống bàn khóc.

Bỗng một chiếc khăn đưa đến bên cạnh cô:

- "Xem ra Tề Hạo không chăm sóc em gái chu đáo thì phải?"

Giọng nói trầm thấp, dễ nghe của một người đàn ông truyền đến khiến Tề Thiên Linh nâng khuôn mặt đầm lệ lên nhìn, người trước mặt là một nam nhân cao lớn, khuôn mặt tuấn tú không kém gì anh trai cô, cả người tỏa ra hơi thở lạnh lùng, thành thực, Thiên Linh nhìn người này hình như ó chút ấn tượng.

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng cô cũng nhận ra anh ta chính là người từng theo đuổi chị dâu cô, tên là Ngô Tử Kỳ:

- "Tôi làm sao mắc mớ gì đến anh, buồn thì không được khóc sao? Nhà nước cấm đấy!"

Tâm trạng đang tồi tệ khiến Tề Thiên Linh không thèm để ý đến Ngô Tử Kỳ mà tiếp tục uống rượu. Khẽ nâng mắt kính, Ngô Tử Kỳ khẽ nheo mắt đánh giá cô gái trước mặt, tuy rằng thái độ có chút khó chịu nhưng lại không giống như một đại tiểu thư kênh kiệu.

Mặc dù Tề Hạo là người cướp mất tiểu Tuyết nhưng anh cũng không vì thế mà sinh ác ý với em gái anh ta, huống chi anh cũng đã quyết định chúc phúc cho họ, chỉ cần Tiểu Tuyết được hạnh phúc, anh chấp nhận buông tay để cô đến bên người đàn ông khác.

Kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, Ngô Tử Kỳ cũng gọi một ly rượu mạnh giống Thiên Linh:

- "Sao anh lại ngồi đây?"

Thiên Linh nhún mày nhìn người đàn ông bên cạnh:

- "Tôi cũng có tâm sự nên muốn uống rượu, thế nào, không được sao?"

- "Một tổng giám đốc cao cao tại thượng thì có chuyện gì mà buồn chứ?"

- "Cô quên mất chính anh cô đã cướp mất người mà tôi yêu suốt 10 năm sao, tâm trạng tôi hiện giờ gọi là thất tình cũng không sai."

- "Ha ha tôi cũng vừa bị một tên đàn ông chết tiệt cầm súng, tôi và anh cùng uống cạn ly xem như vì đồng cảnh ngộ."

Nói rồi Tề Thiên Linh lại uống cạn ly rượu, Ngô Tử Kỳ nhìn thấy giọng điệu hào sảng của cô cũng uống hết ly rượu trong tay, có một người uống rượu cũng chẳng tệ.

Hai người uống đã gần hết 4 chai rượu bất đầu có dấu hiệu say:

- "Anh nói xem, tại sao anh ta không yêu tôi lại yêu tiền của tôi chứ, tiền đẹp hơn tôi sao? Ờ?"

- "Tiền tất nhiên không đẹp hơn cô nhưng nó không hung dữ như cô, cô thấy tôi có điểm nào không tốt bằng anh trai cô, vậy mà 10 năm tôi theo đuổi không bằng một thời gian ngắn anh trai cô gặp tiểu Tuyết."

- "Mặc dù anh trai tôi vừa bá đạo, vừa keo kiệt lòng dạ ác một chút nhưng tôi tin chắc anh ấy yêu chị dâu không kém gì anh đâu."

- "Như thế thì tốt, nếu anh ta dám đối xử không tốt với tiểu Tuyết, tôi sẽ đem tiểu Tuyết đi."

- "Không nói đến mấy chuyện buồn này nữa, uống tiếp đi."

Không biết uống thêm bao nhiêu rượu, hai người say xin bắt một chiếc taxi, đi đến khách sạn gần đó thuê một phòng.

Sáng hôm sau,

- "Ưm...đầu đau quá đi mất...anh hai mà biết không bị nắng mới lạ."

Tề Thiên Linh ôm đầu rời khỏi giường, đột nhiên chạm vào thứ gì đó mềm mềm ấm ấm bên cạnh khiến cô bừng tỉnh, nhìn sang thấy một khuôn mặt tuấn nữ đang ngủ say:

- "Aaaaaa..."

Một tiếng hét vang vọng khắp căn phòng, Ngô Tử Kỳ bị tiếng hét làm cho tỉnh dậy:

- "Cô bị điên hả...mới sáng sớm đã la hét om sòm!"

- " Anh...anh sao anh lại ở trong này ...hôm qua...chúng ta...cái đó "

- " Hôm qua cả tôi và cô đều say , mà tôi hỏi kiểu gì cô cũng không nhớ địa chỉ nhà mình nên tôi đưa cô đến đây nghỉ ngơi chứ sao , tôi đã đựng đến cô đâu mà hét lên như heo cắt tiết vậy ?"

- " Ra...ra là vậy , thực xin lỗi đã làm phiền anh , tôi...tôi có lẽ nên trở về trước khi anh hai cho người đi tìm thì hơn "

- " Tôi sẽ gọi taxi giúp cô "

- " Cảm ơn anh , chúng ta có thể trở thành bằng hữu không ?"

- " Có một người bằng hữu tính cách hào sảng như cô , tôi rất vui , vậy từ giờ chúng ta sẽ là bằng hữu , cô nếu như có khó khăn gì tôi nhất định sẽ giúp "

Ngô Từ Kỳ nghe Tề Thiên Linh đề nghị cũng thỏa mái đáp ứng , ở bên cạnh cô anh cảm thấy không hề gò bó mà vô cùng thoải mái nói những khó chịu trong lòng , làm bằng hữu với cô bé này cũng không có gì là không thể .

Tề Thiên Linh nhận được câu trả lời như mong muốn liền vui vẻ trở về , vừa bước chân vào nhà cô đã tặng bằng dè trúng người :

- " Tề Thiên Linh hôm qua em đi đâu không về nhà , mau khai báo rõ ràng cho anh "

- " Em..em... hôm qua em đến quán bar uống chút rượu , sau đó...sau đó ...à đúng rồi , em gặp một người bạn đã ngủ tạm nhà cô ấy , em đã nhắn tin cho chị dâu rồi , phải không chị dâu ?"

Thiên Linh vừa nói , vừa đưa ánh mắt cầu cứu về phía Tinh Tuyết , Tinh Tuyết đoán cô nhóc kia có điều gì không thể nói với Tề Hạo nên đành nói giúp :

- " Sáng nay em mới đọc tin nhắn của Linh Linh , đúng là em ấy có xin ngủ nhà bạn , anh đừng tức giận nữa , mau chuẩn bị đi làm thôi "

- " Hừ , tha cho em lần này , nếu để anh biết được em gây ra chuyện gì thì ..."

- " Em biết rồi mà , anh mau đi làm đi "

- " Hừ "

Tề Hạo vừa lên lầu , Tinh Tuyết đã kéo tay Thiên Linh vào phòng mình :

- " Linh Linh , em có gì muốn nói với chị không ?"

Biết không thể giấu được chị dâu nên Thiên Linh đành đem sự việc hôm qua kể lại , Tinh Tuyết nghe xong , khẽ cốc đầu Thiên Linh một cái :

- " Con bé này may mà người hôm qua là Ngô học trưởng , nếu không may gặp phải kẻ xấu , em định tính sao ?"

- " Ui da , em vẫn bình an vô sự mà chị , nhưng tại sao chị lại tin nhiệm Ngô Từ Kỳ như vậy , anh ta đáng tin cậy như vậy sao ?"

- " Thật ra Ngô học trưởng là một người rất tốt , đáng để dựa vào , nếu không gặp anh em có lẽ chị đã đến với Ngô học trưởng rồi "

- " Vậy em và anh ta trở thành bằng hữu không phải rất tốt sao , em chỉ sợ để anh hai biết được lại nổi giận thôi , dù sao cũng từng là tình địch mà "

- " không sao chị giúp em giữ bí mật , như thế là chị bớt lo rồi "

Nhìn khuôn mặt lo lắng của Thiên Linh , Tinh Tuyết chỉ đành giúp cô nhóc giữ bí mật , cô tin rằng Ngô học trưởng sẽ không vì giao hảo với Tề Hạo không tốt mà tổn thương Linh Linh .

Sau đó Tinh Tuyết cùng Tề Hạo đến công ti , để lại Tề Thiên Linh ở nhà vui vẻ xem ti vi , có lẽ cô đã quên tối qua cô còn đau khổ vì một người đàn ông thực chất , không phải Tề Thiên Linh quên mà là vì cô cho rằng bản thân không nên yếu đuối vì một kẻ không đáng , cũng nhờ sự việc lần này mà cô lại kết thêm được một người bằng hữu tốt.

Coi như trong cái rủi có cái may đi , nếu không phải người chị dâu yêu là anh hai cô thì có lẽ cô đã giúp Ngô Từ Kỳ tính kế giành người đẹp rồi , thật đáng tiếc a .

Ở tập đoàn Thái Khương , Ngô tổng của chúng ta cũng đang cẩn thận suy nghĩ về việc mình nhanh chóng đồng ý kết giao cùng cô bé kia , có lẽ bản thân anh quá lâu không có bạn bè bên cạnh nên cấp thiết cần có người chia sẻ tâm sự.

Đúng lúc này , chuông điện thoại di động vang lên :

- " Alo , con nghe đây ba "

Đầu dây bên kia đáp lại là tiếng một người đàn ông có lẽ đã sắp qua tuổi trung niên :

- " Từ Kì , công việc ở công ti vẫn ổn thỏa chứ ?"

- " Vâng tất cả đều tốt thừa ba , ba có gì muốn dặn dò con sao ?"

- " Thật ra là việc kết hôn của con , ta đã lớn tuổi rồi , chỉ muốn nhìn con kết hôn sinh con trước khi nhắm mắt , lần này ta đã sắp xếp buổi xem mắt cho con rồi , không cho phép con từ chối "

- " Con vẫn chưa tính đến chuyện kết hôn thừa ba , nhưng con sẽ làm theo ba sắp xếp , người đừng lo lắng "

- " Vậy thì tốt , thôi , con tiếp tục làm việc đi , đừng để những chuyện trong quá khứ ảnh hưởng đến tương lai "

- " Vâng , con đã biết , tạm biệt ba "

Cúp điện thoại , Ngô Từ Kì day day thái dương đang đau , cha anh đã nhiều lần nhắc anh kết hôn nhưng vì chờ đợi tiểu Tuyết , anh đã từ chối , giờ anh đã quyết định rút lui , phải làm thế nào cho ổn thỏa mới khiến cha anh yên tâm

Ngô Từ Kì không hề biết rằng để trả thù anh , đã có một người thay anh sắp đặt mọi chuyện.

- " Hắt xì ..."

Tề Thiên Linh đang ở nhà thì hắt xì liên tục , không lẽ có người đang tính kế cô , một cô gái dịu dàng đáng yêu như cô thế nhưng lại toàn bị người khác bắt nạt , lão thiên gia thật quá bất công mà (tặc tử kì vừa thôi má) .

Kể tính kể hai bạn nhỏ của chúng ta hiện giờ đang ôm mũ nhân trong lòng , nở nụ cười tà ác

- " Ngô Từ Kì , đã đến lúc cậu phải nhận lấy hậu quả của việc trước đây coi thường lời cảnh cáo của tôi , nắm mồ hôn nhân chắc chắn đang đợi cậu , còn gì thú vị hơn phải kết hôn với một nữ nhân mà cậu không yêu nhỉ , màn kịch hay sắp bắt đầu rồi"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

" Tối nay anh sẽ dẫn em đến một nơi rất thú vị đảm bảo khiến em cả đời KHỎ quên , khi nào tan sở , đứng trước thanh máy đợi anh "

Nhìn tin nhắn trên máy điện thoại , trước mặt Tinh Tuyết liền hiện ra khuôn mặt Tề Hạo đang cười âm hiểm , mỗi lần anh nhắn tin hay nói chuyện kiểu này đều là báo trước một việc mà cô tin rằng mình chắc chắn sẽ không quên nổi.

Ví như lần anh dụ cô vào phòng làm việc khi mọi người đi ăn trưa , sau đó ăn sạch cô không còn một mẫu xương .

Ngày đó , sau khi boss đại nhân được ăn uống no say , tinh thần vô cùng thỏa mãn bước ra còn mồ nữ nhân chỉ có thể nhân lúc mọi người chưa trở lại , trốn về nhà tắm rửa sạch những vết hôn xanh tím trên người.

Nghĩ lại cảnh tượng đó khiến mặt Tinh Tuyết bắt chột đỏ lên .

- " Tiểu Tuyết , mặt em sao lại đỏ như vậy , cà phê sắp tràn rồi kìa "

Mấy bà chị cùng bộ phận quản lí , đi qua thấy Tinh Tuyết mặt đỏ hồng , ngăn người thì tốt bụng đến nhắc nhở cô :

- " A...em sợ ý quá , cảm ơn các chị đã nhắc nhở em "

- " Cô nương có phải đang tương tư anh chàng nào đứng không , mau thành thật cho các chị đi ha ha "

- " Mặt đỏ như vậy , chắc là có gian tình rồi , em đừng ngại ngần cứ nói ra xem nam nhân may mắn nào bắt được tâm băng sơn nữ nhân của chúng ta "

- " Đừng vậy , chị em với nhau cả , không nên che giấu những chuyện này "....bla bla..

Hội bà tám không ngừng tra hỏi khiến Tinh Tuyết càng trở nên luống cuống , nhìn biểu hiện của cô rõ như vậy sao , chưa gì đã bị phát hiện:

- " Em ...em thực sự là không có ai màa em phải đưa cà phê cho tổng giám đốc rồi , các chị cứ ở lại nhé ."

Nói xong một câu , Tinh Tuyết chạy mất dạng về phòng làm việc , hành động đó lại càng khiến hội bát quái trong công ti nghi ngờ :

- "Mấy người nói xem rốt cuộc người Tiểu Tuyết thích là ai mà về mặt lại khấn chương như vậy?"
- "Chắc chắn phải là một nam nhân vừa có tiền vừa tuấn mĩ rồi, nếu không làm sao chiếm được trái tim đại mĩ nhân số một công ti ta"
- "Có khi nào người đó là tổng giám đốc không, dù sao thái độ của ngài ấy đối với tiểu Tuyết cũng rất khác so với nhân viên khác, các cô có thấy vậy không?"
- "Tôi cũng nghĩ vậy, lần trước họ còn hôn nhau trước toàn thể nhân viên cơ mà, tổng giám đốc hình như về mặt còn rất hướng thụ nữa"
- "Cũng có thể là người trước kia hay gửi hoa hồng cho Tiểu Tuyết thì sao?" ... bla ... bla

Ai cũng hăng say bàn tán mà không để ý, ở bức tường gần đó, có một kẻ đang cầm tức đến muốn bóp nát chiếc cốc trong tay

- "Lôi Triết, cậu hãy giúp tôi tung tin tổng giám đốc Thái Khương không thích phụ nữ chỉ thích đàn ông cho các tờ báo lá cải"

Tề Hạo nghiêng người, ánh mắt thâm trầm nói với người anh em tốt

- "Cậu vẫn nhớ điều kiện của tôi chứ"
- "Dĩ nhiên, điều đó không cần cậu nhắc, nhưng anh em không nên tính toán như vậy"
- "Còn không phải học từ cậu ha ha"

Tiếng Lôi Triết cười vô cùng thỏa mãn truyền qua điện thoại, Tề Hạo nhún mày, cũng không biết nói gì thêm, quả nhiên chơi cậu ta vài phi vụ liền bị tính sổ:

- "Được rồi, cứ như vậy đi"

Tề Hạo vừa cúp máy, Tinh Tuyết cũng trở về với một cốc cà phê và gương mặt vẫn hơi đỏ, tất nhiên điểm này không qua được mắt Tề Hạo.

- "Em thấy không khỏe sao, mặt lại đỏ như vậy?"
- "Em....em không sao chỉ là thấy hơi nóng thôi, em đi xử lí tài liệu đây"

Né tránh ánh mắt dò xét của ai kia, cô thầm lẩm bẩm oán trách, dạo này tại tên kia hay giờ trò mà mặt cô hơi chút là đỏ lên, trước kia nhìn anh lạnh lùng, nho nhã mà cô lăm tưởng bản chất lưu manh, sắc lang của Tề Hạo.

Còn về Lan Như Ý vẫn tỏ ra không có chuyện gì nhưng thực chất trong lòng đang cười lạnh, muốn giành đàn ông với tôi, cô không đủ bản lĩnh đâu Phong Tinh Tuyết.

Tan sở, Tinh Tuyết khấn trương ngồi trong xe Tề Hạo, chiếc xe thể thao lao vút trong gió, sau đó dừng lại trước một khách sạn ở khu du lịch suối nước nóng gần ngoại ô thành phố Z:

- "Em đứng ở đây đợi anh, anh sẽ đi đặt phòng"
- "Vâng"

Sau khi Tề Hạo dời đi, Tinh Tuyết một mình đứng trong đại sảnh, không biết vì sao cô lại có cảm giác mình đang bị ai đó theo dõi. Đột nhiên một giọng nói vang lên sau lưng coi khiến Tinh Tuyết giật mình quay lại:

- "Phong tiểu thư, đã lâu không gặp"

Một người đàn ông người Mĩ cao to, tuổi đã trung niên đứng trước mặt cô, đây chẳng phải là ngài David, người đã hợp tác cùng Tề Hạo ở Las Vegas sao:

- "Xin chào ngài David, không ngờ lại gặp ngài ở đây, ngài đến nơi này du lịch sao?"
- "Tôi đến đây kí hợp đồng cùng đối tác, còn cô thì sao, có phải là đi cùng Tề tổng không?"

Bị hỏi như thế Tinh Tuyết không trả lời chỉ ngài ngừng gật đầu, thấy thế ngài David cười vô cùng thoải mái:

- "Hai người quả là một cặp tình nhân ngọt ngào, nếu cô đồng ý tôi có thể mời hai người cùng ăn bữa tối không?"
- "Cảm ơn hảo ý của ngài, nhưng có lẽ tôi nên hỏi ý kiến Hạo đã, anh ấy đang ở trong kia đặt phòng"
- "Vậy chúng ta cùng vào tìm Tề tổng luôn có được không?"
- "Vậy thì làm theo ý ngài"

Hai người vừa bước vào khách sạn , một người mặc đồ đen đứng đó không xa , rút điện thoại ra báo tin :

- " Alo , Lan tiểu thư , tôi theo dõi , phát hiện cô ta đi vào khách sạn cùng một lão già người Mĩ , hai người đó đã đi vào đặt phòng rồi "

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ the thé :

- " Quả nhiên là loại đàn bà lẳng lơ. Tốt lắm , anh chụp hình họ vào khách sạn lại rồi gửi cho tôi , tiền thù lao đã được đưa vào tài khoản của anh rồi "

- " Dạ , tôi đã biết " .

Ở bên kia , sau khi cúp điện thoại , Lan Như Ý tiếp tục gọi cho một người khác :

- " Tối nay cậu hãy hành động theo lời tôi , nhất định không được phạm sai sót nào "

Người đó " dạ " một tiếng rồi đi thực hiện kế hoạch của Lan Như Ý , trong ánh đèn mờ nhạt , coi ta khẽ nâng ly rượu vang trong tay uống cạn. Lần này à hồ ly tinh kia chắc chắn sẽ bị sa thải.

Tĩnh Tuyết sau khi cùng Tề Hạo dùng bữa tối do ngài David mời liền trở về phòng , vừa bước vào căn phòng rộng lớn , một mùi hương thoang thoảng hấp dẫn cô bước đến sau tấm rèm , một bể bơi nhỏ đang bốc hơi nước hiện ra , phía trên còn rải những cánh hoa hồng đỏ thắm , không kìm được phần khích trong lòng.

Tĩnh Tuyết nhanh chóng thoát hết quần áo , ngâm mình vào dòng nước . Tề Hạo tiễn khách xong , một mình bước về phòng , ngay lập tức hình ảnh mờ nhạt của Tĩnh Tuyết hiện trên tấm rèm khiến anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô , tiểu mĩ nhân đang vừa ngâm mình vừa đùa giỡn những cánh hoa , cánh hoa đỏ thắm ở trên làn da tuyết trắng của cô tạo nên sự kích thích thị giác mãnh liệt , bất kì nam nhân nào nhìn thấy cảnh này , nếu không có phản ứng thì chắc chắn chính là hòa thượng.

Cảnh đẹp như thần tiên bỗng nhiên xuất hiện thêm một bóng dáng to lớn tiến đến , ôm lấy cô gái nhỏ vào ngực .

- " A..."

Bị hành động bất ngờ của Tề Hạo dọa sợ , Tĩnh Tuyết kêu lên một tiếng , chưa kịp kháng nghị đã bị anh mãnh liệt hôn môi , chiếc lưỡi bá đạo chui vào trong khoang miệng cô khuấy đảo , cuốn lấy tất cả ngọt ngào trong miệng cô , Tĩnh Tuyết khẽ " ưm " một tiếng thật nhẹ thành công khiến dục vọng Tề Hạo dâng trào .

Anh rời khỏi môi cô , nhẹ hôn lên cổ rồi xương quai xanh gợi cảm , làn da vốn trắng nõn của Tĩnh Tuyết không biết do nước nóng hay do kích tình đã nhuộm màu hồng nhạt , vô cùng mê của Tĩnh Tuyết . Tề Hạo nở một nụ cười tà mị , cúi đầu liếm nhẹ hai núm anh đào trước ngực cô

- " A...a "

Tĩnh Tuyết bật ra tiếng rên kiều mị , hai tay luồn sâu vào mái tóc đen của Tề Hạo , hai chân đã kẹp vào thắt lưng anh từ lúc nào , Tề Hạo rời khỏi hai núm anh đào đã trở nên đỏ sẫm , thổi khí vào tai cô :

- " Bảo bối , em thật mẫn cảm "

Nói rồi anh động thân đem dục vọng nóng bỏng chôn vào cơ thể cô

- " Ừm....a..."

Cảm giác được lấp đầy khiến Tĩnh Tuyết , rên lên một tiếng thỏa mãn , Tề Hạo nghe được tiếng rên rỉ mất hồn của người trong lòng , môi mòng nhếch lên một đường cong hoàn hảo , bắt đầu mạnh mẽ va chạm trong cơ thể cô.

Trong căn phòng chỉ còn tiếng rên rỉ , tiếng gầm nhẹ cùng hương vị hoan ái .

Sáng hôm sau , tiếng chuông điện thoại đánh thức đôi tình nhân đang ôm nhau ngủ trên giường , cánh tay rắn chắc của Tề Hạo vươn đến ấn nút nghe trên điện thoại :

- " Tổng giám đốc công ti đang có việc gấp chờ ngài đến xử lí ạ "

- " Có việc gì tạm gác lại đến hôm sau , hôm nay tôi rất mệt cần nghỉ ngơi "

Nhiều mày nhìn cuộc điện thoại làm phiền Tề Hạo thần nhiên nói ra một lí do :

- " Dạ , nhưng công ti vừa bị ăn cắp dữ liệu quan trọng , người bị nghi ngờ là Phong thư kí , có lẽ ngài đích thân xử lí sẽ tốt hơn "

- " Có chuyện đó sao , được , tôi lập tức đến "

Giọng nói Tề Hạo trở nên thâm trầm một cách đáng sợ , bị tiếng động quá nhiều , tiểu mĩ nhân trong lòng bỗng khẽ mở đôi mắt mơ màng ra nhìn Tề Hạo

:

- " Hạo , ở công ti có chuyện gì sao anh ?"

- " Không có gì đâu , hai ngày tới em không cần đến công ti đâu , anh có chút việc phải đi trước , em cứ ngủ đi "

Nghe tiếng Tề Hạo dụ dỗ , Tình Tuyệt ngoan ngoãn nhắm mắt , tiếp tục đánh cờ với Chu Công , hôm qua làm đến 3,4 lần như vậy , không mệt chết cô mới lạ . Yêu thương hôn lên trán cô một cái , Tề Hạo mới xoay người thay quần áo lái xe đến công ti đang hỗn loạn và một kẻ đang cười thầm với kế hoạch của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Lái xe nhanh chóng đến công ti, vừa bước ra khỏi thang máy, Tề Hạo đã thấy rất nhiều người đứng trước cửa phòng tổng giám đốc :

- " Đã xảy ra chuyện gì , các người mau nói rõ ràng cho tôi "

Đám nhân viên nhìn thấy bộ dáng tức giận của Tề Hạo , ai nấy đều run rẩy không nói được gì , chỉ có trưởng phòng sáng tạo dũng cảm đứng ra báo cáo :

- " Mẫu thiết kế mới nhất của chúng ta bị rò rỉ thông tin ra ngoài thừa tổng giám đốc , bản thiết kế đó hôm qua vừa được chuyển đến phòng ngài , chúng tôi nghi ngờ có người đã tiết lộ bản thiết kế ra ngoài "

Tề Hạo nhíu mày , người bị nghi ngờ trong lòng bọn họ dĩ nhiên là Tình Tuyệt

- " Tôi thấy chắc chắn là Phong Tình Tuyệt làm , ngoài cô ta còn ai có thể lấy tài liệu trong phòng tổng giám đốc chứ "

Lan Như Ý từ ngoài bước vào nói

- " Xử lý như thế nào là quyết định của tôi , lo cho tốt phận sự của mình đi , Lan thư kí "

Ánh mắt rét lạnh của Tề Hạo chiếu lên người Lan Như Ý khiến cô ta ngay lập tức ngậm miệng, trong lòng vừa sợ hãi vừa không cam lòng. Tiễn nhân kia dựa vào cái gì mà khiến Tề Hạo tin tưởng như vậy , kế hoạch lần này không thể nào thất bại .

Trở về phòng tổng giám đốc , Tề Hạo lập tức gọi điện cho Tư Đồ Tuyệt :

- " Alo , đại ca à , anh gọi cho em làm gì vậy? Em đang đi nghỉ tuần trăng mật đó , thiệt tình!"

- " Mau điều thám tử giỏi nhất của cậu cho anh , đừng thối mồm , tút....tút"

- " Đại ca....hừ , người đâu mà không biết lý lẽ "

Tô Diễm Nhi bước ra khỏi phòng tắm , thấy chồng yêu đang cầm điện thoại lăm bằm thì tiến đến vòng tay qua eo anh :

- " Có chuyện gì vậy ông xã ai chọc anh sinh khí sao ?"

Tư Đồ Tuyệt quay lại ôm lấy Diễm Nhi , hít nhẹ một ý hương thơm trên người cô :

- " Không có gì đâu bà xã , em không cần bận tâm những chuyện đó chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được rồi, em đang mang bầu mà "

- " Nhiều lúc em tự hỏi anh là yêu em hay yêu con của em đó , lúc nào cũng bắt người ta hét ăn lại ngủ , em sắp biến thành heo mẹ rồi "

- " Anh tất nhiên là yêu bà xã rồi , dù em có mập thêm một chút nữa cũng không sao "

- " Hừ , chỉ giỏi dè miệng "

Không nói lại Tư Đồ Tuyệt , Diễm Nhi chỉ có thể quay mặt bỏ đi không thèm tranh luận với anh .

- " Tổng giám đốc , ở đại sảnh có một vị tiên sinh nói rằng là người của Tư Đồ tiên sinh phái đến muốn gặp ngài "

- " Cho anh ta vào phòng tôi "

- " Vâng"

Nhận được điện thoại từ quầy lễ tân Tề Hạo thần sắc không đổi , tiếp tục xử lí tài liệu . Cửa phòng phòng giám đốc mở ra , một người đàn ông còn khá trẻ bước vào :

- " Tề tổng , tôi là Triệu Thành Đông , thám tử được Tư tổng phái tới "

Tề Hạo âm thầm đánh giá người trước mặt , động tác bình ổn , nhanh chóng , ánh mắt lạnh lùng , sắc bén , quả nhiên là một thám tử xuất sắc :

- " Tôi muốn anh điều tra người đã tiết lộ thông tin của công ti ra ngoài , có kết quả càng sớm càng tốt "

- " Ngài có nghi ngờ ai không ?"

- " Lan Như Ý , nên để mắt đến hành động gần đây của cô ta "

- " Được , tôi đã biết khi nào có tin tức , tôi lập tức báo cho ngài " .

Triệu Thành Đông vừa đi khỏi , Tề Hạo lại một lần nữa rơi vào trầm tĩnh , ngày hôm qua , Tinh Tuyết ở với ai , làm gì anh là người rõ hơn ai hết (ăn người ta không còn lấy một mẫu bảo sao không biết) nhưng nếu công khai mối quan hệ của họ chắc chắn Tinh Tuyết sẽ bị mọi người dị nghị.

Vậy nên chỉ có thể điều tra chân tướng sự việc do ai giới thiệu .

Trong khi đó , nhân vật bị tình nghi của chúng lại đang thoải mái ngồi ở nhà , xem ti vi , bọc nơ ăn , hiếm khi Tề Hạo nhân từ cho cô nghỉ phép , nhất định phải hưởng thụ thật tốt.

Tinh Tuyết vừa ăn vừa nghĩ đến bộ dáng tinh thần phấn chấn của ai đó liền rùng mình , rõ ràng người mất nhiều sức nhất không phải là cô , tại sao đến cuối cùng , tên kia thì khỏe hơn trâu bước ra khỏi phòng , cô thì toàn thân rã rời , nhúc nhích cũng không nổi .

Vừa nhắc đến Tào Tháo , Tào Tháo đã đứng ngay trước cửa , nhìn thấy Tinh Tuyết bộ dạng lười biếng , nằm cuộn tròn trên ghế sofa , bao nhiêu mệt mỏi của Tề Hạo liền bay hết , anh bước đến ôm cô vào lòng , hôn nhẹ lên môi cô :

- " Anh làm gì vậy , lỡ ai nhìn thấy thì sao ?"

- " Mọi người cũng đã biết hết rồi , em còn ngại ngần như vậy "

Không để ý coi gái nhỏ kháng cự , Tề Hạo vẫn như cũ ôm chặt lấy cô , chuyện ở công ti chắc chắn nên xử lí xong trước khi cô biết , vì cô anh tình nguyện tự mình giải quyết tất cả , cô chỉ cần vui vẻ hạnh phúc ở bên cạnh anh là tốt rồi .

Thấy có điều gì đó khác thường , Tinh Tuyết lo lắng hỏi Tề Hạo :

- " Ở công ti xảy ra vấn đề gì phải không anh , em thấy anh có vẻ mệt mỏi ?"

- " Anh mệt là vì nhớ em đó , tối nay em định bù đắp cho anh thế nào đây ?"

Nghe được lời nói mờ ám kia , mặt cô gái nào đó lại đỏ lên , đẩy nhẹ anh ra , cô chu môi oán trách :

- " Em là thành thật quan tâm anh , anh lại liên tưởng đến chuyện không đúng đắn , từ khi nào anh trở nên háo sắc như vậy hả ?"

- " Chỉ háo sắc với em "

Tề Hạo nói xong liền hôn trụ cái miệng nhỏ đang chu lên , cứ thế dây dưa đến khi Tinh Tuyết thiếu dưỡng khí mới buông cô ra , nếu để mẹ nhìn thấy chắc chắn sẽ gả cô đi ngay lập tức. Điện thoại của Tề Hạo rung lên , nhìn dãy số hiện trong màn hình , Tề Hạo liền buông Tinh Tuyết ra nói anh đi nghe điện thoại rồi đi vào thư phòng :

- " Điều tra thế nào ?"

- " Camera đã bị phá hủy nhưng vẫn có thể phục hồi lại một chút dữ liệu , ngoài ra tôi theo dõi Lan Như Ý phát hiện cô ta chuyển một số tiền lớn "

- " Tiếp tục điều tra xem số tiền kia được chuyển cho ai "

- " Vâng thưa ngài"

Xem ra tốc độ điều tra thông tin rất nhanh , chỉ cần tra ra kẻ đứng sau là ai , anh nhất định sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết .

Sáng hôm sau , Lan Như Ý lại mặc một bộ đồ sexy đi làm , vào thang máy , cô ta lại nghe thấy tiếng bàn tán soi mói của những người khác :

- " Nhìn gì mà nhìn , tôi ăn mặc thế nào không tới lượt mấy người quản , đúng là một lũ ăn no dửng mỡ "

Trùng mắt , quát tháo nhưng người xung quanh , khuôn mặt xinh đẹp của Lan Như Ý lúc này vẫn vẹn vô cùng dữ tợn :

- " Xinh đẹp vậy mà sao mắt lịch sự thế không biết , cô ta nghĩ mình là thư kí của tổng giám đốc thì oai lắm chắc "

- " Đúng đó , nhìn Phong thư kí xem , vừa xinh đẹp hơn gấp vạn lần vừa dịu dàng , thảo nào chiếm được cảm tình của mọi người , không giống cái con người nào đó chỉ biết đi mê hoặc đàn ông "

Những nhân viên trong thang máy vốn đã không vừa mắt Lan Như Ý , liền không thương tiếc mắng lại :

- " Cô.....các người được lắm cứ chờ đó mà nhìn Phong Tình Tuyết bị sa thải đi , hừ "

Cũng có ngày tôi sẽ đuổi việc mấy người.

Nói rồi cô ta lại uốn éo ra khỏi thang máy , đến bàn làm việc lại thấy Tình Tuyết đứng trước máy pha cà phê :

- " Cô còn dám đến công ti hay sao , đúng là vô liêm xỉ không biết xấu hổ "

Tình Tuyết mặc dù được Tề Hạo cho nghỉ phép nhưng ở nhà nhàm chán quá mức nên cô lên anh đến làm việc , ai ngờ vừa định đem một cốc cà phê vào phòng cho anh đã bị Lan Như Ý chặn trước mặt sỉ nhục:

- " Cô ăn nói cho lịch sự một chút , tôi tại sao lại không dám đi làm cơ chứ "

- " Kê ăn cắp tài liệu công ti như cô không có tư cách ở đây lớn tiếng đầu , không phải cô đã đi làm nhân tình cho một lão già rồi đánh cắp tài liệu cho ông ta sao "

Cuộc to tiếng của hai người khiến rất nhiều nhân viên chú ý :

- " Hai cô vào phòng tổng giám đốc giải quyết , còn mấy người trở về làm việc cho tôi , tôi không phải trả lương để các người đi lo chuyện bao đồng "

Tề Hạo vừa đến công ti đã chứng kiến cảnh cô gái nhỏ bị người khác ức hiếp khiến anh tức giận không thôi . Trong phòng tổng giám đốc lúc này không khí đã xuống tới âm độ , Tề Hạo nhìn lướt qua Lan Như Ý rồi dừng lại trên người Tình Tuyết, anh đã thay cô giải quyết rắc rối vậy mà cô gái đáng giận này lại tự ý đến công ti , buổi tối nhất định phải khiến cô không thể xuống giường được :

- " Lan thư kí , cô có biết kẻ bán thông tin của công ti sẽ bị như thế nào không ? "

Giọng nói của Tề Hạo không nặng không nhẹ không nhẹ khiến không ai biết hiện tại anh đang vui hay đang giận , nhưng lại khiến người bị xưng tên có chút chột dạ :

- " Sẽ bị đuổi khỏi công ti , thưa tổng giám đốc "

- " Tôi lại thấy nếu chỉ như vậy thì quá đơn giản , theo cô nếu như khiến kẻ đó tan cửa nát nhà , bồi thường tất cả tổn thất cho công ti thì sẽ như thế nào ? "

- " Việc đó ...ý của ngài cũng rất hay thưa ngài "

- " Tốt , rất tốt "

Tề Hạo vừa dứt lời , Triệu Thành Đông đứng bên cạnh đã ném một xấp tài liệu và một cuộn băng ghi âm trước mặt cô ta : "

- Đây là tài liệu về số tiền cô đã chuyển cho kẻ có tên là Phùng Lâm kia , hẳn ta đã khai hết ở sở cảnh sát rồi , cô còn gì muốn nói không ? "

Run run cầm tư liệu trong tay , Lan Như Ý vẫn không thể tin được kế hoạch của mình lại có sơ hở :

- " Khôngkhông phải tôi làmtổng giám đốc chính là Phong Tình Tuyết , là cô ta đã hãm hại tôi , tôi còn có chứng cứ cô ta vào khách sạn cùng một người đàn ông có máu mặt trong giới kinh doanh , nhất định là tôi đã bị gài bẫy , xin ngài hãy tin tôi "

Cô ta vừa khóc lóc vừa lôi trong túi xách ra một xấp hình chụp Tình Tuyết và ngài David đang chào hỏi xã giao (tức là hôn nhẹ vào má khi gặp mặt ý) rồi bước vào khách sạn tìm Tề Hạo:

- " Cô dám cho người theo dõi tôi , lại còn muốn vu oan hãm hại tôi , Lan Như Ý , cô thật độc ác. Đúng là vô liêm sỉ "

Tình Tuyết tròn mắt nhìn những tấm hình trong tay , nếu không phải hôm đó người đi cùng cô là Tề Hạo thì chắc chắn anh đã nổi cơn ghen rồi .

Không giống như Lan Như Ý tưởng tượng biểu hiện của Tề Hạo vô cùng bình thản , anh cầm những tấm hình nhẹ nhàng xé nát :

- " Những thứ này đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì cả , tôi sẽ không tin cô đâu , Lan thư kí "

Biết không thể lai chuyển được tình huống hiện tại , Lan Như Ý chỉ có thể oán hân nhìn Tề Hạo :

- " Tại sao lại tin cô ta , anh bị mê hoặc rồi sao ?"

- " Không sai tôi chính là tin cô ấy vô điều kiện , cô nghĩ sao nếu biết người đi đặt phòng khách sạn đó chính là tôi "

Lan Như Ý trợn tròn mắt không thể tin điều mình vừa nghe thấy :

- " Anh....cô tahai người , lẽ nào...."

- " Bây giờ cô đã biết được điều nên biết rồi tự rút ra khỏi công ti cho tôi , tổn thất lần này tôi phải chịu , sẽ tính hết lên đầu cha cô , tiền khách "

Lan Như Ý cứ như vậy bị lôi ra ngoài ,thì ra sơ hở trong kế hoạch của cô ta chính là tình yêu đến vô pháp vô thiên của Tề Hạo dành cho Tinh Tuyết , dù có xảy ra chuyện gì anh cũng tuyệt đối tin tưởng. Bởi anh đã rút ra được kinh nghiệm từ mười mấy năm về trước: "Đã yêu thì phải hoàn toàn tin tưởng"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Tinh Tuyết cùng Tề Hạo trở về biệt thự Tề gia , Tề Hạo biết hiện giờ cô đang tức giận , nhưng anh rất không thích không khí ngưng trọng hiện tại. Kéo tay Tinh Tuyết để cô đối mặt với anh :

- " Em làm sao vậy , tại sao im lặng ?"

Tinh Tuyết tức giận gạt tay anh ra :

- " Tại sao lại không nói cho em biết , anh nghĩ chuyện gì anh cũng giải quyết được sao , em là búp bê trong tủ kính chắc "

- " Anh xin lỗi , anh chỉ muốn thay em chống đỡ tất cả , anh không muốn em phải chịu bất kì tổn thương nào "

Tề Hạo kích động ôm chặt Tinh Tuyết trong ngực , anh không thể để người trước mặt rời xa anh lần nữa , cảm nhận được sự yêu thương , che chở của Tề Hạo , Tinh Tuyết cũng không tức giận được nữa , cô vui mặt vào ngực anh :

- " Hứa với em , có chuyện gì cũng phải chia sẻ cùng em , không được một mình gánh vác , vừa rồi em có cảm giác như mình rất vô dụng , không giúp gì được cho anh còn để anh phải lo lắng "

- " Được anh hứa với em "

Hai người im lặng ôm nhau , mọi người trong nhà đều tự động tránh mặt dành lại không gian riêng cho họ , tuy nhiên vẫn có một bạn nhỏ hồn nhiên không biết mà xông vào :

- " Anh hai , tôi nay em đi đến tiệc sinh nhật của bạn , anh"

Tề Thiên Linh từ trên lầu xông xuống , Tinh Tuyết giật mình đẩy nhẹ Tề Hạo ra , gò má xuất hiện một rặng mây hồng :

- " Em ngoài ăn, ngủ , chạy đi chơi còn biết làm gì không hả ?"

Không khí lãng mạn bị xối một gáo nước lạnh , Tề Hạo trừng mắt nhìn cô em gái chuyên đi phá rối, Tề Thiên Linh nhìn ánh mắt kia không khỏi rét run , đây rõ ràng là nơi công cộng a , cô đâu có cố ý phá anh hai cùng chị dâu tình cảm :

- " Ha ha hai người cứ tiếp tục , em không quấy rầy nữa "

Tiếp theo cô nhóc liền biến mất không thấy bóng dáng . Tề Thiên Linh vừa đi , Tề Hạo cũng nhận được điện thoại của Lôi Triết :

- " Người anh em , tôi đã làm theo như cậu nói rồi , tối nay Ngô Tử Kỳ sẽ đến bữa tiệc của cục trưởng Lục , cậu định làm gì ?"

- " Cậu không cần quan tâm chỉ cần báo cho ông già Ngô gia là con trai ông ta đang ngủ cùng một cô gái đặc biệt nếu không muốn cậu ta thích đàn ông nhất định phải cưới cô ta là được "

- " Nay Tề Hạo , cậu có bao giờ tự nhận thấy rằng cậu rất độc ác không , hôn nhân đại sự cả của người ta mà cậu lại đùa giỡn như vậy"

- " Nếu cậu muốn tôi có thể để cậu thế chỗ , thế nào ?"

- "Người anh em tôi chỉ nói giỡn thôi , cậu cứ yên tâm tôi sẽ thực hiện kế hoạch giúp cậu "

- "Được tôi chờ tin tốt của cậu "

Tề Hạo cúp máy , Lôi Triết âm thầm khinh bỉ tên thù dai nhớ lâu nào đó , không phải người ta thường nói nếu hoa đã có chủ thì phải đập chậu cướp hoa sao , Ngô Từ Kỳ không dễ dàng bỏ cuộc cũng là chuyện dễ hiểu , chẳng qua là máu ghen của Tề Hạo quá khủng bố thôi , nghĩ xong Lôi Triết liền quay sang người con gái xinh đẹp đứng bên cạnh :

- "Lục tiểu thư , vị trí Ngô phu nhân có phải của cô hay không phải do cô quyết định rồi "

- "Chuyện này Lôi tổng không cần bận tâm , tôi tự biết cách lấy được thứ mình muốn "

Cô gái mỉm cười vô cùng dịu dàng đáp lại .

Tề Thiên Linh ra khỏi biệt thự Tề gia liền bước lên một chiếc ô tô sang trọng , bên trong có một người đàn ông anh tuấn đang lái xe :

- "Kì ca ca , tối nay em đồng ý giả làm bạn gái giúp anh , nhưng sao tự dưng anh lại mang theo bạn gái , có phải là vì tin đồn trên báo không ?"

- "Em đừng hỏi những chuyện này chỉ cần đi bên cạnh anh là được rồi "

Ngô Từ Kỳ mặt không chút thay đổi trả lời , vì tin đồn kia mà cha anh vô cùng tức giận muốn anh kết hôn càng sớm càng tốt , còn nói nếu anh xảy ra quan hệ với ai sẽ phải cưới người đó , bữa tiệc tối nay một phần là vì muốn dập tắt tin đồn , một phần cũng vì anh không thích đẩy đưa cùng những người phụ nữ khác.

Linh Nhi là bằng hữu tốt của anh , cô chính là lựa chọn hợp lý nhất , nụ cười trong sáng của cô khiến tâm trạng anh thoải mái hơn rất nhiều . Dừng xe trước một shop thời trang lớn , Tề Thiên Linh đi theo Ngô Từ Kỳ bước vào , anh nói nhỏ với cô gái tóc vàng bên cạnh điều gì đó rồi cô dẫn Tề Thiên Linh vào trong.

Một lúc sau , bóng dáng nhỏ nhắn bước ra , bộ trang phục màu đen ôm sát cơ thể nóng bỏng tôn lên nước da trắng như ngọc , chiếc vòng cổ kim cương ở trên chiếc cổ cao càng làm tăng thêm sự hoàn mỹ , mái tóc xoăn nhẹ được búi gọn lên cao , Tề Thiên Linh lúc này hoàn toàn mất đi dáng vẻ trẻ con nghịch ngợm , thay vào đó là phong thái quyến rũ của một người phụ nữ.

Ngô Từ Kỳ nhìn cô liền sững người một chút nhưng cũng rất nhanh thu lại ánh mắt , cô gái tóc vàng lúc này nhìn Thiên Linh cũng không khỏi hài lòng với khả năng làm đẹp của bản thân:

- "Ngô tổng giám đốc , anh tìm ở đâu ra tiểu mỹ nhân này vậy , bình thường nhìn lạnh lùng như thế , hóa ra là cất giấu mỹ nhân ở nhà , quả nhiên là cao tay , hôm nào cho tôi mượn cô ấy làm người mẫu nhé"

Ngô Từ Kỳ không thèm để ý đến vẻ mặt đùa cợt của Jinny , trực tiếp kéo Thiên Linh ra khỏi đó chỉ bỏ lại một câu :

- "Tính cách cô biến thái như vậy , thế nên mới không có tên nào dám rước cô đấy "

Ai cũng biết đối với phụ nữ tuổi tác là vấn đề vô cùng nhạy cảm , Jinny của chúng ta 30 tuổi vẫn chưa lấy chồng , vừa nghe thấy câu nói của Ngô đại boss nụ cười trên mặt liền cứng đờ , tức đến nghiến răng nghiến lợi , cậu được lắm , tên tiểu tử thú vị .

Ngồi trên xe Tề Thiên Linh cảm thấy rất mất tự nhiên , cô chưa bao giờ ăn mặc hở vai như vậy , bởi cô chỉ thích mặc quần áo vì nó dễ vận động.

Nhìn sang Ngô Từ Kỳ thấy anh mặc một bộ vest màu trắng giống như bạch mã hoàng tử vậy , đôi mắt đen sau mắt kính sâu hun hút , khuôn mặt anh lúc này rất đẹp trai khiến trái tim cô bỗng nhiên lỡ mất một nhịp . Hoảng hốt thu lại ánh mắt , Tề Thiên Linh không ngừng tự nhắc nhở bản thân , đó là bằng hữu tốt của cô , cô không thể có ý nghĩ nào khác .

Chiếc xe dừng lại trước một khách sạn cao cấp , Tề Thiên Linh cùng Ngô Từ Kỳ bước vào , rất nhiều đèn mời rượu nhưng anh đều uống thay cô vì sau lần uống rượu trước đã biết tư lượng của cô rất thấp , từ xa , một cô gái trong bộ váy hồng nhạt bước đến :

- "Từ Kỳ , anh đã đến sao không báo cho em một tiếng , em rất mong anh đó "

Thấy Ngô Từ Kỳ khẽ nhún mày Tề Thiên Linh liền biết anh cùng cô gái trước mặt quan hệ không bình thường , anh nở một nụ cười xã giao :

- "Lục tiểu thư hình như tôi và cô không thân quen đến mức đó thì phải "

- "Anh nói vậy em hơi buồn đó , vị tiểu thư xinh đẹp bên cạnh anh là ai vậy ?"

- "Cô ấy là Tề Thiên Linh , bằng hữu của tôi , Linh Nhi , đây là Lục Thanh Lệ , con gái của cục trưởng Lục "

Thiên Linh mỉm cười dịu dàng nhìn cô gái đang cố bám lấy Tề Hạo :

- "Lục tiểu thư , xin chào "

Lục Thanh Lệ cũng đưa một ly rượu cho Thiên Linh cười nhẹ :

- " Tề tiểu thư , lần đầu gặp mặt , tôi mời cô một ly "

Nhưng ly rượu còn chưa đến tay Thiên Linh đã bị Từ Kỳ đoạt lấy :

- " Cô ấy không uống được rượu , để tôi uống thay cô ấy "

Nói rồi anh cầm ly rượu màu hổ phách uống cạn , nhìn thấy vậy Lục Thanh Lệ , môi đỏ khẽ nhếch lên :

- " Vậy không làm phiền hai người nữa , em cần đi chúc rượu rất nhiều khách , gặp lại sau "

Cô ta vừa đi , Thiên Linh liền quay sang người bên cạnh :

- " Hình như cô gái đó thích anh thì phải ?"

- " Đó là việc của cô ta , không liên quan đến anh "

- " Ấy da , em chỉ hỏi vậy thôi mà , anh làm gì nhìn em dữ vậy "

Không hiểu sao khi nghe Ngô Từ Kỳ phủ nhận mối quan hệ của anh và cô gái kia , Tề Thiên Linh bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng .

Cô đi vào nhà vệ sinh trấn tĩnh lại tinh thần , bây giờ cảm giác của cô là gì cô cũng không rõ chỉ cảm thấy ở bên Ngô Từ Kỳ rất thoải mái và có cả dựa dẫm .

Thả lỏng tâm trạng , bước ra khỏi nhà vệ sinh . Mới vừa bước ra , một cánh tay mạnh mẽ đã kéo cô vào ngực , Tề Thiên Linh sợ hãi muốn hét lên nhưng nhận ra người đang ôm cô , cô mới trấn tĩnh lại :

- " Kỳ ca ca , anh làm sao vậy , làm em sợ quá "

- " Em đừng hỏi nhiều, mau đi theo anh , nhanh lên "

Ngô Từ Kỳ , hơi thở có chút hỗn loạn kéo cô nhanh chóng rời đi , khi Tề Thiên Linh nhìn lại sau lưng thì thấy rất nhiều người áo đen đang đuổi theo họ :

- " Kỳ ca ca ,những người phía sau kia là ai , tại sao lại đuổi theo chúng ta "

- " Em đừng hỏi gì cả , mau chạy thật nhanh theo anh "

Hai người chạy đến dãy phòng của khách sạn , mở cửa , vọt vào một phòng không xác định , lúc này Tề Thiên Linh đã mệt đến không thở nổi , lúc này Ngô Từ Kỳ mới chậm rãi mở miệng :

- " Chết tiệt , anh thế nhưng lại không đề phòng bọn họ giờ trò "

Càng lúc không khí trong phòng càng nóng lên lạ thường , nhìn Tề Thiên Linh trong bộ váy vai trần quyến rũ , đột nhiên Ngô Từ Kỳ có cảm giác miệng đắng lưỡi khô , muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng kia , nhưng rồi anh nhận ra có điều gì đó không đúng , giường như ly rượu Lục Thanh Lệ đưa cho anh có vấn đề .

Nhận thấy người bên cạnh hơi thở dần trở nên hỗn loạn , Tề Thiên Linh quay sang anh lo lắng :

- " Kỳ ca ca , anh sao vậy , cảm thấy không khỏe chỗ nào ?"

Giọng nói ngọt ngào của cô giống như càn kích thích hoóc môn trong cơ thể anh , cắn răng áp chế xao động trong lòng , Ngô Từ Kỳ đẩy cô ra xa , hi vọng không mất lí trí đề cô xuống đất :

- " Linh Nhi , em mau đi nhanh , để anh ở đây được rồi , bọn họ sẽ không làm gì em "

- " Em làm sao bỏ anh lại được , anh làm sao vậy , trán anh đầy mồ hôi rồi , để em lau giúp anh , cố chịu đựng một chút , em đưa anh đến bệnh viện "

Không để ý thấy ngọn lửa dục vọng trong mắt anh Tề Thiên Linh càng tiến gần đến lau nhẹ mồ hôi trên trán anh :

- " Tề Thiên Linh, anh nói em mau đi đi , nếu không anh sẽ làm em bị thương , em có nghe không hả "

Tự chủ của Ngô Từ Kỳ đã xuống đến mức báo động khi làn da mềm mại của Thiên Linh chạm vào người anh , nhưng cô gái ngây thơ vẫn không hề hay biết kiên trì ở lại :

- " Không , em không đi , Tề Thiên Linh em là người có nghĩa khí sẽ không bỏ rơi anh trong lúc khó khăn anh đừng nói gì nữa "

Cô vờn người đến muốn đỡ anh lên ghế sô pha ai ngờ đi được đến nơi cái váy chết tiệt lại khiến cô ngã về phía trước , hoàn hảo nằm phía trên người anh , bầu ngực căng tròn cùng cơ thể quyến rũ nằm trên người anh khiến tia tự chủ cuối cùng của Ngô Tử Kỳ biến mất nhanh như chớp , anh thay đổi vị trí , đề cô xuống ghế sô pha , đôi môi nóng bỏng thì thắm vào vành tai nhạy cảm :

- " Đây là em ép anh "

Ngay sau đó mỗ nữ nhân còn ngây ngô chưa hiểu gì đã bị hôn đến không thở nổi , cuối cùng sau một tiếng kêu đau đớn chỉ còn lại tiếng rên rỉ mất hồn vang vọng trong phòng .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Sau khi làm hòa với nhau , Tinh Tuyết và Tề Hạo lại có thể giới riêng vô cùng ngọt ngào , sáng sớm , cô chống đỡ cái eo đã muốn gãy làm đôi , Tinh Tuyết xuống giường đi chuẩn bị bữa sáng cho Tề Hạo

Đến phòng khách , Tề Thiên Linh từ cửa chính bước vào , sắc mặt trắng bệch :

- " Linh Linh , tối hôm qua em không về nhà sao , em đã đi đâu vậy ?"

- " Chị dâu , em....em "

- " Em làm sao , mau nói cho chị biết , nếu không lát nữa anh em thức dậy sẽ nổi giận có biết không "

Tinh Tuyết càng hỏi càng khiến Tề Thiên Linh sợ hãi , cô biết rõ cô và Kỳ ca ca chỉ là bằng hữu , người anh yêu là chị dâu của cô , vậy mà tối qua lại

Né tránh câu hỏi của Tinh Tuyết , Thiên Linh đi thẳng về phòng mình , Tinh Tuyết càng thêm lo lắng đi theo cô , đột nhiên một dấu hôn chói mắt trên cổ Thiên Linh khiến Tinh Tuyết chú ý:

- " Linh Linh , emcó phải tối qua đã phát sinh quan hệ với ai không ?"

Nghe đến đó , sắc mặt Tề Thiên Linh càng trở nên khó coi . Nhìn biểu hiện của cô nhóc cũng đủ biết phán đoán của Tinh Tuyết là chính xác :

- " Người đó là ai , nếu em bị ức hiếp chị và anh em sẽ đòi lại công đạo cho em , hấn là ai hả?"

- " Chị dâu , hiện tại em không nói cho chị được , em phải quay lại Thụy Sĩ , chị giúp em chuyển lời đến anh hai được không chị ?"

- " Được nhưng nếu xảy ra chuyện gì nhất định phải báo cho chị , có biết không?"

- " Em đã biết , khi nào chị và anh hai kết hôn , em nhất định sẽ đến dự hôn lễ của hai người" .

Tề Thiên Linh vội vã xách va li trở về Thụy Sĩ , cô cần một nơi yên tĩnh để suy nghĩ lại tất cả , hiện tại cô thật sự không biết nên đối mặt với người đàn ông kia như thế nào .

Trong khi đó tại khách sạn:

- " Chết tiệt , Tề Thiên Linh , em dám bỏ trốn "

Ngô Tử Kỳ nửa thân trên trần chùi , khuôn mặt đã đeo mắt kính nhưng còn duy trì được bộ dáng bình tĩnh mà đang vô cùng tức giận , cửa phòng mở ra , một người đàn ông tuổi đã ngoài 60 xông vào :

- " Tử Kỳ , con đã làm cái gì với Lục tiểu thư rồi hả ?"

Mới sáng sớm ông đã nhận được một cú điện thoại nói rằng con trai ông đã qua đêm cùng con gái của cục trưởng Lục , Ngô gia đã đặt gia quy không cho phép bất kì ai sống tùy tiện,nếu phát sinh quan hệ cùng ai sẽ kết hôn cùng người đó , nếu con trai ông đã phát sinh sự việc cùng người ta thì chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm .

Không ngờ khi Ngô Tồn xông vào lại chỉ thấy Ngô Tử Kỳ đang mặc mỗi quần dài , vẻ mặt vô cùng tức giận còn không thấy bóng dáng Lục tiểu thư đâu

Ngô Tử Kỳ thấy cha anh đột nhiên xông vào , có chút ngạc nhiên nhưng sau đó liền biết được tất cả mọi chuyện , thì ra Lục Thanh Lệ muốn gài bẫy để anh dễ bước chân vào Ngô gia , thật nực cười, cuối cùng cô ta vẫn không được như ý muốn :

- " Cha , con đã tìm được đối tượng kết hôn rồi , cha chỉ cần giữ sức khỏe thật tốt chờ con đem vợ con về là được "

- " Rất tốt , vậy con phải nhanh chóng cưới người ta vào cửa để lão già này nhanh có cháu bé đấy "

- " Vâng , thưa cha "

Ngô lão cha mang theo tâm trạng vui vẻ trở về , cuối cùng đứa con trai cứng đầu của ông cũng tìm được đối tượng kết hôn , ông cũng có thể yên tâm hưởng tuổi già .

Điện thoại rung lên , Ngô Từ Kỳ ánh mắt trở nên thâm trầm :

- " Thế nào , là ai đã gọi trò ? "

- " Thưa ngài , là Tề Hạo tổng giám đốc Fashion đã sắp xếp mọi chuyện "

- " Được , cậu tiếp tục thay tôi xử lý một số công việc ở công ti , ngày mai tôi sẽ trở lại "

- " Tôi đã biết , thưa tổng giám đốc "

Ngô Từ Kỳ cúp máy , trong lòng đang toan tính điều gì không ai biết được .

Tình Tuyết đang xử lý rất nhiều tài liệu bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Ngô học trưởng " Em có thể đến quán cà phê gần công ti em không , anh có chuyện cần nói "

Hành động hốt hoảng ban sang của Thiên Linh vẫn khiến cô cảm thấy trong lòng bất an , có lẽ đi gặp Ngô học trưởng có thể hỏi anh một số việc .

Đi đến quán cà phê ngay trước công ti , dáng người cao lớn anh tuấn của Ngô Từ Kỳ ngay lập tức khiến Tình Tuyết nhận ra :

- " Ngô học trưởng , anh tìm em có chuyện gì sao ? "

Ngô Từ Kỳ đẩy nhẹ gọng kính nhìn người con gái trước mặt , anh quyết định để cô đến bên người đàn ông khác , có lẽ trong thâm tâm anh cũng đã chấp nhận đem tình yêu trở thành tình cảm của một người anh trai dành cho một người em gái , nhưng còn Linh Nhi , anh thật sự không rõ tình cảm của anh dành cho cô nhóc kia là gì , trước mắt chỉ có thể tìm Linh Nhi nói rõ mọi chuyện :

- " Tiểu Tuyết , anh hẹn em thật ra là vì chuyện của Linh Nhi , em có biết cô ấy hiện tại đang ở đâu không ? "

Nghe Ngô Từ Kỳ hỏi tung tích của Tề Thiên Linh, Tình Tuyết bỗng cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra với hai người họ :

- " Trước khi em nói , anh có thể cho em biết tối qua anh và Linh Nhi đã xảy ra chuyện gì không ? "

- " Tối qua , anh đã bị gài bẫy , đã xảy ra quan hệ cùng với Linh Nhi , tiểu Tuyết , anh thật sự cần gặp Linh Nhi để nói rõ mọi chuyện với cô ấy "

Tình Tuyết thật sự không thể tin nổi nhưng gì mình vừa nghe , cô nghĩ rằng Ngô học trưởng và Linh Linh chỉ là bằng hữu thật không ngờ quan hệ của họ đã đến mức này :

- " Nói cho em biết , anh có chút tình cảm nào với Linh Linh không , nếu là vì ân oán của anh với Hạo mà.... "

- " Tiểu Tuyết , anh sẽ không tổn thương Linh nhi để trả thù Tề Hạo , em mau nói , rốt cục Linh nhi đã đi đâu "

- " Thật ra em ấy ở.... "

Tình Tuyết còn chưa kịp nói , đã bị bóng người đang tiến đến dọa sợ , Tề Hạo giống như núi lửa phun tràn bước tới :

- " Ngô tổng hình như món quà tôi tặng cậu chưa khiến cậu thỏa mãn thì phải , nếu cậu còn làm những việc như thế này nữa thì tôi có thể làm những điều cậu không mong muốn đâu "

Không hề yếu thế trước lời cảnh cáo của Tề Hạo , Ngô Từ Kỳ vẫn lạnh lùng đáp trả :

- " Không biết Tề tổng đã nghe câu anh làm em trả chưa , lẽ vật của anh tôi rất hài lòng , chúng ta sẽ còn rất nhiều dịp để đàm đạo "

Nói xong liền xoay người rời đi , Tề Hạo khẽ nhủ mảy , cậu ta nói vậy là có ý gì. Tề Hạo không đưa Tình Tuyết đến công ti mà lái xe thẳng về nhà , kéo cô về phòng anh liền ép cô lên giường , triền miên hôn đến khi cô không thở nổi :

- " Hạo.....em.. "

- " Trước khi anh mất hết tự chủ mà ăn em , tốt nhất em nên nói cho anh biết , tên kia hẹn em ra đã nói những gì "

Giọng nói mờ ám , pha chút nguy hiểm của Tề Hạo chọt khiến Tình Tuyết cảm thấy run rẩy cả người , nhưng nhớ tới đoạn đối thoại của Tề Hạo và Ngô

Từ Kì, Tinh Tuyết liền cảm thấy có cái gì đó không đúng, lẽ nào

- "Hạo, em hỏi anh, có phải anh đã gài bẫy Ngô học trưởng không?"

- "Vậy thì sao, là do hần nhiều lần muốn cướp em khỏi anh thôi"

- "Anh.....thật là ấu trĩanh có biếtcó biết là anh làm như vậy đã khiến Linh Linhem ấy ..."

Tinh Tuyết thật sự không biết nên nói như thế nào với Tề Hạo, nhìn tình hình hai đại nam nhân gặp nhau là sấm chớp nổ bốn phía thì e rằng

- "Nhóc con kia thế nào, không phải nó đã trở về Thụy Sĩ rồi sao?"

- "Em...tóm lại là đều tại anh hếtem không muốn nói với anh nữa, chuyện này em cũng không đồng tình với anh được"

Xả cho Tề Hạo một tràng xong, Tinh Tuyết tức giận bỏ xuống bếp nấu ăn, đều là người lớn cả vậy mà còn đi thiết kế người ta như vậy, Tề Hạo uống nhiều dầu chua như vậy không biết cô nên vui hay nên buồn nữa.

Tề Hạo vẫn không thể hiểu chuyện đã khiến cho cô gái nhỏ tức giận như vậy, anh ngay lập tức gọi điện thoại cho Lôi Triết:

- "Kế hoạch tối qua thế nào?"

- "Tôi nói, nhưng cậu nghe xong phải bình tĩnh nhé"

- "Cậu lắng nghe cái gì, mau nói rõ cho tôi"

- "Tôi qua Ngô Từ Kì hẳn quả thật bị tôi hạ thuốc đã lăn trên giường cùng một cô gái, nhưng cô gái đó không phải là người tôi sắp xếp, mà làlà tiểu Linh Nhi, em gái cậu"

- "Cậunói cái gì ...Linh Linh cùng với tên Ngô Từ Kì đó đã...."

- "Đây cậu, bình tĩnh, dù sao việc cũng đã như vậy rồi, có lẽ nên cẩn thận giải quyết"

- "tút.....tút...."

- "Đây...Tề Hạo, cậu ..."

Đầu dây bên kia đã cúp máy, Lôi Triết trầm ngâm rằng trong lòng, thật đúng là mất lịch sự, tiểu Linh Nhi lần này bị như vậy đều là do tiểu tử cậu gieo gió gặt bão, Lôi Triết quyết định vứt tên kia ra khỏi đầu, trở về phòng mình, trên chiếc giường xám, một thân hình nhỏ nhắn đang cuộn tròn lại, anh khẽ mỉm cười, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của cô gái, anh tà ác cắn vào vành tai mẫn cảm:

- "Đã đến lúc thực hiện giao dịch rồi, tiểu mỹ nhân"

Cô gái không có kháng cự, giống như để mặc số phận, người đàn ông phía trên không hề để tâm đến cảm nhận của cô gái, trực tiếp mạnh mẽ đoạt lấy cô, trong phòng một mảnh xuân sắc.

Trong biệt thự Tề gia, Tề Hạo thật sự muốn dạy dỗ con nhóc Tề Thiên Linh thật tốt, ai không kết bạn lại đi làm bằng hữu tốt với tình địch của anh, gây ra chuyện lớn như vậy rồi phải mong bỏ trốn về Thụy Sĩ, Ngô Từ Kì cậu đừng mơ tưởng tôi sẽ để cậu kết hôn với Linh Linh, muốn biết nó ở đâu, không có cửa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Trong bồn tắm rộng lớn, một thân thể trắng mịn, hồng hào mê người ẩn hiện sau lớp bọt sữa tắm.

Tinh Tuyết thờ dãi dựa mình vào bồn tắm, Linh Linh đã trở về Thụy Sĩ, Tề Hạo sau khi biết chuyện càng tức giận hơn, đe dọa cùng dụ dỗ cô không được nói cho Ngô học trưởng biết tung tích của Linh Linh

Thật ra nếu Ngô học trưởng và cô nhóc kia có thể thành một đôi, cô sẽ cảm thấy vui mừng cho họ cùng bớt cảm giác áy náy với Ngô học trưởng nhưng vấn đề ở đây là, trở thành em rể của Tề đại boss đối với Ngô học trưởng mà nói hẳn là một "niềm hạnh phúc".

Nước bắt đầu lạnh, Tinh Tuyết quyết định ra khỏi bồn tắm, trong lúc sơ ý, cô làm rơi bộ váy khiến nó dính nước, đau khổ nhìn chiếc khăn tắm duy

nhất còn sót lại, Tinh Tuyết chỉ còn cách quần khăn, đi ra ngoài tìm bộ đồ khác.

Cái đầu nhỏ khế thò ra bên ngoài, không thấy bóng dáng Tề Hạo đâu, Tinh Tuyết liền lấy tốc độ cực nhanh đi tìm đồ mặc.

Vừa quay người lại, cô đụng phải ngay một bức tường thịt, một cánh tay vòng qua eo nhỏ của Tinh Tuyết kéo cô áp vào thân thể cường tráng. Xoa xoa trán bị cứng, Tinh Tuyết ngẩng đầu lên, ngay lập tức bắt gặp ánh mắt nóng như lửa của Tề Hạo

Tề đại gia vừa đi phong tỏa tin tức của Tề Thiên Linh về tâm trạng đang phát hỏa, nhìn thấy bộ dáng quyến rũ, mê người của cô gái nhỏ liền bay hết bực tức, chỉ còn lại dục vọng mãnh liệt, anh tiến đến muốn ôm lấy thân thể mềm mại của cô lại bị cô đụng trúng thuận lợi đem cô cấp vào lòng

Ánh mắt đầy dục vọng không hề che giấu của Tề Hạo khiến mắt Tinh Tuyết đỏ bừng, trong lòng thâm xác định không ổn, cô cự quấy muốn thoát khỏi tình trạng xấu hổ lại bị anh ghì chặt lấy:

- "Em còn muốn trốn hay sao, bảo bối?"

Giọng điệu thân mật mờ ám khiến Tinh Tuyết lông tơ cả người dựng đứng lên:

- "Em nghĩ có gì để em trước ...trước mặc đồ vào rồi nói có được hay không?"

Nghe được giọng nói yếu ớt của tiểu nữ nhân trong ngực, mỡ nam cười khê, đẩy cô lên giường sau đó tự thoát hết quần áo vừa bản thân, nhìn cơ thể nam tính quyến rũ lại không chút che đậy trước mặt, Tinh Tuyết âm thầm nuốt nước bọt, thật quá nóng bỏng nha, mặc dù đã nhìn nhiều lần cô vẫn không tự chủ được mà nhìn chăm chăm anh

Tề Hạo nhìn ánh mắt háo sắc nào đó đang chiếu trên người anh liền nở một nụ cười thỏa mãn, cô gái ngốc này vẫn như xưa, luôn nhìn anh bằng ánh mắt sôi đốivỏ mồi, cô hồn nhiên, sống thật với chính mình như vậy giống như một con gió mới thổi vào cuộc sống của anh, khiến anh thật sâu yêu cô không bao giờ ngừng lại được

Nụ cười tuyệt mỹ kia khiến Tinh Tuyết hoàn toàn quên mất tình hình hiện tại, chỉ biết ngơ ngác nhìn yêu nghiệt đến gần khẽ vuốt ve má cô:

- "Em biết điều gì khiến anh cảm thấy ngoại hình của bản thân tuần mỹ là một điều tốt không?"

Tinh Tuyết vô thức lắc lắc đầu, lúc này Tề Hạo một tay vớt bỏ chiếc khăn tắm của Tinh Tuyết, một tay đem cô cấp dưới thân, cười tà thì thầm vào tai cô:

- "Vì anh có thể dùng nó sắc dụ tiểu mỹ nhân của anh"

- "Anh.....a"

Bất ngờ bị áp đảo khiến Tinh Tuyết chột bùng tỉnh, môi bật ra tiếng rên kinh ngạc, thừa cơ hội, Tề Hạo hôn lên môi cô, tiến quân thân tốc cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho trong miệng Tinh Tuyết, nụ hôn mãnh liệt khiến cả người cô nhũn ra, chỉ biết bám lấy thân thể rắn chắc phía trên

Ngon lửa khát vọng dần nhen nhóm trong cơ thể cô. Luyến tiếc rời khỏi hai cánh môi mềm, nụ hôn của Tề Hạo trượt dần xuống dưới, dừng lại trước hai bầu ngực cao vút, anh đưa lưỡi liếm nhẹ, dùng răng cắn nhẹ nụ hồng đang run rẩy khiến Tinh Tuyết cảm thấy một trận tê dại đánh úp tới, môi đỏ bật ra tiếng rên rỉ kiều mị:

- "A.....um....Hạo"

- "Bảo bối, lớn tiếng một chút, anh muốn nghe thanh âm của em"

Tiếng rên rỉ của cô khiến cho dục hỏa của anh càng tăng cao, không ngừng trêu chọc những điểm mẫn cảm trên thân thể tuyết trắng:

- "Lỡnhư bị ai nghe thấy....thì làm sao.....a"

- "Không sao, anh đã cho tất cả mọi người nghỉ phép hai ngày, em không cần lo lắng".

Tề Hạo vừa nói vừa tách hai chân cô ra, vội vàng đem nhiệt thiết to lớn vùi vào hoa huyệt ấm áp của Tinh Tuyết khiến cả hai thò ra một tiếng thỏa mãn, cảm giác mát lạnh khiến Tề Hạo cuồng loạn ra vào trong cơ thể cô, môi tiếp tục trêu đùa nhũ hoa màu hồng phấn cho đến khi nó trở thành màu đỏ sẫm

Cuối cùng, Tinh Tuyết hét chói tai đón nhận toàn bộ mầm mống nóng bỏng của Tề Hạo, không ngừng thờ dốc. Nhưng nam nhân phía trên lại chưa hề thấy thỏa mãn, tiếp tục đẩy dục vọng vào nơi ấm áp kia khiến Tinh Tuyết cảm thấy cả cơ thể trở nên căng lên:

- "A....a ...đủ rồi ...em không đượca"

- "Em hoàn toàn có thể, một chút nữa thôi"

Đem hai chân thon dài của cô quần quanh thắt lưng, Tề Hạo rong ruổi trong khoái cảm mà người con gái phía dưới đem lại, đối với cô dường như anh không bao giờ thấy đủ, chỉ cần chạm vào thân thể kiều mị của cô, anh liền mất khống chế mà yêu thương cô thật nhiều

Cao triều lần thứ hai, Tinh Tuyết cảm giác tê tới tận da đầu, toàn thân không còn khí lực, hồn như bay lên chín tầng mây.

Vậy mà đôi tay tà ác lại tiếp tục mò đến trước ngực cô lần nữa vuốt ve, trêu chọc, Tinh Tuyết trợn mắt quay sang người bên cạnh:

- "Anh....còn chưa đủ sao, em mệt chết rồi....mau bỏ móng heo của anh ra khỏi người em"

Gương mặt anh tuấn vẫn giả điếc, hôn lên vai trần của cô tạo thành dấu vết ửng đỏ, tiếp tục đốt lên nhiệt tình của cô:

- "Làm sao bây giờ, anh vẫn cảm thấy không đủ, tiểu Tuyết, anh muốn em"

Nhiệt tình trong cơ thể lại bị đánh thức, Tinh Tuyết thờ dốc vì khoái cảm đánh úp vào cơ thể:

- "Ừ.....a.....a"

Không lẽ tên này đêm nay định cùng cô đại chiến ba trăm hiệp sao trời?

Bây giờ, Tề Thiên Linh, Ngô Tử Kỳ hay bất cứ chuyện gì đều bị Tinh Tuyết vứt hết ra khỏi đầu, cô chỉ biết bị người nào đó hành cho đến chết đi sống lại mới buông tha, ôm cô vào giấc ngủ.

Khẽ chạm vào gương mặt tiểu nhân nhi đang ngủ say, Tề Hạo như sợ tất cả chỉ là một giấc mơ, mòn mỏi 13 năm cuối cùng cô cũng trở về bên anh, hôn nhẹ lên trán Tinh Tuyết, anh xuống giường, quyết định tự mình xuống bếp nấu bữa sáng.

Trước cổng lớn, một chiếc ô tô sang trọng dừng trước cửa, một người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng bước xuống, mỉm cười nhìn vào trong, cuối cùng cũng trở về nhà. Người phụ nữ vừa bước vào nhà vừa quan sát cảnh vật xung quanh, cảm thấy rất kì lạ, đó là không thấy bóng dáng bất kì người giúp việc nào, kể cả quản gia

Đôi giày cao gót dừng trước cửa, nhìn thấy nam nhân đang loay hoay trong bếp, môi khẽ nở một nụ cười, định đi đến ôm lấy Tề Hạo, bỗng một cô gái xinh đẹp mặc áo sơ mi nam rộng thùng thình, quần soóc ngắn hấp dẫn ánh mắt người phụ nữ

Tinh Tuyết tay dụi mắt đang mơ màng, nhẹ nhàng ôm eo Tề Hạo:

- "Sao anh không kêu em dậy làm bữa sáng, lại tự mình xuống bếp làm gì?"

- "Anh sợ tối qua em mệt mỏi nên muốn em ngủ thêm, nếu em thấy không mệt, anh cũng không ngại tiếp tục chuyện tối qua"

Tề Hạo cười mờ ám ghé vào tai cô thổi khí, nhớ đến đêm qua, mặt người nào đó đỏ lên, trừng mắt nhìn tên nam nhân mặt dày bên cạnh.

Tất cả hình ảnh này đều được người đang đứng ở cửa chứng kiến trọn vẹn, đôi mắt hiện lên vẻ khiếp sợ không thôi, Tề Hạo chợt nhìn thấy người nọ, lộ ra biểu tình kinh ngạc không kém, miệng thốt lên:

- "Mẹ?"

Tiếng gọi của Tề Hạo khiến Tinh Tuyết chú ý người phụ nữ kia, anh ấy vừa nói có phải là.....MẸ, sẽ không phải là bị bắt gian tại trận đi? Tinh Tuyết trong lòng thầm khóc không ra nước mắt, đây thật là cái tình huống máu chó nhất cô từng gặp, bị mẹ chồng tương lai bắt gian tại trận, thể diện a thể diện

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Không phải mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu luôn gay gắt sao, vậy tình cảnh hiện tại của Tinh Tuyết là gì, cô không chỉ bị Tề phu nhân phát hiện gian tình còn ăn mặc không ngay ngắn trước mặt bà, vậy mà

- "Tiểu Tuyết con đến đây, dì muốn dẫn con đi mua sắm và có rất nhiều chuyện muốn nói cùng con dâu tương lai nữa"

Tề phu nhân cười dịu dàng cùng cô đi mua sắm. Tề Hạo vốn muốn Tinh Tuyết nghỉ ngơi nhưng mẹ anh cao hứng như vậy hẳn là không có khả năng buông tha cô gái nhỏ đi.

Vậy là hai người phụ nữ xinh đẹp cùng nhau đi khắp khu mua sắm

- "Dì à, con thấy bộ váy này rất hợp với dì đó"

- " Thật sao , khiếu thẩm mỹ của con thật là tốt , tiểu tử thú kia tìm được một cô gái tốt như con thật là cao tay "

Tề phu nhân dù đã ngoài 50 nhưng vẫn sang trọng , quý phái như phụ nữ ngoài 30 , nhìn cô gái trước mặt , bà liền nhận thấy đây là một cô gái tốt , dịu dàng , xinh đẹp lại đảm đang quả là mẫu người phụ nữ lí tưởng

Con mắt chọn của con trai bà quả nhiên không tệ , nếu không vì sự việc 13 năm trước có lẽ giờ bà đã có cháu bé rồi , không phải sống cô đơn ở Thụy Sĩ

Sự nhiệt tình , cởi mở của Tề phu nhân khiến Tinh Tuyết giảm bớt phần nào căng thẳng. Tuy trước kia cô cùng Tề Hạo quen nhau , nhưng anh chưa bao giờ dẫn cô về nhà vì nhà anh khá xa. Chỉ nói đến gia đình có mẹ và em gái , cha anh đã qua đời nhiều năm. Thật không ngờ mẹ anh lại trẻ như vậy , nếu không phải Tề Hạo đã 32 cô nhất định không tin người phụ nữ xinh đẹp trước mặt là mẹ anh. Chấn chấn khi còn trẻ bà là một mỹ nhân người người si mê , cha anh nhất định là một soái ca mới khiến người đẹp siêu lòng , bộ dạng Tề Hạo yêu nghiệt như vậy có lẽ là di truyền từ cha mẹ .

Đột nhiên Tề phu nhân ánh mắt có chút nghi vấn nhìn cô :

- " Tiểu Tuyết , con và Hạo nhi sống chung với nhau khi nào vậy , con làm sao khiến nó yêu con vậy , tính tình nó có chấp chác con đã biết "

Tinh Tuyết dĩ nhiên biết thắc mắc trong lòng Tề phu nhân , nhưng cô làm sao có thể nói mình chính là cô gái khiến Tề Hạo đau khổ suốt 13 năm :

- " Thật ra anh trai con đã nhờ Hạo cho con đến làm việc ở công ti anh ấy , trong thời gian 3 tháng con phải sống cùng Hạo , lâu ngày ở chung nên cả 2 đã sinh tình cảm thừa di "

- " Anh trai con chẳng lẽ là A Thần ?"

- " Vâng thừa di "

Tề phu nhân khẽ mỉm cười , đây quả thật là duyên phận . Tinh Tuyết nhìn thấy nụ cười thoáng ngạc nhiên nhưng lại nghĩ , anh trai cô và Tề Hạo là anh em tốt nên Tề phu nhân tỏ ra vui vẻ cũng không có gì lạ .

Với mục tiêu nhanh có cháu nội Tề phu nhân quyết định phải càng sớm thúc giục Tề Hạo kết hôn càng tốt , ngay lập tức bà hạ lệnh cho nam chính đến Phong gia cầu hôn còn nữ chính của chúng ta vẫn là hiển nhiên không biết gì đi cùng Tề phu nhân về Phong gia. Dù không biết bà muốn đến Phong gia vì lí do gì nhưng đã rất lâu cô chưa về nhà nên cũng muốn trở về nhà thăm anh hai và chị dâu .

Thế nhưng khi bước chân vào nhà , mọi người trong nhà đều mang theo ánh mắt gian xảo nhìn cô , anh hai cùng mẹ cô đang ngồi đối diện với Tề Hạo , không để tâm đến Tinh Tuyết , Phong mẹ nhìn thấy Tề phu nhân liền vui vẻ ôm chặt lấy bà :

- " Ngừ Yên , đã lâu không gặp , trông cậu vẫn trẻ trung như ngày nào "

Tề phu nhân cũng cười tươi đáp lại :

- " Hiểu Du , bạn cũng vậy , thật không ngờ chúng ta lại có ngày trở thành thông gia , quả là duyên phận "

- "Đúng vậy , tội nhỏ quả thật rất xứng đôi , lúc trước tôi muốn tiểu Tuyết kết hôn , nó cứ một mực không chịu muốn đến là thư kí cho tiểu Hạo , thì ra là chúng nó đã sớm thích nhau "

- " Mẹcon không..."

Nghe thấy mẫu hậu đại nhân nói dối không chớp mắt , Tinh Tuyết khòe miệng giật giật. Cô khi nào lại đòi đến làm thư kí cho Tề Hạo vậy? Rõ ràng là anh hai thiếu vốn đầu tư muốn cô trả nợ ân tình cơ mà , định lên tiếng phản bác lại bị Phong mẹ chặn họng :

- " Tiểu Tuyết , con không cần phải thẹn thùng , nam nữ yêu nhau là chuyện thường tình , có gì đâu mà con phải khó nói "

- " Không....con...."

- " Không sao , mẹ hiểu mà "

Mặt Tinh Tuyết lúc này có thể nói là không thể đỏ hơn , trong khi đó Tề Hạo lại vô cùng vui sướng ngồi xem kịch vui .

- " Chúng ta phải mau chóng chọn ngày tổ chức hôn lễ , còn thiệp mời , danh sách khách mời nữa , đặt tiệc ở đâu được nhỉ ?"

- " Ở khách sạn King đi , còn thợ trang điểm , trang phục cô dâu chú rể , ảnh cưới , nơi nghỉ tuần trăng mật nữa "

- " Kết hôn rồi , tội nhỏ sẽ có bảo bảo nữa , chúng ta sẽ cùng đi mua đồ cho cháu yêu có được không ?".....bla...bla .

Hai bà mẹ vô cùng hăng say hoạch định tương lai , Tinh Tuyết mặt đơ tại chỗ , cô ù ù cạc cạc , cái gì mà hôn lễ với cháu yêu , cô còn chưa có đồng ý mà :

- " Mẹ à , con chưa muốn kết hôn , chưa gì mẹ đã"

Phong mẹ nghe ai đó kháng nghị liền quay phắt sang Tề Hạo:

- " Tiểu Hạo , nếu con đồng ý , di liền bán nó cho con, thế nào ?"

- " Vậy xin mời mẹ vợ ra giá , con nhất định đáp ứng "

Tề Hạo rất phối hợp diễn xuất , không phụ lại kì vọng của Phong mẹ :

- " Con thấy mảnh đất ở phía Tây ngoại ô thế nào ?"

- " Con sẽ chuyển mảnh đất đó cho mẹ , tiểu Tuyết nhất định sẽ đi cùng con vào lễ đường "

- " Tốt , quả là con rể tốt , ha ha "

Tinh Tuyết trợn mắt trước vẻ mặt tham tiền của mẫu hậu đại nhân , nói vậy cô đâu khác gì con heo nuôi lớn bị bán đấu giá đầu trời?

Đúng lúc này Phong ba cùng Phong Thần bước vào , Tinh Tuyết liền bắt ngay lấy cái " phao cứu sinh " vừa xuất hiện :

- " Ba à , mẹ định bán con đổi lấy mảnh đất phía Tây ngoại ô kia , người mau ngăn mẹ lại đi"

Cha cô rất thương cô , sẽ không để mẹ cô được như ý , mỗi nữ còn chưa kịp cười trộm đã nghe thấy tiếng Phong ba tính toán

- " Mảnh đất đó rộng 1 triệu m² = một khu du lịch = 500 nghìn đô la mỗi tháng = đồ trang sức cho vợ yêu "

Tính toán xong ông liền quay sang Phong mẹ :

- " Bà nó à , ý tưởng hay đấy "

- " Ha ha tất nhiên "

Tinh Tuyết muốn té xỉu ngay lập tức , bộ dáng của ba mẹ cô thật....quá khủng bố rồi . Niềm hi vọng duy nhất lúc này là Phong Thần , cô liền mắt tóa sáng nhìn anh , Phong Thần quả thật muốn gây khó dễ cho Tề Hạo để trả đũa những lần bị chơi xỏ trước đây , định lên tiếng đã bị bộ mặt " con dám phản đối thử xem " của đại nhân trong nhà dọa sợ , không dám hé một câu .

Mục đích đã đạt được , Tề Hạo liền thu lại bộ dáng ngồi xem kịch , vòng tay ôm lấy Tinh Tuyết sớm đã hóa đá , lễ độ hướng ba mẹ vợ tương lai

- " Mọi việc chuẩn bị hôn lễ , con sẽ xử lí , cảm ơn ba mẹ đã tin tưởng giao tiểu Tuyết cho con "

Phong ba Phong mẹ nhìn con rể tương lai dung mạo anh tuấn tuyệt mỹ , tài năng sự nghiệp sáng chói lại lễ phép lịch sự , nam nhân như vậy rất khó tìm , đem con gái bảo bối gả cho cậu ấy , hai người vô cùng yên tâm . Trao đổi xong Tinh Tuyết muốn ở lại cùng ba mẹ lại bị Tề Hạo kéo đi với lí do

- " Phải cố gắng để hai mẹ có cơ hội mua đồ cho cháu yêu nên anh phải mang cô về nhà cày cấy "

Nghe đến đó Phong mẹ cười vô cùng rạng rỡ , đem Tinh Tuyết đẩy cho Tề Hạo . Ngồi trên xe trở lại biệt thự Tề gia , Tề phu nhân chợt nhớ ra một vấn đề vô cùng quan trọng :

- " Tiểu Tuyết , vài ngày trước , Linh nhi đột nhiên trở về Thụy Sĩ , ta thấy sắc mặt con bé không được khỏe nhưng hỏi sao nó cũng không chịu nói , con có biết con bé đã xảy ra chuyện gì không ?"

- " Con....thật ra con cũng không biết , sẽ không có chuyện gì đâu, di đừng lo "

- " Hi vọng như vậy , con bé này thiệt tình, lớn rồi mà vẫn luôn khiến ta lo lắng , mà sao con vẫn còn gọi ta là di , phải gọi là mẹ , có biết không "

- " Vâng...thưa mẹ "

Tinh Tuyết có chút ngượng ngùng đáp lại , chuyện của Linh Linh và Ngô học trưởng có lẽ nên để họ tự giải quyết , nếu không e rằng mọi chuyện càng trở nên rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Nghĩ đến việc mình phải kết hôn một cách quá chóng vánh, Tình Tuyết vẫn cảm thấy trong lòng bức bối không thôi.

Cả buổi sáng cô không thể tập trung tinh thần làm việc. Mây luôn nhíu chặt lại. Bộ dáng của cô khiến Tề Hạo có chút lo lắng. Hai người đã trưởng thành, tất nhiên phải sớm tính đến chuyện kết hôn, cô gái nhỏ kia lại bày ra vẻ mặt suy tư, tức giận như vậy, chẳng lẽ là chưa muốn?

Anh nhẹ nhàng tiến đến, nhưng Tình Tuyết vẫn mãi suy nghĩ không phát giác:

- "Em suy nghĩ gì mà thất thần như vậy?"

- "A..anh đứng đây từ khi nào vậy, không có gì"

Tình Tuyết giật mình, sau đó tiếp tục vui đầu vào công việc, không một chút để ý đến khuôn mặt đang đen lại của ai kia:

- "Có phải em không muốn kết hôn cùng anh đúng không, nếu em không thích, anh sẽ không ép buộc em"

Tề Hạo cắn răng nói ra từng chữ, nghe anh nói vậy, Tình Tuyết cắn cắn môi không nhìn anh:

- "Em không phải là ...không muốn ...chỉ là ..."

- "Vậy nói cho anh biết rốt cuộc tại sao mấy ngày này tâm trạng em lại như vậy?"

- "Em ...emanh thật không biết sao?"

- "Em nghĩ nếu anh biết, anh có đi hỏi em không, em mau nói cho anh xem lí do là gì?"

- "Anhthật là ngốc"

Tình Tuyết đột nhiên nói ra một câu không đầu không đuôi, mang theo nét thẹn thùng cùng bức bối đi mất để lại Tề Hạo với dấu hỏi chấm to đùng.

Ra khỏi văn phòng, Tình Tuyết liền đụng phải hội bát quái của bộ phận quản lí:

- "A..người đẹp,sao hôm nay không đi ăn trưa với bọn chị?"

- "Nhìn sắc mặt em thế kia, là cãi nhau với bạn trai đúng không?"

Bị nói trúng trọng điểm khoe miệng Tình Tuyết giật giật, bọn họ sao lại có thể đoán đúng như vậy

- "Nào em cứ thoải mái nói cho bọn chị, các chuyên gia tình yêu sẽ tư vấn giúp em, em cùng anh chàng đó quen nhau bao lâu rồi?"

- "Hình như đã 15 năm thì phải"

- "Oa! Thanh mai trúc mã rồi. Anh ta là người như thế nào?"

- "Hừm...nói sao nhỉ, anh ấy bình thường rất lạnh lùng với người ngoài nhưng những lúc ở cùng em thì vô cùng nhiệt tình, con người thì thù dai, nhỏ nhen, hơi một tí là vác nguyên bình dấm chua chạy, còn độc tài nữa, đặc biệt khi làm việc anh ấy rất thông minh nhưng chuyện tình cảm lại ngốc vô cùng ...hừ"

Mấy bà chị kia nghe xong liền đập tay cái rầm xuống bàn:

- "Tiểu Tuyết, sao em có thể yêu người như thế, phải tránh xa hắn ra"

- "Ồem."

- "Em nói hắn nhỏ nhen, thù dai đúng không?"

- "Còn độc tài hay ghen nữa"

- "Thì ...đúng là như vậy"

- "Vậy em còn thích hắn làm gì, đại mi nhân của chúng ta bao nhiêu người tốt theo đuổi, đâu cần phải đâm vào cái tên xấu tính như thế"

- "Các chị à....thật ra anh ấy cũng có rất nhiều điểm tốt, anh ấy cũng dịu dàng, yêu thương em và bảo vệ em nữa"

Tình Tuyết nói đến đó mặt không khỏi đỏ lên, lộ ra nét thẹn thùng, đáng yêu, hội bát quái nhìn thấy cũng chỉ có thể thở dài, xem ra cô gái ngốc này yêu tên kia đến hết thuốc chữa rồi:

- "Em đó, thật là không biết chọn lựa gì cả, cứ nhìn đại boss của chúng ta xem, đẹp trai, giàu có, sự nghiệp rạng ngời, không phải loại công tử lãng nhăng, một nam nhân hoàn mĩ như vậy em lại không theo đuổi, thật đáng tiếc".

Người nào đó nghe xong liền thầm nghĩ " đó chẳng phải là cái người các chị vừa khuyên em bỏ sao " quả nhiên ai cũng bị vẻ ngoài yêu nghiệt của Tề Hạo lừa gạt mà không biết anh chính là kẻ phúc hắc không ai bằng:

- " Giá mà tôi trẻ ra 10 tuổi nữa , nhất định sẽ điên cuồng theo đuổi boss đại nhân "

Bà tám Át thở than , ngay lập tức nhận được vô vàn ánh mắt khinh thường :

- " Năm đó mà mơ đi bà nội , dù cô có trẻ ra cả trăm tuổi , đại boss cũng không thêm liếc mắt "

- " Đúng a , bây giờ ngài ấy nhìn còn hòa nhã một chút , cách đây một hai năm về trước , còn không ai thấy ngài ấy cười dù chỉ một lần nữa kia , nghĩ lại tôi lại thấy lạnh cả người "

Tĩnh Tuyết nghe đến đó không khỏi đau lòng , nếu hai người họ không hiểu lầm sâu sắc , có lẽ đã không phải xa nhau lâu như vậy , đáng về lo lắng của anh khi nãy chợt khiến cô cảm thấy rất buồn cười , chỉ vì sợ cô không muốn gả cho anh mà căng thẳng tới vậy , thật không giống băng sơn tổng giám đốc trong miệng nhân viên chút nào.

Mặc dù cô rất muốn anh làm chuyện kia cho cô nhưng nếu không có cô cũng có thể bỏ qua . Tề Hạo ở trong phòng làm việc , suy nghĩ thế nào cũng không hiểu lý do khiến bảo bối của anh không vui. Điện thoại chợt rung lên , thấy màn hình hiển thị số của Lôi Triết , anh liền bắt máy

- " Người anh em , đi uống với tôi một ly nhé , hôm nay tâm trạng tôi rất tệ "

Bản thân Tề Hạo cũng không được vui nên đồng ý đi uống rượu cùng tên kia .

Trong phòng VIP , Lôi Triết không ngừng nâng cốc rượu lên uống cạn , Tề Hạo bước vào , ngửi thấy mùi rượu nồng nặc liền nhíu mày :

- " Cậu làm gì lại uống say như vậy , thất tình sao ?"

Lôi Triết nghe được thăm tự chế nhạo bản thân , từ trước tới nay , đàn bà đối với anh mà nói chỉ như công cụ làm ấm giường , không một ai có thể khiến anh bận tâm , vậy mà giờ bức tường bao lâu nay anh tạo dựng lại sụp đổ trong tay người phụ nữ kia

- " Cậu thì sao , tôi thấy mặt cậu nhìn đâu hơn gì tôi "

Bị nói trúng chỗ đau , Tề Hạo nhíu chặt mày , đi đến cầm một cốc rượu uống cạn

- " Không phải cậu sắp rước được mỹ nhân vào nhà sao , vậy không biết tổng giám đốc cao cao tại thượng còn buồn rầu cái gì ?"

- " Tiểu Tuyết đừng như đang có chuyện gì đó trách tôi , nhưng chết tiệt tôi lại không biết là chuyện gì "

- " Cậu thử kể những chuyện gần đây xem , biết đâu tôi lại giúp được cậu "

Tề Hạo nghe xong cũng yên lặng kể chuyện xảy ra mấy hôm gần đây cho Lôi Triết nhưng nghe xong anh ta lại phá lên cười

- " Cô ấy nói cậu ngốc quả thật không sai chút nào haha... "

- " Nếu cậu còn cười nữa tôi nhất định sẽ bẻ răng cậu , còn không nói cho rõ ràng "

- "Được , được , tôi không cười nữa , theo như tôi hiểu thì vấn đề chính là @&*&%...."

Liên tiếp mấy ngày sau đó , Tề Hạo thường tới muộn mới về nhà khiến Tĩnh Tuyết vô cùng lo lắng. Thế nhưng mỗi lần hỏi , anh chỉ lấy lý do có chút việc quan trọng cần xử lý rồi đi mất , chẳng lẽ là vì giận cô chuyện hôm nọ .

Đến đêm , Tĩnh Tuyết còn nghĩ rằng anh sẽ cùng cô triền miên suốt đêm vậy mà , anh cái gì cũng không có làm , còn vô cùng yên phận ôm cô ngủ . Vốn Tĩnh Tuyết còn muốn tìm Tô Diễm Nhi hỏi một chút nhưng ...

- " Tiểu Tuyết , tớ cũng muốn ra ngoài lắm á , nhưng mà cái tên kia nhất quyết không cho đi , đồ trướng thôi đáng ghét , rồi sẽ có một ngày bà đây xách bụng đi hành tẩu " Giang hồ " cho biết mặt "

Gọng Diễm Nhi lẩm bẩm trong điện thoại khiến Tĩnh Tuyết thật sự không thể nhịn cười , cô còn chưa đáp lại đã nghe thấy giọng Tư Đồ Tuyết đầy nguy hiểm

- " Diễm Diễm , em dám sao "

- " Lão nương Có gì không giám , anh suốt ngày bắt em dưỡng thai , dưỡng đến sắp thành heo nái luôn rồi , bà đây nhất định phải kháng chiến đến khi nào nhà người chịu thua mới thôi , tiểu Tuyết , cậu yên tâm , tớ nhất định sẽ không bỏ mặc cậu , tớ...tút....tút "

Nghe thấy tiếng ngắt điện thoại , Tĩnh Tuyết liền biết số Diễm Nhi thăm rồi , định liên lạc với Lillian nhưng Tĩnh Tuyết chợt nhớ cách đây nửa tháng chị ấy đã có thai , với tình cách yêu vợ hơn mạng của anh hai , sợ rằng biểu hiện cũng không khác Tư Đồ Tuyết là mấy .

Mang theo hai mắt gấu trúc vào công ti , Tình Tuyết không hề để ý ánh mắt nhân viên nhìn cô rất khác với mọi ngày.

Giữa đại sảnh công ti , rất nhiều hoa hồng đỏ được xếp thành hình trái tim, đủ loại nến được thắp đều trong sảnh. Rất nhiều nhân viên cũng tò mò vây quanh xem, Tình Tuyết nhìn thấy cũng không hiểu ai đã làm hình trái tim kia ở giữa lại có chữ " TÌNH TUYẾT ANH YÊU EM ", nghĩ bâng đầu ngón chân cũng biết cái này là dành cho cô. Nhưng ai làm thì cô mù tịt.

Bỗng nhiên âm nhạc đột nhiên vang lên , Tề Hạo bước ra trong một bộ vest đen trên tay cầm micro tiến về phía Tình Tuyết :

- "Đếm qua bao nhiêu khó khăn, đi qua bao nhiêu nỗi thăng trầm.

Đôi lúc anh mệt mỏi, chỉ có em ở bên là người mang đến cho anh những tiếng cười.

Em ơi lại gần anh nữa đi, em hãy nhìn thẳng mắt anh này.

Anh sẽ rất hạnh phúc...

Nếu sớm mai tỉnh giấc, người đầu tiên anh trong thấy chính là em...

Làm vợ anh nhé, anh có một bờ vai đủ rồi.

Một vòng tay ấm, một trái tim luôn thấu hiểu em.

Làm vợ anh nhé, anh sẽ luôn là người che chở.

Mang đến cho em sự bình yên.. oh..oh..

Dù mai mưa nắng, anh sẽ luôn là người dẫn lối..

Buồn vui gian khó đã có anh ở đây sẽ chia..

Chẳng cần em phải lo lắng hay bận tâm điều gì..

Và giờ hãy hứa: Trọn đời yêu anh nhé em.."

Giọng hát vừa cất lên , ngay lập tức hàng loạt tiếng ngả vang lên , giọng hát của boss đại nhân thật sựquá kinh khủng rồi

Tình Tuyết nghe thấy Tề Hạo hát , ngoài ngạc nhiên hoàn toàn không có phản ứng khác , người nọ mỉm cười tiến về phía cô

Anh quỳ xuống một chân lấy từ trong túi áo một chiếc hộp tình xảo , mở ra trước mặt người con gái đang thất thần một đôi nhẫn kim cương tình xảo, vô cùng đẹp khiến bao nhiêu người nhìn không dời mắt. Cũng vì có tình tự tay thiết kế nên mấy ngày nay anh hay đi sớm về muộn:

- " Tiểu Tuyết tuy rằng việc hôn sự đã được cha mẹ quyết định nhưng em là là người anh trân trọng hơn bất kì ai , vậy nên tuy hơi muộn nhưng anh vẫn muốn hỏi, Phong Tình Tuyết tiểu thư , em có đồng ý cùng anh đi đến hết cuộc đời không ?" .

Tình Tuyết có thể cảm thấy mắt mình nhòe đi , cô biết Tề Hạo rất hiếm khi hát , anh hát không tốt vậy nên nhiều lần cô năn nỉ anh cũng không chịu , vậy mà nay ở trước mặt bao nhiêu người anh vẫn hát để cầu hôn cô

Cô còn có thể từ chối người đàn ông yêu cô như vậy sao .

- " Em đồng ý "

Giọng Tình Tuyết run run đáp lại , Tề Hạo mỉm cười rạng rỡ , đeo nhẫn vào ngón áp út trên bàn tay nhỏ bé rồi ôm thật chặt lấy cô gái nhỏ, hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô.

Tiếp theo đó hàng loạt tiếng hoan hô huyết sáo cũng vang lên , thật quá lãng mạn nha , nhìn boss lớn xưa nay lạnh lùng là thế lại có thể bắt chấp mặt mũi cầu hôn để rước nữ nhân về nhà .

Tề Hạo ôm Tình Tuyết trong lòng , thầm cảm ơn Lôi Triết đã giúp anh....

- " Cậu nên biết rằng hôn sự của hai người là do trưởng bối đứng ra sắp xếp , trên thực tế , không phải tiểu Tuyết không muốn gả cho cậu mà là cậu còn chưa có cầu hôn cô ấy. Cả đời người con gái chỉ có một lần duy nhất cậu tự ý quyết định mà không hỏi ý kiến cô ấy nên cô ấy giận là phải "

- " Cầu hôn ? Thật đúng là tôi đã không đến điều này "

- " Thế nên cô ấy không vui là điều dễ hiểu , dù sao người cậu cưới cũng là cô ấy , cầu hôn là điều dĩ nhiên phải thực hiện , phái nữ luôn có tâm hồn lãng mạn mà "

- " Tôi hiểu rồi , cảm ơn cậu "

... ..

Thật ra có bằng hữu là một tên lẳng nhăng cũng có nhiều điểm tốt , nhưng Lôi Triết bây giờ cũng đã bị phụ nữ giữ chân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Ngay sáng hôm sau , màn cầu hôn siêu cấp lẳng mạn của Tề đại boss đã xuất hiện trên trang nhất mặt báo , không ít cô gái ái mộ anh thầm ghen tị với vị Phong tiểu thư kia , nhưng biết làm sao được , người ta không chỉ là thiên kim tiểu thư giàu có còn thông minh xinh đẹp , vô cùng xứng đôi với Tề Hạo nên ai cũng mong chờ hôn lễ của hai người. Chỉ duy nhất một kẻ nắm chặt tờ báo trong tay , đôi mắt bắn lên những tia độc ác .

- " Anh hát lại cho em nghe đi mà "

- " Cái gì anh cũng có thể đáp ứng em nhưng riêng chuyện này thì không được "

- " Anh hát trước bao nhiêu người được , sao giờ lại không chịu , em không biết , anh phải hát cho em nghe "

- " Tiểu Tuyết ngoan , đừng làm khó anh nữa có được không ?"

Tình Tuyết nhìn khuôn mặt cười còn xấu hơn khóc của Tề Hạo mà ôm bụng cười lăn lộn , bản thân cô đã quen với giọng hát của anh thì không sao nhưng những người thì không té xỉu mới lạ

Tề Hạo ngoại hình anh tuấn , là một học sinh xuất sắc toàn diện thế nhưng có trời mới biết khuyết điểm của anh chính là hát , nhìn nhưng nhân viên được nghe giọng anh thì rõ rồi , nữ nhân viên không chịu nổi liền ngã rầm rầm , nam nhân viên thần kinh thép hơn thì mồ hôi chảy ròng ròng

Tề Hạo vì muốn chuẩn bị cho cô mà ngày nào cũng chạy đến phòng karaoke tập luyện , quả là đã muốn cưới vợ đến phát cuồng . Tề Hạo bị cười nhạo , trong lòng thật sự muốn đem cô gái nhỏ đi " dạy dỗ " một phen , anh nhắc bóng cô lên , thẳng hướng phòng ngủ đi đến khiến nụ cười của ai kia chợt cứng đờ :

- " Anh....không phải muốn....đó chứ "

- " Em thật thông minh đó , bảo bối "

Nhưng bây giờ đang là ban ngày ban mặt nha , Tình Tuyết không ngừng la hét trong lòng , trước mắt chỉ có thể vuốt mông ngựa mới có thể may mắn thoát được móng vuốt lang sói đang tiến tới :

- " Hôm qua , bị anh rầy vò , xương cốt người ta đã đau lắm rồi , cả hạ thân cũng khó chịu nữa , anh tha cho em lần này được không , ông xã?".

Tề Hạo nghe đến từ ông xã liền cười đến rạn rở :

- " Vậy anh giúp em xoa bóp giảm đau , được không ?"

- " Hừ , có quỷ mới tin. Anh mới không chịu an phận đâu , em còn lâu mới bị mắc lừa "

- " Anh thật sự chỉ là xoa bóp , sẽ không đánh lên em "

- " Thật không???"

Con cừu nào đó bắt đầu lọt lưới " Tất nhiên rồi " con sói gian ác vỗ ngực đảm bảo :

- " Anh nói nhất định phải giữ lời đó "

Con cừu non chính thức sập hố . Tình Tuyết lúc đầu còn bán tín bán nghi lời Tề Hạo , nhưng là cô thật sự đã hối hận muốn chết rồi , đang xoa bóp rất thỏa mái , bàn tay không yên phận dần dần tiến đến trước ngực cô trêu chọc , vành tai bị người phía sau cắn nhẹ , mồ nữ nhân run rẩy lên tiếng oán trách :

- " Anh....anh đánh lên emnói không giữ lời "

- " Anh đâu có đánh lên , anh đây là công khai tập kích em "

Nói xong liền hôn lên môi cô không để cô tiếp tục kháng nghị, trong căn phòng hai thân thể quấn lấy nhau kịch liệt khiến cho ngay cả cảnh vật bên ngoài cũng phải mờ nhạt, phi lễ chó nhìn a.

Ngồi trong xe cùng Tề Hạo đến công ty, Tình Tuyết không thèm đếm xỉa đến cái người đang cười nhảu nhỏ kia, chỉ nhìn ra ngoài trời mưa, chợt một bóng dáng trên đường hấp dẫn tầm mắt cô, một cô gái mặc bộ váy trắng, đang đi trong làn mưa.

Tình Tuyết liền giục Tề Hạo lái xe đến gần, cầm ô xuống xe, đến gần cô gái kia, nhận ra người trước mặt, Tình Tuyết tròn trừng mắt nhìn cô gái, người kia giống như người mất hồn chỉ nói một câu "cô là ai?" rồi ngã xuống

Tình Tuyết hốt hoảng đỡ cô gái lên xe cùng Tề Hạo đến bệnh viện:

- "Hạo, anh lái xe nhanh lên, cô ấy sốt cao lắm còn chảy nhiều máu nữa"

- "Em còn cứu cô ta làm gì, em quên những gì cô ta đã làm sao?"

Đối với cô gái kia, sắc mặt Tề Hạo không chút độ ấm, bởi trước kia theo anh điều tra thì hỏi còn đi học cô gái này thường xuyên bắt nạt tiểu Tuyết. Nếu không phải vì tiểu Tuyết, dù cô ta có chết trước mặt anh, anh cũng không thêm liếc mắt

Tình Tuyết không còn nghĩ nhiều được như vậy, toàn thân người bên cạnh đang nóng như lửa, hạ thân lại chảy máu thấm đỏ cả chiếc váy trắng, toàn thân ướt đầm, cô không thể thấy chết không cứu.

Đến bệnh viện, sau khi đưa cô gái kia vào phòng cấp cứu, Tình Tuyết vẫn đứng đợi, mặc dù không chút vừa ý nhưng Tề Hạo vẫn không thể thay đổi được ý định của cô gái nhỏ. Cửa phòng cấp cứu mở ra, vị bác sĩ trung niên bước ra, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, Tình Tuyết lo lắng đến gần:

- "Bác sĩ, cô ấy không sao chứ?"

- "Sức khỏe bệnh nhân rất yếu, hơn nữa khu vực... việc phòng the có lẽ quá thô bạo nên chúng tôi không thể giữ lại được đứa bé, tử cung cũng bị tổn thương, sau này e là không thể mang thai được nữa"

- "Sao... có thể như vậy?"

- "Bây giờ chúng tôi cần người nhà đến làm giấy nhập viện, ai là người thân bệnh nhân mời đi đến làm thủ tục"

- "Vâng, chúng tôi đã biết"

Tình Tuyết lặng lẽ vào phòng bệnh, người con gái trên giường đã tỉnh nhưng ánh mắt vẫn vô hồn như vậy, cô gái quay sang nhìn Tình Tuyết:

- "Cô không phải Phong Tuyết, cô là ai?"

Giọng nói nhẹ nhàng cất lên, nếu trước kia giọng nói này khiến cô cảm thấy chán ghét thì giờ cảm giác đó lại không còn nữa, nhưng câu hỏi kia lại càng khiến Tình Tuyết hốt hoảng:

- "Cô.....cô nói gì?"

- "Thân thể này vốn không phải của cô, tôi muốn biết ai đang ở trong thân thể mình"

Nghe đến đó Tình Tuyết lại càng kinh ngạc hơn:

- "Không lẽcôcô là ..."

- "Đúng vậy, tôi chính là Phong Tình Tuyết thật sự, giờ cô đã có thể trả lời câu hỏi của tôi chưa?"

Sau giây phút ngạc nhiên Tình Tuyết quyết đem hết mọi chuyện kể ra:

- "Tại sao cô lại ở trong thân thể của Lan Như Ý, hơn nữa tính cách của cô không giống như tôi nghe được"

- "Thật ra sau khi bị tai nạn, hồn của tôi đã tách ra, sau đó tôi biết cô ở trong thân thể tôi nhưng dường như từ đó ba mẹ và anh hai tôi bắt đầu vui vẻ hơn không còn đau lòng vì tôi nữa, vậy nên tôi đã rời đi, chỉ là không ngờ cách đây hơn một tháng Lan Như Ý bị đập đầu vào tường chết đi nên tôi mới bị đưa vào thân xác này"

- "Nếu như cô biết đã làm cho ba mẹ và anh hai đau lòng tại sao còn trở nên như vậy?"

- "Nếu như tôi nói rằng là vì yêu một người đàn ông thì cô có tin không, tôi đã yêu một người cách xa thế giới của tôi, một đại ca xã hội đen, anh ta chưa bao giờ chú ý đến tôi, dù cho tôi có xinh đẹp thì có ích gì, vậy nên tôi bắt đầu lao vào con đường trở thành một người trong hắc đạo, chỉ mong anh ta sẽ chú ý đến tôi dù chỉ một chút, nhưng cuối cùng chỉ khiến ba mẹ đau lòng, khi tôi nhập vào thân thể này cũng là lúc cha cô ta nợ nần chồng chất bỏ trốn ra nước ngoài, cô có biết chủ nợ là ai không?"

- " Không lẽ là người đàn ông kia ?"

- " Đúng là anh ta , tôi chấp nhận bán thân để trả hết nợ , bất chấp tất cả chỉ cần được ở bên anh ta , vậy mà"

Nói đến đó , nước mắt Lan Như Ý lại chảy xuống , cô chỉ yêu một người nhưng tại sao lại tàn nhẫn cướp đi đứa con của cô , cô hận anh ta , hận người đàn ông kia .

Tình Tuyết cảm thấy Lan Như Ý quả thật đã yêu quá mù quáng , chỉ vì một người mà mất đi gia đình và cả đứa con , từ nay về sau cũng không thể có con được nữa.

Từ bây giờ cô ấy cũng đã sống lại trong thân thể của Lan Như Ý nhưng dù sao những gì cô đang có cũng vốn là của cô ấy , gương mặt Tề Hạo bỗng chốc hiện ra , lúc chết đi cô cũng đã từng hận anh nhưng khi mọi hiểu lầm không còn nữa , cô mới nhận ra có người đàn ông yêu thương mình ở bên mới là hạnh phúc thực sự

Cô thật sự muốn xem tên cầm thú nào đã khiến Lan Như Ý trở nên như vậy . Cửa phòng bị ai đó mở ra thật mạnh , một người đàn ông xông vào , tuy bộ dạng có phần chật vật nhưng vẫn thật tuấn mĩ , có lẽ là ngang ngửa Tề Hạo

Anh ta không để ý đến Tình Tuyết chỉ gọi một tiếng

- " Như Nhi "

Rồi lao đến bên giường bệnh , chỉ thấy Lan Như Ý ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh ta hết lên :

- " Anh đi đi , giao dịch của chúng ta đã hết , tôi không muốn nhìn thấy anh nữa "

Tình Tuyết đành phải kéo người đàn ông kia ra khỏi phòng , Tề Hạo lúc này đang dựa vào tường , ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn người đàn ông kia :

- " Cậu và cô ta , rốt cuộc tại sao lại có quan hệ "

- " Lúc này tôi thật sự không thể giải thích , tôi cần phải gặp cô ấy "

Tình Tuyết nghe được hai người nói chuyện chột hiểu ra :

- " Hạo , anh biết anh ta sao ?"

- " Cậu ta là Lôi Triết , đối tác làm ăn và cũng là bằng hữu của anh "

Tình Tuyết " à " một tiếng rồi đến trước mặt Lôi Triết:

- " Tôi không biết anh có yêu Như Ý hay không nhưng việc anh đã gây tổn thương cho cô ấy , tôi tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho anh , bác sĩ nói rằng cô ấy bị xảy thai và không thể có con được nữa , tất cả đều tại anh , thứ anh nợ cô ấy cả đời này e rằng cũng không trả hết "

- " Cô nói.....cô ấy xảy thai sao.....tôi ... "

- " Những gì cần nói tôi đã nói , phải làm như thế nào đều do anh quyết định "

Tình Tuyết hít một hơi nói xong cũng kéo Tề Hạo đi mất bỏ lại một người đang nếm trái tận cùng của sự đau đớn .

- " Tiểu Tuyết , những gì em nói lúc nãy là có ý gì , tại sao lại bênh vực cho người phụ nữ kia?"

- " Em sẽ giải thích cho anh sau , hiện tại em muốn được yên tĩnh một lát "

Tình Tuyết nhắm mắt suy nghĩ về việc vừa xảy ra , tình yêu của Lôi Triết và Lan Như Ý có lẽ chỉ là một đoạn nghiệt duyên , tình yêu khiến con người ta hạnh phúc nhưng cũng có thể đập họ xuống đáy vực đau khổ , mà Lan Như Ý chính là con người bất hạnh đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Tề Hạo sau khi biết Lan Như Ý chính là Phong Tình Tuyết thật sự nhập vào thì thái độ hòa nhã hơn rất nhiều , cũng nhờ cô ấy anh mới có cơ hội gặp lại Tô Nguyệt một lần nữa. Chỉ có Lôi Triết là khổ sở , chỉ cần anh ta bước vào phòng bệnh , Như ý liền kích động la hét đuổi anh ta đi , mặc dù rất ghét Lôi Triết nhưng Tình Tuyết cũng có một chút đồng cảm với anh ta:

- " Như Ý , cô ăn chút gì đi , cứ như vậy cô sẽ kiệt sức mất "
- " Tiểu Tuyết , cô không cần vì áy náy mà quan tâm tôi đâu , tôi đã không còn ý niệm sống nữa rồi "
- " Tôi chăm sóc cô không chỉ là vì tôi nợ cô mà vì tôi thật sự hi vọng cô có thể quên hết một chuyện, vui vẻ sống tiếp "
- " Cô nói tôi vui vẻ sống tiếp thế nào đây , con của tôi đã mất , cả đời này tôi không thể làm mẹ được nữa , gia đình mình tôi cũng không thể trở về , cô bảo tôi lấy gì để sống tiếp nữa , cô giờ đã có tất cả , cô căn bản không bao giờ hiểu nỗi đau trong lòng tôi "

Tĩnh Tuyết không biết làm gì hơn ngoài việc ôm lấy Như Ý :

- " Từ giờ sẽ không như vậy nữa , cô sẽ không cô đơn "

Cuối cùng bác sĩ vẫn phải tiêm một liều thuốc an thần mới khiến Như Ý ngủ một chút .

- " Cô ấy thế nào rồi ?"

Lôi Triết lo lắng nhìn Tĩnh Tuyết , anh ta đã không còn bộ dáng của một hoa tâm tổng giám đốc ngày nào nữa , râu mọc xung quanh cằm , gò má hóp lại một chút , hay mắt hơi thâm , một gương mặt đầy mệt mỏi

Tĩnh Tuyết khẽ thở dài , họ yêu nhau nhưng cuối cùng lại làm tổn thương lẫn nhau :

- " Tinh thần của cô ấy không ổn định , có lẽ là vì phải chịu cú sốc quá lớn "

Tề Hạo là người từng trải tất nhiên hiểu được tâm trạng của Lôi Triết lúc này , nhưng vấn đề lần này chỉ có cậu ta mới có thể giải quyết được :

- " Tôi nghĩ cậu nên cho cô ấy xuất ngoại điều trị , và cậu còn phải đối xử thật tốt với cô ấy thì may ra sẽ có hi vọng "
- " Cảm ơn hai người , Hạo , hôn lễ của cậu có lẽ tôi không thể tham dự , nhưng tôi nhất định sẽ gửi tiền mừng thật lớn để bù đắp "
- " Không sao , anh chỉ cần chăm sóc cho Như Ý thật tốt là được "
- " Vậy tôi sẽ đi là thủ tục xuất viện, tạm biệt "
- " Tạm biệt " .

Cùng Tề Hạo trở về , Tĩnh Tuyết vẫn mang theo nét buồn trên mặt , Tề Hạo thấy cô như vậy hiển nhiên là rất không vui :

- " Đừng lo lắng , bọn họ rồi sẽ ổn thôi , nhất định sẽ được hạnh phúc giống như anh và em "
- " Em chỉ là thấy thương cảm cho Như Ý thôi , anh không cần lo cho em đâu "
- " Hôm nay em mệt rồi , mau ngủ một lát đi , khi nào về nhà anh sẽ đánh thức em "
- " Vâng "

Tĩnh Tuyết cũng cảm thấy mệt mỏi liền dựa đầu vào ghế ngủ , về đến biệt thự Tề gia , Tề Hạo nhìn gương mặt đầy mệt mỏi của Tĩnh Tuyết cũng không muốn đánh thức cô dậy chỉ lặng lẽ ôm cô lên phòng.

Tề phu nhân nhìn thấy chỉ mỉm cười hiền hậu :

- " Thật đã rất lâu rồi mẹ mới nhìn thấy con nhìn một cô gái đầy yêu thương , sủng nịnh như vậy , trước kia mặt con lúc nào cũng lạnh như băng khiến người làm mẹ như ta nhìn còn không nổi "
- " Mẹ à , đợi con đưa tiểu Tuyết lên phòng rồi sẽ xuống nói chuyện cùng mẹ được không , hôm nay cô ấy đã rất vất vả rồi "
- " Được rồi , con đưa con bé lên phòng đi , ta chỉ muốn nhắc hai đứa hai ngày nữa đi chụp ảnh cưới thôi "
- " Con sẽ chuẩn bị tốt thưa mẹ , con xin phép lên phòng "
- " Ừ , đi đi "

Tề Hạo ôm Tĩnh Tuyết về phòng , cùng cô vào phòng tắm rồi trở lại giường ôm giai nhân vào lòng , hôm nay anh chỉ một ôm cô ngủ thật lâu , nhìn Lôi Triết , anh lại nhớ đến những ngày tháng trước kia của bản thân , sao khi Tô Nguyệt rời đi , anh giống như một kẻ điên , cả ngày chìm trong men rượu , trong đầu luôn là hình ảnh cô nằm trong vũng máu , thậm chí lên áo anh , dù anh gọi như thế nào cô cũng không mở mắt được nữa

Khi đó anh đã thật sâu cảm nhận được cảm giác không còn ý nghĩ sống , nhưng mẹ và em gái vẫn cần anh chăm sóc vậy nên anh lao vào công việc , cố

gắng để quên đi hình bóng Tô Nguyệt nhưng đêm đêm cô vẫn hiện về trong giấc mơ của anhcho đến khi cô ở cạnh anh như bây giờ anh mới nhận thức thế nào là hạnh phúc , cảm giác được sống chứ không phải tồn tại.

Lôi Triết đã gây tổn thương cho người cậu ta yêu , giờ coi như trải qua sóng gió mới tìm thấy tình yêu đích thực vậy .

Hai người ngủ thẳng đến sáng hôm sau,rồi lại cùng nhau đi làm. Tề Hạo vừa nắm tay Tinh Tuyết vừa cười rạo rờ bước vào công ti khiến mọi thiếu nữ nhìn thấy đều như bị mê hoặc , thì ra đây là tâm trạng sắp kết hôn của tổng giám đốc đại nhân a.

Đọc đường Tinh Tuyết đều bắt gặp ánh mắt ái muội , ghen tị của mọi người xung quanh , gương mặt cũng đỏ hồng lên nhìn đáng yêu vô cùng , cái tên này , từ ngày cầu hôn cô , ở đâu cũng thoả mái ăn đậu hũ của cô trước mặt nhân viên khiến cô luôn bị các chị cùng phòng trêu chọc .

Cô tất nhiên không biết sở dĩ Tề Hạo làm vậy là vì muốn răn đe đám ruồi bọ trong công ti , cô gái nhỏ của anh xinh đẹp như vậy thật muốn đem cô giấu ở nhà làm của riêng.

Sáng mai phải chụp hình cưới nên Tinh Tuyết đi ngủ rất sớm , còn không cho Tề Hạo động vào người vì lí do không thể vác đôi mắt thâm quầng đi chụp hình được , tất nhiên người nào đó hoàn toàn không phản đối nhưng nửa đêm vẫn tập kích đem gối nữ đáng thương hành đến xương cốt rã rời .

Sáng hôm sau , thời tiết nắng nhẹ vô cùng phù hợp cho việc chụp hình , Tinh Tuyết mặc bộ váy cưới cúp ngực , họa tiết đơn giản , đính đá khiến cô lộng lẫy như mi nhân bước ra từ tranh vẽ , chiếc vương miện nhỏ trên mái tóc màu hạt dẻ càng làm tăng vẻ quý phái , mê người.

Tề Hạo nhìn cô đến thất thần , anh mặc một bộ vest trắng , ngũ quan anh tuấn tuyệt luôn cùng nụ cười dịu dàng khiến Tinh Tuyết đỏ mặt thẹn thùng , anh đến gần , dịu dàng thì thầm bên tai cô :

- " Em đẹp lắm "

- " Anh....đùng như vậy , mọi người đang nhìn kìa "

Hơi thở nóng rực của anh phả vào tai cô khiến khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng đỏ hơn. Tề Hạo mỉm cười không tiếp tục trêu chọc cô nữa , có trời mới biết anh đã khắc chế vất vả thế nào mới không nhào lên ôm cô lên giường.

Nhân viên chụp hình nhìn thấy cũng chỉ dám cười trộm .

Địa điểm chụp hình đầu tiên là cô viên xanh , Phong mẹ cùng Tề phu nhân yêu cầu chụp một bộ ảnh thật độc đáo vậy nên Studio đã quyết định chụp một bộ ảnh cưới lấy đề tài từ truyện cổ tích.

Tinh Tuyết ngồi trên thảm cỏ xanh , tay ôm một bó oải hương , Tề Hạo trong bộ trang phục có chút cổ trang phương tây , núp trong bụi cây gần đó ánh mắt mê muội nhìn bóng hình nhỏ xinh kia.

Nhiếp ảnh gia không khỏi khâm phục độ ăn ý khi chụp ảnh của hai người , cảm xúc biểu lộ vô cùng chính xác. Thực ra Tinh Tuyết da mặt mỏng , lúc đầu cũng cảm thấy rất ngượng ngùng nhưng nếu như để cô diễn đi diễn lại cảnh thân mật với Tề Hạo trước mặt mọi người thì thà cô ngoan ngoãn phối hợp chụp hình thật tốt còn hơn.

Khung cảnh lãng mạn của hai người thu hút rất nhiều người tham quan xúm lại xem

Tinh Tuyết đầu đội vòng hoa hồng trắng , bộ váy bông ngắn lộ ra đôi chân trắng như ngọc , cô ngồi trên chiếc xích đu cột từ lá cây và dây mây mà Studio vất vả buộc trên cành cây cổ thụ , để Tề Hạo đứng phía sau , nhiều nữ sinh nhìn thấy không khỏi cảm thán. Giá như mình cũng được như chị ấy.

Họ chụp thêm rất nhiều hình ở cánh đồng hoa , ven suối già rồi mới chuyển đến địa điểm tiếp theo là một tòa nhà rộng lớn được xây theo kiến trúc cung điện. Tinh Tuyết trở thành một cô công chúa nhỏ bị mê hoặc bởi Tề Hạo , một chàng quân gia , những bức ảnh vừa thể hiện sắc thái ngọt ngào lại vừa mang nét cổ kính độc đáo , cảnh cuối cùng là cảnh hai người ở trong khuôn viên tràn đầy hoa và ánh sáng rực rỡ : "

- Bây giờ chú rể hãy nhìn cô dâu thật đắm đuối rồi nhẹ nhàng hôn cô ấy nhé "

Tề Hạo nhìn thật lâu gương mặt kiều diễm trước mặt , cô cũng đang đồng dạng nhìn anh , chỉ thấy trong mắt hai người tràn đầy nhu tình mật ý , rồi anh cúi đầu hôn thật sâu lên môi cô , không phải nụ hôn cuồng nhiệt mà là một nụ hôn nhẹ nhàng lãng mạn , ánh trăng chiếu xuống , khung cảnh tuyệt mỹ khiến ai cũng phải nín thở .

Chụp ảnh xong xuôi , Tinh Tuyết đã mệt là đi , khi hai người định trở về , bỗng nhiếp ảnh gia đi đến :

- " Tề tổng,tôi có thể giữ lại một bức hình của ngài để treo trong studio không , từ khi đi theo con đường nhiếp ảnh đến nay , lần đầu tôi thấy một bức ảnh ngọt ngào đến vậy , hy vọng ngài có thể đồng ý ?"

- " Đây là vinh hạnh của tôi , nếu anh đã thích như vậy , tôi cũng sẽ không phải chối "

Thế là sau khi được sự đồng ý của đương sự , vị nhiếp ảnh gia kia vô cùng hớn hờ đem bức ảnh hai người ôm hôn phóng to treo trước studio . Tinh Tuyết dù biết nhưng cũng không muốn đòi co với tên mặt dày kia làm gì , lần nào cùng anh phân bua cũng bị anh kéo lên giường giãy xéo một hồi đến khi cô nhận thua mới tha , đàn ông khi tình trùng lên não quả nhiên không thể nói lí lẽ

Chương 37

Tĩnh Tuyết dựa vào ban công nhìn lên bầu trời đầy sao lấp lánh, trong lòng vẫn không khỏi hồi hộp. Ngày mai chính là cô kết hôn! Trải qua bao nhiêu đau khổ cuối cùng cô và Tề Hạo cũng cùng nhau bước vào lễ đường. Máy tháng này, anh không ngừng làm việc để chuẩn bị cùng cô hưởng tuần trăng mật ở Paris.

Một vòng tay rộng lớn ôm lấy cô từ phía sau, cảm giác nhẹ nhàng đặt trên vai cô:

- "Tĩnh Tuyết, từ ngày mai, em sẽ chính thức thuộc về anh rồi, có phải anh đang mơ không?"

Giọng nói của anh vẫn trầm ổn như mọi ngày nhưng cô vẫn có thể cảm thấy anh siết chặt vòng tay ôm cô giống như sợ mất đi thân bảo của mình.

Tĩnh Tuyết xoay người ôm anh thật chặt:

- "Em ở đây, sẽ không đi đâu nữa"

Lời nói của cô hoàn toàn trấn an được nỗi lo lắng trong lòng Tề Hạo, gần đây anh luôn cảm thấy có điều gì đó sắp xảy ra, nhưng dù thế nào anh cũng sẽ toàn tâm bảo vệ cô gái trong lòng.

Mới sáng sớm Tĩnh Tuyết đã bị dựng dậy trang điểm thay váy cưới, khuôn mặt tinh xảo được thoa thêm chút phấn son càng trở nên xinh đẹp lạ thường, ôm bó hoa hồng trắng ngời trong phòng cô dâu. Tĩnh Tuyết cảm thấy trong lòng vô cùng khẩn trương.

Cửa phòng mở ra, Tô Diễm Nhi cùng Lilian xách cái bụng bầu to đoàn hành đi vào, theo sau là Tư Đồ Tuyết cùng Phong Thần đang nhẹ nhàng cẩn thận đỡ hai nữ vương trong nhà miệng thì hô:

- "Thai khí...thai khí"

Tĩnh Tuyết nhìn thấy cảnh này không chịu nổi mà bật cười ha ha

- "Tĩnh Tuyết cậu không được cười sau này cậu cũng sẽ có bộ dạng này thôi. Bạn thân yêu của tớ cuối cùng cậu cũng kết hôn với tên mặt lạnh kia, vì thế mà tớ thua trong tay ông xã"

- "Cậu nói sao, tớ không hiểu gì cả?"

- "Thì tớ cá cược với Tuyết là cậu có kết hôn cùng Tề Hạo không ý, tớ nghĩ là cậu sẽ không thích cái tăng băng kia nên mới cá, ai ngờ...."

- "Cậu thật không có lương tâm, hôn nhân đại sự của tớ mà lại đem ra cá cược"

Tĩnh Tuyết phụng phịu nhìn Diễm Nhi, cô thật sự muốn xả cho cô bạn đáng ghét kia một trận nhưng nhìn thấy cái bụng to kia lại phải nhịn xuống, haiz ai bảo phụ nữ có thai là lớn nhất chứ?

Lilian bụng cũng đã nhô ra, sắc mặt hồng hào, vui vẻ, khẳng định là đã được anh hai cô nâng đến tận trời rồi. Nghĩ đến những đứa trẻ, cô thật sự rất thích, tương tượng bộ dáng đáng yêu mũm mĩm của bảo bảo, càng khiến cô hạnh phúc.

Con của cô và Tề Hạo bộ dáng chắc chắn sẽ rất xinh đẹp. Lúc này bố mẹ của cô cũng đã đến:

- "Ba, mẹ..."

- "Ngày cưới sao lại mít ướt thế này. Oa, con gái ta cuối cùng cũng đã lớn thế này rồi, đến lúc bỏ cha mẹ theo chồng rồi"

Phong mẹ sùng nịnh ôm Tĩnh Tuyết vào lòng chêu chọc. Cuối cùng bà cũng thấy con gái mình bước vào lễ đường rồi, có một người chồng xuất sắc như vậy là bà đã rất vui vẻ rồi. Chỉ đợi cháu nội cháu ngoại ra đời là bà mãn nguyện.

- "Mẹ à... con làm sao có thể quên mẹ chứ. Con sẽ thường xuyên về nhà thăm ba mẹ mà"

- "Không biết con rể quý báu của ta có để cho con rời khỏi nó 1 khắc không nữa....haha"

- "Mẹ lại chêu chọc con nữa rồi"

- "Tĩnh Tuyết sau ngày hôm nay con làm dâu nhà người ta rồi nhớ phải chăm sóc gia đình chồng cho tốt, không được bướng bỉnh như hồi ở

nhà...@\$^%#\$\$

Thế là Phong mẹ bắt đầu buổi học "dạy con làm dâu" làm Tinh Tuyết khóc không ra nước mắt.

Sau khi quây một hồi, Diễm Nhi và Lilian cùng Phong ba Phong mẹ cũng chịu rút lui.

Một bóng dáng khác lại xuất hiện, không ai khác chính là Tề Thiên Linh, chỉ khác cô không có tình nghịch, tràn đầy sức sống như ngày nào mà sắc mặt xanh xao, thân hình gầy đi rất nhiều. Thiên Linh ngồi xuống bên cạnh Tinh Tuyết, nét mặt bối rối:

- "Chị dâu,làm sao bây giờem...em"

- "Linh Linh, em sao vậy, xảy ra chuyện gì sao, mau nói, chị sẽ giúp em"

- "Em...emcách đây 2 tháng đã phát hiện mình có thai rồi...hu hu...em không dám nói với mẹ và anh hai, mẹ nhất định sẽ đau lòng, anh hai sẽ tìm Kì ca ca tính sổ mất, em...em không muốn bỏ đứa bé ...phải làm sao đây"

Tinh Tuyết thấy Thiên Linh hoảng loạn, cũng chỉ có thể ôm lấy cô an ủi:

- "Không sao ...em đừng hoảng sợ, sao em không nói chuyện với Ngô học trưởng, chuyện này một mình em không thể giải quyết được"

- "Em.....em biết anh ấy không yêu em, em không muốn dùng đứa bé trói buộc anh ấy"

- "TỀ THIÊN LINH, tôi không cho phép em nói như vậy"

Cửa phòng bị mở ra một cách thô bạo, Ngô Tử Kì mặt đen thui bước tới, cầm tay Thiên Linh kéo đi, để lại Tinh Tuyết ngây ngốc phía sau. Tinh Tuyết khẽ thở dài, ngày kết hôn của cô thật là hỗn loạn mà.

Sửa sang lại một chút, Tinh Tuyết tiếp tục ôm bó hoa chờ đợi giây phút quan trọng nhất đời người. Bỗng một người phụ nữ đẩy xe tạp vụ đi vào, đầu cúi thấp khiến Tinh Tuyết không thể nhìn rõ khuôn mặt:

- "Cô ơi, nơi này không cần quét dọn nữa đâu, cô có thể đi nghỉ được rồi"

Tinh Tuyết dịu dàng nói. Khóe miệng người phụ nữ nhếch lên:

- "Ngày vui của hai người tôi đây làm sao có thể không đến đây, cô nói có đúng không, Phong Tinh Tuyết?"

- "Côcô...sao lại..."

- "Ngạc nhiên chứ gì, sắp tới cô sẽ còn phải kinh ngạc hơn nhiều"

Nói rồi cô ta ném một nắm bột màu trắng về phía Tinh Tuyết, Tinh Tuyết không kịp tránh liền hít phải một ít, ngay lập tức cơn buồn ngủ ập đến, trước mặt liền tối đen như mực.

Người phụ nữ cười lạnh đỡ lấy Tinh Tuyết đẩy vào trong xe tạp vụ, che kín lại rồi ung dung bước ra.

Ở ngoài, Tề Hạo rất muốn đến bên Tinh Tuyết nhưng lại bị đám người đến chúc mừng bao vây:

- "Tề tổng, chúc mừng ngài, cô dâu thật là rất xinh đẹp"

- "Ông nói gì vậy, đã là tổng giám đốc phu nhân còn có thể không xinh đẹp sao?"

- "Ha ha đúng vậy, quả là xứng đôi",.....

Đám người kia không ngừng a dua, nịnh hót chỉ khiến Tề Hạo cảm thấy chán ghét, nhưng nghĩ đến gương mặt thẹn thùng, kiều diễm của người trong lòng lại bất giác nở một nụ cười tuyệt mỹ.

Giờ tiến hành hôn lễ đã đến, Tề Hạo đứng trong lễ đường chờ đợi bóng dáng xinh đẹp xuất hiện nhưng rất lâu vẫn không thấy cô dâu đâu. Mọi người đang bắt đầu lo lắng thì phu dâu chạy đến, hốt hoảng đưa một tờ giấy nhỏ cho Tề Hạo.

"Tề tổng giám đốc, cô dâu của anh đã được tôi mời đến sân thượng tòa nhà trung tâm thành phố nói chuyện, nếu còn muốn gặp lại cô ta thì hãy một mình đến đây, nếu không tôi e anh chỉ còn có thể đi nhặt xác cô ta thôi"

Tề Hạo giật dữ nắm chặt tờ giấy trong tay:

- "Tiểu Tuyết đâu, đã xảy ra chuyện gì với em gái tôi, Hạo, câu mau nói đi"

Phong Thần cảm thấy đã có chuyện xảy ra, kích động lao đến túm lấy áo Tề Hạo. Tề Hạo không trả lời, đưa tờ giấy cho Phong Thần rồi lao đi mất.

Anh phóng xe nhanh chóng đến tòa nhà trung tâm thành phố .

Tĩnh Tuyết tỉnh lại trong cơn mê man , người phụ nữ trước mặt đang cầm điều thuốc trên tay nhìn cô cười lạnh

- " Tại sao lại bắt cóc tôi , tôi chưa từng gây khó dễ cho cô , tại sao lại năm lần bảy lượt hãm hại tôi "

Lâm Ngọc Mai ánh mắt bỗng trở nên đáng sợ :

- " Người đàn ông kia vì cô mà sẵn sàng đẩy tôi xuống vực thẳm , để lũ khốn kia chà đạp tôi , cuộc sống của tôi đã không còn gì , tôi hận cô không làm gì cũng có được tất cả , hận người đàn ông kia tàn nhẫn vô tình , các người muốn kết hôn sao , đừng có mơ tưởng , tôi sẽ khiến các người mãi mãi không thể ở cạnh nhau , nếm mùi đau khổ là gì hahaha...ha "

Tiếng cười cuồng loạn của cô ta vang lên giống như ma quỷ chứ không còn là con người khiến Tĩnh Tuyết hoảng sợ tột độ

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Nhìn người phụ nữ trước mặt , Tĩnh Tuyết cảm thấy sợ hãi đến tận da đầu , ân oán trước kia cô không ngờ Hạo lại thay cô xử lí

- " Ngọc Mai , xin cô hãy thả tôi ra , tôi nhất định sẽ giúp cô yên ổn làm lại từ đầu "

- " Làm lại từ đầu ? Cô nói dễ nghe nhỉ , tôi đã đi đến bước đường này thì không nghĩ sẽ quay đầu lại "

- " Cô hãy tỉnh táo lại đi , đừng đánh mất lí trí mà làm hại bản thân "

- " Câm miệng cho taochátchát "

Lâm Ngọc Mai xông đến tát mạnh vào mặt Tĩnh Tuyết khiến gương mặt trắng nõn sưng lên , khóe miệng còn rỉ máu , thấy thế cô ta càng hả hê trong lòng .

Đúng lúc này , Tề Hạo đẩy cửa tầng thượng xông vào , nhìn thấy người phụ nữ kia , ánh mắt lạnh đến mức muốn giết người :

- " Thả cô ấy ra!!! "

- " Tề tổng , đã lâu không gặp , không nghĩ anh lại vì cô ta mà thật sự đến một mình "

Nói rồi Lâm Ngọc Mai tháo dây trói trên ghế cho Tĩnh Tuyết cầm dao cứa một vết máu trên cổ cô :

- " Mau dừng tay , không được làm tổn thương cô ấy , cô rốt cục muốn gì ?"

- " Rất đơn giản , cầm lấy con dao ở kia đến đây "

Vừa nói , cô ta vừa chỉ vào con dao găm , sắc nhọn ở góc tường , Tề Hạo cầm lấy con dao nhìn cô ta :

- " Lấy nó tự đâm vào tim mình , tôi sẽ thả cô ta , thế nào anh có dám không ?"

- " Tôi lấy gì đảm bảo cô sẽ giữ lời ?"

- " Anh nghĩ anh còn lựa chọn khác sao , nếu không là tôi sẽ đẩy cô ta xuống dưới "

Lúc này Tĩnh Tuyết đã bị đẩy đến sát mép sân thượng rồi

- " Hạo , anh không cần làm như vậy , em không cho phép"

- " Câm miệng , ở đây này không có quyền lên tiếng , tao phải cho chúng mày chứng kiến cảnh sinh ly tử biệt , ha ha....ha "

Nhìn đôi má sưng đỏ , khóe miệng chảy máu của Tĩnh Tuyết , Tề Hạo đau lòng tột độ , hận không thể đem cô ôm chặt vào lòng :

- " Được , tôi làm , chỉ cần cô thả cô ấy ra "

- " Không cầnanh không được làm vậynếu anh dám em sẽ hận anh ..."

Tinh Tuyết nước mắt rơi như mưa , nếu anh thật sự vì cô mà đâm vào tim , cô chắc chắn sẽ không thể nào sống tiếp mà không có anh

- " Thật là cảm động , mau làm đi , sức kiên nhẫn của tôi có giới hạn "

Tề Hạo không nói hai lời cầm dao muốn đâm xuống

- " Em sẽ không để anh phải chết "

Tinh Tuyết thốt lên một tiếng rồi hất mạnh tay Lâm Ngọc Mai nhảy xuống khỏi sân thượng , mọi việc diễn ra quá nhanh khiến cả Lâm Ngọc Mai và Tề Hạo đều không kịp phản ứng . Lâm Ngọc Mai nhìn người đang rơi xuống kia trợn mắt , sau đó một bóng dáng cao lớn lao theo .

Tinh Tuyết nghe thấy tiếng gió vùn vút qua tai , nghĩ đến hai lần cô nhảy lầu đều vì Tề Hạo. Nhưng lần này là cô cam tâm tình nguyện chết thay anh. Hôm nay cô là cô dâu của anh , cô không có gì hối tiếc. Có lẽ ngay cả sống thêm một kiếp cô và anh cũng là vô duyên. Giọt nước mắt lăn trên má , giây phút Tinh Tuyết chấp nhận đón nhận cái chết thì một vòng ôm quen thuộc vây chặt lấy cô :

- " Dù có phải xuống địa ngục , anh cũng sẽ không buông tay em "

Tề Hạo ôm chặt lấy thân thể mảnh mai của Tinh Tuyết. Anh đã để mất cô một lần , lần này nếu như không thể bảo vệ cô , anh cũng sẽ đuổi theo cô đến kiếp sau , kiếp sau nữa .

Rơi từ độ cao như vậy khẳng định không ai có thể sống sót , một đôi nam nữ ôm chặt lấy nhau rơi xuống từ sân thượng tòa nhà trung tâm thành phố khiến ai nấy đều trợn mắt sợ hãi , duy chỉ có một người vẫn giữ được bình tĩnh quan sát .

Tinh Tuyết không nói gì , rúc vào lòng Tề Hạo , đời này có anh là đủ rồi.

Nhưng chờ đợi hai người không phải là nên đất lạnh băng mà lại là tấm đệm cứu sinh to lớn , cả Tề Hạo và Tinh Tuyết còn chưa hiểu gì , Phong Thần đã vọt đến ôm lấy em gái

- " Em không sao rồi , làm anh lo muốn chết . Tên kia cậu hành động như vậy có biết là rất nguy hiểm không , nếu không phải tôi chuẩn bị tốt , cậu có trả em gái lại được cho tôi không?"

Tề Hạo nhìn ra được nét giận dữ trong lòng Phong Thần nhưng đối với anh lúc này , trong tâm trí chỉ có Tinh Tuyết. Phong Thần còn chưa kịp nói gì thêm đã bị Tề Hạo đoạt mất em gái , Tề Hạo tay run run giọng nói cũng trở nên khàn khàn :

- " Tiểu Tuyết , anh xin lỗi , anh đã không thể bảo vệ em "

Tinh Tuyết sắc mặt bỗng trở nên xanh mét , giọng nói yếu ớt truyền vào tai Tề Hạo :

- " Hạo ,..... em đau bụng quá...."

Sau đó trực tiếp ngất đi khiến mọi người lại được một phen hốt hoảng .

Trong cơn mê , Tinh Tuyết thấy một cô gái đáng người thương tha , dung mạo khuynh quốc khuynh thành , vận y phục cổ trang đang đứng bên tán cây rơi lệ , người đàn ông trung niên vận hoàng bào bên cạnh , ánh mắt lạnh lùng nhìn thiếu nữ :

- " Nếu người không nghe theo ta , vậy thì đừng trách ta vô tình , hãy suy nghĩ cho kĩ "

Nói rồi , phát tay áo bỏ đi , thiếu nữ không nói gì , sùi sụp xuống đất , nước mắt như hạt châu không ngừng chảy ra .

Choàng tỉnh lại , Tinh Tuyết thấy trước mắt toàn là màu trắng , mùi thuốc khừ trùng thoang thoảng , gương mặt mẹ cô đang lo lắng xuất hiện :

- " Tiểu Tuyết con cảm thấy thế nào rồi , để mẹ đi gọi bác sĩ "

- " Mẹ , con không sao , Hạo , anh ấy đâu rồi mẹ , con muốn gặp anh ấy "

Tinh Tuyết vừa muốn ngồi dậy đã bị Phong mẹ ngăn lại :

- " Con đừng có lộn xộn , nó chỉ về nhà thay bộ quần áo thôi , nó không ăn không ngủ hơn một ngày chăm sóc con nên ta đẩy nó về một chút thôi , phụ nữ có thai phải cẩn thận , đừng cử động mạnh "

- " Mẹmẹ vừa nói là....con...con có thai sao...?"

Tinh Tuyết ngẩn ngơ , một cổ xúc động truyền đến , cô khẽ chạm vào chiếc bụng bằng phẳng của mình , nơi này có kết tinh tình yêu của cô và Hạo , chỉ vài tháng nữa một sinh mệnh mới sẽ chào đời :

- " Con không biết tiểu Hạo khi nghe tin đã phản ứng thế nào đâu , nó đi đến đâu cũng hét lên tôi được làm cha rồi , cả ngày nắm tay con cười ngây ngô nữa , thật là đáng yêu !!!"

Phong mẹ vừa nói , vừa nhớ đến bộ dáng ngày hôm qua của Tề Hạo mà cười đến lăn lộn.

Khỏi cần nghĩ Tình Tuyết cũng đoán được Tề Hạo vui mừng đến như thế nào. Nhưng giấc mơ vừa rồi dường như rất chân thực lại cũng giống như ảo giác , nó khiến cô cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không thể suy nghĩ thêm vì hiện tại sinh mệnh bé nhỏ trong bụng cô mới là mối quan tâm duy nhất

- " Bà xã , ăn cá nhiều bảo bảo sau này sẽ thông minh , còn có cà chua, giá đỗ nữa con chúng ta sẽ thật xinh đẹpblabla "

Hơn một tháng này, kể từ khi xuất viện Tề Hạo không ngừng chăm sóc cho Tình Tuyết từng li từng tí một , nào là cái này tốt cho bảo bảo , cái kia tốt cho bảo bảo , Tình Tuyết nghe mà muốn ung cả tai , cô mới có bầu 2 tháng mà anh đã lo lắng như vậy , đến khi bụng cô to lên sợ rằng...

Đem viên ô mai chua bỏ vào miệng , Tình Tuyết vẫn làm lơ ông xã đang thao thao bất tuyệt bên cạnh :

- " Em không muốn ăn những cái đó , ông xã , người ta muốn ăn hồng sấy a , anh đi mua giúp em nha "

- " Được , em đợi một lát , anh đi rồi về liền "

Tề Hạo ngay lập tức phóng như bay đi mua hồng sấy. Từ ngày bà xã anh có thai , luôn bắt chọt thêm ăn thứ này thứ nọ , bất kể nửa đêm hay không anh cũng sẽ chạy đi mua cho cô , nếu không cô gái nhỏ sẽ mất ngủ cả đêm khiến anh đau lòng không thôi .

Tình Tuyết đang ngồi tiếp tục xem ti vi chờ Tề Hạo mua hồng sấy về thì điện thoại chọt rung lên , là số của Tô Diễm Nhi , đêm đã khuya , cậu ấy sao còn gọi điện?

Tình Tuyết vừa bắt máy đầu dây bên kia đã truyền đến một giọng nói yếu ớt :

- " Tiểu ...Tuyết ...cứucứu tớ "

- " Diễm Diễm , cậu sao vậy , cậu đang ở đâu?"

- " Tớ đang ở nhà ,tớ ...sắp sinh rồi ...hu hu"

- " Cậu bình tĩnh , hít thở thật sâu , tớ sẽ đến ngay " .

Tình Tuyết bắt ngay taxi đến chỗ Diễm Nhi.

Trong nhà không có một bóng người , Diễm Nhi ngã ở trong phòng bếp , máu chảy không ngừng , khuôn mặt trắng bệch dường như sắp ngất, Tình Tuyết vội vã chạy đến đỡ lấy Diễm Nhi :

- " Diễm Diễm , cậu cố chịu đựng một chút , tớ đưa cậu đến bệnh viện "

- " Tớsợ lắm...tiểu Tuyết "

- " Không sao , có tớ ở đây rồi "

Tình Tuyết nhanh chóng đưa Diễm Nhi đến bệnh viện , đưa vào phòng cấp cứu. Cô nhắn tin cho Tề Hạo , một lúc sau cả Tề Hạo và Tư Đồ Tuyết đều chạy tới , nhìn thấy Tư Đồ Tuyết , Tình Tuyết giận dữ bước đến tóm lấy cổ áo anh ta :

- " Tên kia , anh đã làm gì mà khiến Diễm Nhi sinh non vậy hả , anh có biết nếu không gọi cho tôi cô ấy sẽ như thế nào không , anh có phải đàn ông không hả ?"

Tư Đồ Tuyết không nói gì , cứ như vậy để cho Tình Tuyết chửi mắng mình , trong lòng anh đang tràn đầy cảm giác sợ hãi cùng hối hận

Một bác sĩ vội vã bước ra :

- " Sản phụ mất rất nhiều máu , hiện tại ngân hàng máu của bệnh viện không còn nhóm máu O , nếu không có máu tiếp kịp thời , e rằng"

- " Bác sĩ , tôi là nhóm máu O , hãy lấy máu của tôi "

Tư Đồ Tuyết không để bác sĩ nói hết đã xông lên nói , anh được đưa vào phòng hiến máu , Tình Tuyết đứng ngoài dựa vào người Tề Hạo vô cùng lo lắng , chỉ cầu mong cho Diễm Nhi có thể an toàn mẹ tròn con vuông .

2 giờ sau.

Đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt , tiếng trẻ con khóc oa oa truyền đến , Diễm Nhi được đưa đến phòng hồi sức , một bé gái được y tá đưa đến phòng trẻ sơ sinh. Có Tư Đồ Tuyết ở lại chăm sóc , Tình Tuyết mới yên tâm để Tề Hạo đưa về nhà :

- " Em đừng lo lắng , Diễm Nhi đã có Tuyết chăm sóc rồi , sẽ không sao đâu "

- " Cái tên đó , nếu không vì anh ta , Diễm Diễm có gặp nguy hiểm thế không "

- " Em đừng trách cậu ấy nữa , chỉ là Diễm Nhi muốn nói giúp đỡ Tuyết không thu mua công ti của bạn trai cũ cô ấy nên cậu ấy mới tức giận bỏ đi uống rượu thôi , cậu ấy đã hối hận rồi , em cứ để vợ chồng họ tự làm lành đi , không nên nửa đêm chạy như thế "

- " Em lo cho Diễm Diễm nên mới vội vã chạy đi , em xin lỗi "

- " Không sao , chỉ cần em và bảo bảo vẫn bình an là tốt rồi "

Tề Hạo vừa lái xe vừa ôm Tinh Tuyết vào lòng , đây chính là gia đình nhỏ của anh , tâm can bảo bối của anh , nơi nào có cô và bảo bảo thì nơi đó chính là hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Trong cung điện tráng lệ , lụa đỏ được treo khắp nơi cùng chữ hỷ khiến người ta liên tưởng đây là ngày vui nhưng tiếng chúc mừng , tiếng nhạc đâu không thấy chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi , một thân hỷ phục đỏ rực đang giao đấu cùng rất nhiều ám vệ . Một nam tử trung niên mặc long bào đang đứng quan sát tất cả .

Giao đấu kịch liệt hơn một canh giờ , số ám vệ đã bị giết rất nhiều , nam tử trẻ tuổi nâng khuôn mặt tà mị nhìn người đang đứng trên cao :

- " Đường đường là hoàng đế một nước lại sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như vậy để hại ta , Lạc đế, ngài không cảm thấy mình thật hèn hạ sao ?"

Nam tử trung niên nghe vậy liền cười to :

- " Muốn đoạt được thiên hạ thì phải bắt chấp thủ đoạn , không ngờ Hiền Viên Ngao người cũng có ngày hôm nay , ông trời quả là có mắt để người yêu nhi nữ của ta "

- " Thì ra tất cả ngay từ lúc đầu đã là một cái bẫy , muốn bắt ta , các người không đủ bản lĩnh đâu "

Ánh mắt Hiền Viên Ngao lạnh thấu xương , nghĩ đến nữ nhân hán yêu hơn cả tính mạng lại lập bẫy phản bội hán khiến trái tim hán giống như bị đâm một nhát. Hiền Viên Ngao bị vây quanh trận pháp , Tuyết Tinh tâm pháp của hán dù chưa thể luyện đến tầng cao nhất nhưng để đối phó với đám người này lại vô cùng đơn giản.

Đột nhiên trận pháp thay đổi , vật và đối phó khiến hán bị tên ám vệ cuối cùng phóng ám khí, Lạc đế đứng trên cao cười man rợn :

- " Thế nào , không còn sức lực chứ gì , người cũng thật không đơn giản , có thể phát được trận pháp , giết sạch ám vệ của ta , tiếc rằng ta vẫn phải tiễn người xuống âm phủ "

Lão ta rút kiếm , đến gần Hiền Viên Ngao , không chút lưu tình đâm xuống

- " Không..."

Đúng lúc đó , một bóng dáng mặc giả y đỏ rực lao đến chắn thay Hiền Viên Ngao đường kiếm của Lạc đế. Đến khi định thần lại , mũi kiếm đã đâm xuyên qua bụng của nữ tử. Lạc đế nhíu mày thu lại kiếm , nhưng trong mắt tuyệt nhiên không có một tia đau lòng , là nhi nữ của lão thể nhưng lại yêu vương gia của địch quốc , giữ lại cũng vô ích .

Hiền Viên Ngao không ngờ nàng lại thay hán đỡ một kiếm , ôm chặt lấy Lạc Vũ Mạn , miệng hán thì thầm run rẩy :

- " Mạn Nhi , tại saotại sao lại làm vậy ?"

Lạc Vũ Mạn đưa tay chạm vào gương mặt của Hiền Viên Ngao , hơi thở yếu ớt :

- " Ngaobọn họ lấy tính mạng.....của mẫu phi ép tata...ta thật sự không muốn....phản bội chàngkiếp nàylà ta phụ chàngnếu...nếu còn có kiếp sau....nguyện vĩnh viễn làm phu thêta yêu chàng..."

Cánh tay đầy máu rơi xuống khỏi gò má Hiền Viên Ngao , đôi mắt đầm lệ dần khép lại , ôm trong tay thi thể đang lạnh dần của Lạc Vũ Mạn , Hiền Viên Ngao đau đớn gào thét :

- " Không...Mạn nhinàng không thể chết được , ta đã hứa sẽ đưa nàng đến một nơi bình yên sống những ngày tháng tự tại , nàng không thể đi như vậy ..."

Lạc đế chẳng hề bận tâm đến cái chết của nữ nhi , vẫn cầm kiếm trong tay cười lạnh :

- " Không phải các ngươi rất yêu nhau sao , chỉ bằng để ta tiễn ngươi đi cùng nó xuống hoàng tuyền ha ha "

Lão cười cuồng vọng nhưng nụ cười chợt tắt khi thấy mái tóc Hiên Viên Ngao dần chuyển thành màu trắng.

Đặt Lạc Vũ Mạn trên đất , nam tử tuấn dật giờ đã mái tóc bạc trắng , đôi mắt huyết đồng càng khiến hắn giống như ma quỷ tái sinh , Lạc đế còn chưa kịp kinh ngạc , đầu đã lìa khỏi cổ.

Đêm đó người ta nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết phát ra từ hoàng cung Lạc quốc .

Tĩnh Tuyết giật mình tỉnh giấc , lại là giấc mơ kì lạ đó , từ ngày biết mình có thai , cô thường xuyên mơ thấy giấc mơ như vậy , Tề Hạo đang ngủ cũng bị Tĩnh Tuyết làm cho tỉnh giấc :

- " Em sao vậy , cảm thấy không khỏe chỗ nào ? "

- " Em không sao, chỉ là ác mộng thôi "

- " Không sao , có anh ở đây , mau ngủ đi , mất ngủ rất có hại cho sức khỏe "

Kì thật Tề Hạo cũng không khá gì hơn , mấy tháng nay cô mang thai , anh thật rất vất vả mới kiềm chế bản thân không đụng vào cô , đêm nào cũng ôm vợ yêu mềm mại trong lòng thật sự là cực hình , anh còn không nhớ mình đã phải tắm nước lạnh bao nhiêu lần nữa .

Sáng hôm sau , khi Tĩnh Tuyết thức dậy , không thấy Tề Hạo bên cạnh liền xuống giường tìm anh , đến phòng khách chợt thấy mẹ cô và mẹ chồng đang đem một đồng hồ con nít vào trong :

- " Tiểu Hạo đây là xe đẩy cho em bé , còn có cả quần áo nữa , ta và mẹ con đi sắm cả buổi sáng đó , con xem , thật là đáng yêu "

Phong mẹ và Tề phu nhân cầm trên tay nhưng bộ đồ nhỏ xíu mà lòng hạnh phúc , thử tưởng tượng cháu yêu mặc vào sẽ dễ thương như thế nào.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của hai bà , Tĩnh Tuyết không khỏi bật cười , Tề Hạo nghe thấy tiếng cô liền bước tới cẩn thận đỡ lấy :

- " Sao em lại đi xuống này , nên ngủ thêm chút nữa mới đúng "

- " Tiểu Tuyết , con mau đến đây xem đồ mẹ mua đi , rất nhiều đó "

Nhìn nhưng bộ đồ kia toàn là dành cho gái , cô không khỏi ngạc nhiên :

- " Mẹ à , còn chưa biết đứa bé là nam hay nữ , mẹ mua toàn đồ con gái lỡ đứa bé là nam thì biết làm sao ? "

- " Con yên tâm , mẹ có linh cảm lần này nhất định là một bé gái , anh trai con đã sinh tiểu Kiệt và tiểu Quân là nam rồi , ta vẫn là muốn bé cháu gái a "

Nghe lí luận ngây thơ của mẹ , Tĩnh Tuyết không khỏi cười khở :

- " Mẹ nói như vậy , anh hai nghe được lại nghĩ mẹ trọng nữ khinh nam , không thương tiểu Kiệt , tiểu Quân thì sao ? "

- " Ta đâu có , chỉ là muốn có cháu gái hơn thôi , chẳng phải con luôn được cưng chiều hơn A Thần sao ? "

Tĩnh Tuyết đuối lí , không biết nói gì hơn , nói đúng hơn ở trong nhà , ba và anh hai chính là không có quyền hành gì , mẹ cô nói là đi hướng Đông thì có chết cũng không dám đi về hướng Tây.

Đang nghĩ , chợt bụng cô đau lên dữ dội , chân khụy xuống , Tề Hạo vội đỡ lấy cô hét hoảng :

- " Tiểu Tuyết , em sao vậy... "

- " Em ...em có lẽ là sắp sinh rồiđau quá ... "

Phong mẹ và Tề phu nhân cũng hét hoảng , nhanh chóng đỡ lấy cô đưa đến bệnh viện .

Trong bệnh viện , Tề Hạo nhất quyết đòi vào trong ở bên Tĩnh Tuyết lúc cô sinh , mặc cho các bác sĩ đã hết lời ngăn cản , cả Phong ba và Phong Thần cũng vội vã chạy đến đây.

Mấy giờ đồng hồ trôi qua , tiếng la đau đớn cũng dứt , tiếng trẻ con khóc vang lên , bảo bảo được y ta bế ra rồi đưa đến phòng trẻ sơ sinh , một lúc sau khi Tĩnh Tuyết được chuyển đến phòng bệnh cao cấp , mọi người mới thấy Tề Hạo bước ra , sắc mặt tái xanh , cuối cùng kiên quyết đi triệt sản .

Mọi người ngoài chút ngạc nhiên thì cũng không thấy có gì lạ , lấy độ yêu vợ của Tề Hạo , chứng kiến Tĩnh Tuyết đau đớn suốt mấy giờ đồng hồ quả thật là muốn lấy nửa cái mạng của anh , vậy nên dù rất muốn sinh hẳn một đội bóng , bạn Tề Hạo cũng đành phải hy sinh vì bà xã .

- " Tiểu Hạo , con đã nghĩ tên đặt cho bảo bảo chưa ?"

- " Con đã nghĩ từ lâu thừa mẹ , Tề Vũ Mạn , con bé sẽ hiền dịu , vô ưu và thật hạnh phúc "

Tĩnh Tuyết trong mê man tỉnh lại nghe được tên con gái liền kinh ngạc vô cùng , Lạc Vũ Mạn.....Tề Vũ Mạngiấc mơ kia chẳng lẽ làđiềm báo .

Phong mẹ và Tề phu nhân cũng rất hài lòng với tên của cháu gái bảo bối , mấy ngày ở bệnh viện , rất nhiều y tá thay phiên nhau đến chăm sóc Tĩnh Tuyết. Sự thật là vì ai cũng muốn bế tiểu Vũ Mạn một lần nha , cô bé bụ bẫm , mắt to tròn long lanh , làn da trắng như ngọc , thi thoảng lại mỉm cười ngọt ngào khiến ai cũng yêu thích , thậm chí có một sản phụ khác là phu nhân của đối tác kinh doanh cùng Tề Hạo vô tình nhìn thấy tiểu Vũ Mạn liền muốn sau này kết thông gia cùng Tề gia , thật giống như tiểu minh tinh người người săn đón .

Sau khi xuất viện về nhà , ngày nào bà ngoại và bà nội của bé cũng đến , Tĩnh Tuyết nhìn thấy hai bà tranh giành nhau ôm cháu mà cười khổ , con gái cô đúng là tiểu yêu tinh , gặp ai cũng khiến người ta yêu thích đến mức không muốn buông tay , không biết sau này cửa nhà có bị người theo đuổi đến đập nát không nữa?

- " Em đang nhìn con sao , đã có mẹ vợ và mẹ chơi cùng Mạn Mạn rồi "

Tề Hạo nhẹ nhàng ôm lấy cô , mấy ngày này thật muốn ôm cô nhưng con gái luôn quấn lấy mẹ nên anh chỉ đành bị bơ toàn tập , khó khăn lắm mới có cơ hội cùng bà xã tình cảm nha .

Nhìn bộ mặt hớn hờ của Tề Hạo , Tĩnh Tuyết làm sao không biết anh nghĩ gì , người này thật đúng là nhỏ mọn hết sức mà , đến con gái cũng tranh giành :

- " Anh đó , tính tình trẻ con như vậy "

- " Bà xã à , vấn đề này không thể đứng đây giải quyết được , chúng ta lên giường thảo luận được không ?"

- " Anhđại sắc lang "

- " Anh không sắc lang , bà xã của anh làm sao tính phúc đây , nói nhiều như vậy làm gì , chúng ta mau về phòng a "

Mồ nữ cứ thế bị con sói đói lâu ngày vác về phòng , một lúc sau tiếng ai oán truyền ra hòa cùng tiếng thờ dục :

- " Em còn phải cho Mạn Mạn ăn nha "

- " Cũng được , nhưng là sau khi anh ' ăn ' no a "

Bản tính hồ ly của ai đó lại bộc phát

- " Làm gì lại có ba ba nào như thế chứ !"

- " Chẳng phải là có anh đây sao , em còn nhiều sức như vậy , xem ra anh phải cố gắng hơn rồi "

- " Anh.....a...um "

Tiếng kháng nghị kết thúc , đôi bạn trẻ lại tiếp tục công việc tính phúc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ngoại Truyện 1

Phong Thần được sinh gia trong một gia đình có gia thế. Từ nhỏ anh đã được mẹ dạy dỗ bệnh cuồng luyện em gái. Đối với anh chỉ có mẹ và em gái là hai người phụ nữ duy nhất anh quan tâm , mặc dù em gái anh từ khi lên trung học đột nhiên trở nên giống xã hội đen , anh cũng không thể làm gì khác hơn là đi theo bảo hộ nó .

Rồi tiểu Tuyết xảy ra tai nạn , mất trí nhớ như biến thành một người khác , anh mới tạm thời yên tâm đi du học.

Phong Thần không chỉ có gia thế , có tài năng,lại anh tuấn vậy nên anh luôn là đối tượng theo đuổi của rất nhiều sinh viên nữ , đối với việc này ngoài phiền chán , anh chẳng có cảm giác gì khác . Cho đến một ngày:

- " Cô em có muốn đi với tụi anh không , đảm bảo sẽ khiến em vui vẻ "

Trong một con hẻm nhỏ , Phong Thần chợt thấy một đám thanh niên đang trêu ghẹo một cô bé , cô bé kia không những không sợ hãi , la hét còn trợn mắt với mấy tên kia:

- " Tụi bây chán sống rồi hả , mau tránh ra "

- "Ồkhẩu khí lớn quá ha , bọn anh không tránh đó "

Tên cầm đầu vừa nói , vừa định tiến đến

- " Dừng tay "

Một giọng nói trầm thấp sau lưng vang lên , Lilian cùng mấy tên côn đồ đồng dạng nhìn về phía phát ra tiếng nói , một nam nhân thân hình cao lớn , đeo kính , khoác ba lô đứng đó

- " Thì ra chỉ là một tên mặt trắng , định làm anh hùng cứu mỹ nhân sao , mau biến đi "

- " Tôi nói lại lần cuối , mấy người tốt nhất là rút thật xa trước khi tôi mất kiên nhẫn "

Ngữ khí lạnh lùng khiến mấy tên kia đỏ mặt hời lạnh , nhưng cậ đồng nên vẫn xông lên .

Một lúc sau , dưới đất , mấy tên côn đồ bị đánh bầm dập nằm rên rỉ , Lilian vẫn bất động nhìn nam sinh kia , thật làđẹp trai nha , gương mặt lạnh lùng , đôi mắt phía sau mắt kính sâu hun hút khiến ai nhìn vào cũng bị lôi cuốn .

- " Cô bé , em không chứ ?"

Tiếng Phong Thần vang lên tạm thời khiến Lilian lấy lại tinh thần , cô ấp úng trả lời :

- " Em...em không sao "

- " Vậy thì tốt rồi , lần sau đi đường nên cẩn thận "

Phong Thần nói xong , xoay người định bỏ đi :

- " Anh gì ơianh đã cứu em.....anh có thể để lại số điện thoại không , em sẽ báo đáp ..."

- " Không cần đâu , chỉ là tiện tay thôi "

- " Không được , nếu nợ ai thì em nhất định sẽ trả , anh....có thể không...?"

Phong Thần thở dài một tiếng rồi đưa cho cô , Lilian đồ mặt đi mất . Nhìn bóng lưng cô đi khuất dần , anh có cảm giác rất lạ , anh chưa bao giờ tùy ý cho số điện thoại , cô nhóc kia nhìn như mới chỉ 17 , 18.Có lẽ cô bé đó hồn nhiên đáng yêu giống tiểu Tuyết nên anh mới như vậy .

Lilian trở về nhà , chào ba mẹ một tiếng rồi lập tức phi thân về phòng nhờ người điều tra nam sinh kia . Một lúc sau , nhìn tài liệu trên tay , cô không khỏi nhủ mà , anh là du học sinh sao , có khi nào khi học xong anh ấy sẽ về nước không trở lại nữa không , không được người đầu tiên khiến cô rung động sao có thể cứ thế đi được , nhất định phải tìm cách để anh cũng thích cô , như vậy dù có trở về cũng mang cô đi theo .

Nghĩ là làm , Lilian liền năn nỉ ba mẹ cho cô chuyển đến đại học K, cô mới chỉ là sinh viên năm hai còn anh lại là nghiên cứu sinh sắp lấy bằng tiến sĩ , anh hơn cô 8 tuổi nên trong mắt Phong Thần người con gái trước mặt chỉ như một cô nhóc mới lớn. Một tháng trước , từ khi cô chuyển đến liền bám lấy anh , chỉ cần có thời gian rảnh , cô sẽ ở bên cạnh anh nói chuyện trên trời dưới đất

- " Sư huynh , anh học khoa quản trị kinh doanh , sau này tiếp quản công ty sao , thật lợi hại nha "

- " Sư huynh , em học không tốt , anh làm gia sư cho em nhé "

- " Anh không để ý em , em liền khóc nha ...oa...oa "

Tiểu quý này thật là khiến anh đau đầu , nếu là người khác chắc chắn đã bị anh đá đi không thương tiếc nhưng với cô nhóc này anh thật sự cảm thấy bất lực :

- " Em suốt ngày bám theo tôi làm gì , thiệt tình "

Giọng nói trầm thấp vang lên , Lilian quệt nước mắt ẩm ướt nhìn anh , còn không phải vì muốn ở cạnh anh sao , nếu không theo sát anh nhờ đâu anh bị mấy lão yêu bà trong trường cuỗm mất thì biết làm sao :

- " Em chỉ là muốn quan tâm anh thôi , anh....anh chán ghét em sao ...ô...ô"

Nước mắt ai đó lại rơi như mưa , Phong Thần bối rối chẳng biết làm gì , đành đưa khăn tay cho cô rồi lạnh lùng nói :

- " Lớn rồi còn mít ướt như vậy , anh chỉ muốn yên tĩnh thôi "

Nói xong anh nhanh chóng muốn rời đi , bây giờ nếu cô nhóc kia còn khóc nữa anh cũng không biết làm sao :

- " A Thần , em muốn báo đáp anh , em quyết định lấy thân báo đáp , sau này anh đi đâu em liền theo đó "

Phong Thần nghe xong liền giật mình dừng bước , cái báo ơn này cũng thật...

- " Cái này anh không thể đáp ứng em được , nếu là chuyện khác thì còn có khả năng "

- " Không em chỉ có tấm thân này thôi , anh không nhận cũng phải nhận , Phong Thần từ hôm nay , em, Lilian chính thức là người của anh , vậy nhé "

- " Lilian , em..."

Phong Thần còn đang ngạc nhiên , ai đó đã không còn thấy bóng dáng. Lilian biết chắc anh sẽ từ chối nên cố gắng chuồn thật nhanh, cô nhất định phải biến A Thần thành của riêng , ai cũng đừng hòng cướp .

Hôm sau , trong canteen,Lilian ngồi bên cạnh Phong Thần ăn trưa , vẻ mặt vui vẻ , đột nhiên một cô gái Phương đông , xinh đẹp , quyến rũ bước đến , tự nhiên ngồi cạnh Phong Thần :

- " A Thần , thì ra anh ở đây "

Ngài Đình mỉm cười chào hỏi , Phong Thần nhàn nhạt nhìn người vừa đến :

- " Ngài Đình , em tìm anh có việc gì ?"

- " Em là muốn ăn trưa cùng anh nha , anh không từ chối chứ ?"

Lilian ngồi bên bị coi như không khí sớm đã tức đến máu bốc lên đầu. Hồ ly tính chết tiệt , người của cô mà cũng dám mơ tưởng , xem bà đây chính người thế này , hừ.

Nghe rồi nét mặt Lilian liền thay đổi , tỏ vẻ ngại ngùng nhìn Ngài Đình :

- " Sư tỉ à , sao mắt chị cứ nháy nháy suốt vậy , bị đau mắt sao , em biết một bác sĩ giỏi lắm, chị mau đi khám a "

- " Cô....A Thần anh ăn món gì , em gấp giúp anh "

Bị nói trúng tim đen khiến Ngài Đình tức tối nhưng cố không để ý đến Lilian mỉm cười ngọt ngào với Phong Thần.

Lilian gian xảo nhìn con bạch tuộc đang bám trên người anh , cô bám thật mạnh xuống đùi , đau đến chảy nước mắt rồi đáng thương nhìn anh :

- " A Thần....em...đột nhiên thấy chóng mặt quá....em..."

Nói xong liền ngã vào vòng tay anh , Phong Thần biết cô giả bộ nhưng kì thật anh cũng cảm thấy Ngài Đình vô cùng phiền phức nên thuận thế bế Lilian lên quay sang nói với Ngài Đình :

- " Anh đưa cô ấy xuống phòng y tế , em cứ ở lại nhé "

Khi đi qua Ngài Đình , Lilian còn tinh nghịch nháy mắt với cô ta. Ha ha đã thấy gì chưa , A Thần chính là quan tâm tôi hơn cô nha , cô hãy biết điều mà rút lui đi.

Ngài Đình nhúm mày , cô tuy rất thích A Thần nhưng dù cố gắng đến đâu anh cũng chỉ coi cô như một học muội , ánh mắt anh nhìn Lilian tuy không biểu lộ ra ngoài nhưng cô vẫn có thể thấy một tia ám áp ẩn trong đó , cô thật sự đã hết hi vọng rồi sao ?

Phong Thần ôm Lilian đến thư viện rồi nhếch miệng cười :

- " Em còn không nhảy xuống là anh ném em xuống đất đó , tiểu quỷ "

Lilian giật mình , khẽ buông anh ra , đứng xuống đất , anh biết cô giả bộ vậy sao lại...:

- " Em đóng kịch tẻ vậy sao , chưa gì anh đã biết rồi "

- " Em khỏe như trâu thế kia , anh không cần nghĩ cũng biết em giả bộ , từ sau đừng bày trò thế nữa "

- " Em ...chỉ là không thích anh thân thiết với cô gái khác thôi "

Lilian lăm bằm trong miệng , Phong Thần xoa đầu cô rồi xoay lưng đi tản bộ , cô nhóc nào đó lại bám theo anh .

Hình ảnh hai người một lớn một nhỏ cứ tiếp diễn đến hai năm sau, Phong Thần lấy được học vị tiến sĩ, sắp được trở về thăm cha mẹ và em gái nhưng trong lòng anh lại tồn tại một cảm giác giống như luyến tiếc, không kịp nghỉ ngơi thêm, anh đã bị đám bạn cùng phòng lôi kéo đi làm tiệc chia tay.

Trong quán bar, Phong Thần ngồi im lặng uống rượu, hi vọng có thể xua tan cảm giác trong lòng, gương mặt đáng yêu của Lilian hiện ra trước mắt anh. Phụ nữ đối với anh chỉ như công cụ làm ấm giường, anh đã từng thề ngoài mẹ và em gái sẽ không một người phụ nữ nào có thể bước vào lòng anh, chẳng phải Tề Hạo vì cô gái kia mà làm việc như một kẻ điên suốt mười mấy năm sao, anh sẽ không để bản thân giống như cậu ta.

Tiếp tục uống hết ly rượu trên tay, một bóng dáng nhỏ nhắn ngay lập tức hấp dẫn tầm mắt anh. Là Lilian, cô cũng đang không ngừng uống rượu, Phong Thần nhíu mày khi nhìn thấy một người đàn ông bước về phía cô.

Lilian đang muốn uống thật say, quên đi cái tên đầu gỗ kia, 2 năm lúc nào cô cũng bám lấy anh, nhưng anh luôn lúc gần lúc xa, khiến cô không biết trong lòng anh anh cô là gì, anh đã lấy học vị tiến sĩ, sẽ trở về nước, cô nên làm gì đây, đang phiền muộn, một người bước về phía cô:

- "Xin chào, em có muốn uống cùng tôi không?"

Người đàn ông nâng ly rượu về phía cô, còn chưa kịp từ chối anh ta, cổ tay cô đã bị ai đó nắm lấy, nhìn lại cô chỉ thấy mờ mờ đó là Phong Thần:

- "Xin lỗi, bạn gái tôi không rảnh để tiếp anh"

Nói xong anh liền bế cô lên bước khỏi quán bar. Vừa lên xe, anh định lái xe đưa cô về thì đột nhiên, Lilian quay sang nhìn thẳng vào anh:

- "Anh buông tôi ra đi. Hừ. Anh là gì mà kéo tôi lên xe hả?"

- "Em say rồi để anh đưa em về"

- "A Thần, đến bây giờ, anh vẫn không có cảm giác với em sao?"

Câu hỏi khiến anh thoáng sững người, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ mặt lạnh lùng:

- "Em nói lung tung gì vậy, uống say đến như vậy"

Anh vừa muốn quay mặt đi một cánh tay đã kéo cổ anh, đoạt đi mắt kính, đôi môi mềm mại, ngọai ngào áp lên môi anh, một tiếng tách vang lên, đến khi anh sực tỉnh Lilian đã cầm trên tay một bức hình chụp bọn họ...

- "Em..."

- "Anh thấy đẹp không, nhớ phải cất kĩ đó, anh là người của em, muốn chạy cũng không thoát đâu. Nụ hôn đầu em trao anh rồi, anh phải chịu trách nhiệm với em"

Cô nhìn anh cười híp mắt, cảm tấm hình nhét vào ví tiền của anh khuôn mặt cô đỏ hồng, ánh mắt mơ màng, ghé sát vào người anh. Anh mất tự chủ hôn lên môi cô, cuốn lấy cái lưỡi thỏm tho cùng nhau dây dưa, men rượu khiến Lilian mềm nhũn trong lòng anh, tay vòng qua cổ anh, môi anh di chuyển dần xuống hôn lên từng tấc da tấc thịt non mềm.

Lilian khẽ "ừm" một tiếng khiến Phong Thần dừng tất cả động tác, ông trời, anh làm sao có thể lợi dụng lúc cô không tỉnh táo mà làm vậy?

Hít một hơi thật sâu, anh lái xe đưa cô về nhà.

Phong Thần ngay lập tức về nước để được gặp em gái bảo bối của anh, nhưng lí do thực sự là anh đang chạy trốn, có lẽ khi trở về anh sẽ lại là anh, không bị một ai ảnh hưởng.

Mẹ đe dọa bắt anh nhanh chóng cưới vợ, lúc này anh lại nghĩ đến Lilian, không biết bây giờ cô như thế nào? Cô có người yêu chưa, còn nhớ anh không? ... Chẳng lẽ anh thích cô chẳng? Thôi kệ đi, để yên lòng mẫu hậu đại nhân không còn cách nào khác, Phong Thần đành hi sinh em gái thân yêu cho tên mặt lạnh Tề Hạo, tuy rằng cậu ta tính tình khó ưa nhưng anh tin cậu ta sẽ không bạc đãi tiểu Tuyết.

Ngay khi anh muốn chuộc lỗi cùng em gái lại bị Lilian chặn đường rồi bị tiểu Tuyết kéo về nhà, lập mưu bắt anh thừa nhận tình cảm.

Đang suy nghĩ, một cánh tay nhỏ bé ôm qua eo anh:

- "Ông xã, anh làm gì mà chưa ngủ vậy?"

Phong Thần mỉm cười ôm lấy Lilian:

- "Anh đang nghĩ đến cô nhóc nào đó lập kế hoạch chiếm anh làm của riêng giờ đã là vợ anh"

- "Tất nhiên rồi, em mặt dày bám lấy anh, anh mà không động lòng thì chính là gay đó"

Lilian bĩu môi nhìn Phong Thần, hạnh phúc này chính là cô kiên trì tìm kiếm, người đàn ông này cả đời đã định là của cô rồi.

Yêu là phải biết theo đuổi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ngoại truyện 2

Trong một khách sạn cao cấp , một đám người mặc đồ đen đuổi theo một đôi nam nữ , họ mở cửa một phòng nhanh chóng chón vào :

- " Chết tiết anh thế nhưng lại không đề phòng bọn họ giờ trò "

Người đàn ông đâm mạnh vào tường , đột nhiên cảm thấy trong cơ thể như có hàng trăm hàng nghìn ngọn lửa thiêu đốt , không xong , rượu đã bị bỏ thuốc. Cô gái bên cạnh lo lắng :

- " Kì ca ca , anh sao vậy , không khỏe chỗ nào ?"

- " Linh Nhi, em mau đi nhanh , để anh ở đây được rồi , bọn họ sẽ không làm gì em "

Ngô Từ Kì hít một hơi lấy lại tinh táo đẩy Tề Thiên Linh ra xa. Cô gạt tay anh :

- " Em làm sao bỏ anh lại được , trán anh nhiều mồ hôi quá , để em lau giúp anh , cố chịu đựng một chút em đưa anh đến bệnh viện "

- " Tề Thiên Linh , anh nói em mau đi đi , nếu không anh sẽ làm em bị thương , em có nghe không hả "

- " Không , em không đi , em là người trọng nghĩa khí , sẽ không bỏ rơi anh trong lúc khó khăn "

Cô muốn đỡ anh lên ghế thế nhưng cái váy chết bám lại làm cô ngã đè lên người anh , Tề Thiên Linh còn đang thăm nguyên rửa cái đồ diêm dúa trên người thì đột nhiên bị Ngô Từ Kì lật người áp đảo xuống dưới thân

- " Kì ca ca,anh....um..'

môi anh nóng rực áp lên môi cô ,đầu lưỡi linh hoạt khuấy đảo , Tề thiên Linh cảm giác như đang bị anh rút dần hơi thở , bàn tay nhỏ bé cố gắng chống đẩy lồng ngực rắn chắc phía trước.

Đến khi cô cảm thấy như mình sắp chết vì thiếu oxi thì Ngô từ Kì mới buông cô ra , nhưng Tề Thiên Linh mới chỉ kịp lấy lại tinh thần , đôi tay mạnh mẽ đã xé nát chiếc váy đen trên người cô "a...." bên trong cô không có mặc bra nha .

- " Kì ca ca ,.....anh.....anh.."

Mặt Thiên Linh Linh đỏ như sắp nhỏ máu. Kì ca ca , ánh mắt của anh ấy rất lạ , không còn mất kính , ánh mắt đó như muốn xuyên thủng cô vậy.

Ngô Từ Kì nhìn thân thể như ngọc trước mặt một chút lí trí cũng không còn , môi khẽ cong lên gọi cảm :

- " Em muốn trốn sao , không kịp nữa rồi "

Nói xong lại hôn lên môi Thiên Linh , Ngô Từ Kì gỡ tay cô đang che trước ngực ra , dùng cà vạt trói lên đỉnh đầu . Bộ ngực ngạo nghễ phô bày ra hoàn toàn trước mặt anh , đôi môi nóng rực hôn lên đôi nhũ hoa xinh đẹp . Được tính ăn mòn lí trí của Ngô Từ Kì , anh giống như dã thú , điên cuồng chiếm lấy cô .

Cảm giác lâng lâng xa lạ đột nhiên bị cơn đau như xé rách cả cơ thể ập đến

- " Aaaa..."

Tiếng hét đau đớn tạm thời kéo thần trí Ngô Từ Kì lại , anh đau lòng hôn lên những giọt lệ của Thiên Linh :

- " Linh nhi , ngoan , một lát sẽ không đau nữa "

Anh cố gắng không động để cô có thể tiếp nhận sự tồn tại của anh.

Thiên Linh nhìn người trước mặt gân xanh nổi đầy trán vẫn đề tâm đến cảm nhận của cô trong lòng chợt cảm thấy đau xót , hai tay vòng qua cổ anh , cô đỏ mặt :

- " Anh...anh rất khó chịu sao....dù sao cũng đã làm rồinhanh ...nhanh lên một chút... "

- " Em"

Chỉ một câu nói của Thiên Linh , toàn bộ định lực của Ngô Tử Kỳ trong giây lát hoàn toàn tan biến .

Đêm dài , hai người như cá gặp nước quấn lấy nhau cho tới khi cả hai mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Ngô Tử Kỳ dù bị thuốc khống chế nhưng anh vẫn đủ tỉnh táo để xác định người phát sinh quan hệ cùng mình là Linh nhi , vậy mà khi trời sáng , anh vẫn muốn cùng cô nói chuyện rõ ràng , muốn có trách nhiệm với cô thì cô gái chết tiết kia lại bỏ của chạy lấy người. Dù cho anh tìm kiếm tung tích thế nào cũng không thể tra ra nơi ở của cô , ngay cả tiểu Tuyết cũng bị Tề Hạo bịt kín đầu mối.

Xem ra muốn có được Linh nhi , trước hết phải qua được cửa ải của tên đáng ghét Tề Hạo.

Ngày kết hôn của tiểu Tuyết và Tề Hạo , Ngô Tử Kỳ cũng được mời tham dự.

Nếu là trước đây có lẽ anh sẽ rất đau khổ. Nhưng giờ cảm giác đó đã không còn tồn tại.

Từ khi bước vào hội trường hôn lễ , Ngô Tử Kỳ vẫn không ngừng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của Thiên Linh nhưng vẫn không tìm thấy . Ngay lúc anh chán nản , muốn đến phòng cô dâu chúc mừng tiểu Tuyết thì lại tình cờ nghe được một cuộc đối thoại

- "Chị dâu.....làm sao bây giờ....em....em."

- " Linh Linh, em sao vậy , đã xảy ra chuyện gì , mau nói , chị sẽ giúp em "

- " em...em ...cách đây 2 tháng đã phát hiện mình có thai rồi...hu hu...em không dám nói với mẹ và anh hai.....mẹ nhất định sẽ đau lòng, anh hai sẽ đi tìm Ki ca ca tính sổ mất...em...em không muốn bỏ đứa bé....phải làm sao đây ?"

- " Không sao , em đừng sợ , sao em không nói chuyện này với Ngô học trưởng , chuyện này em không thể một mình vượt qua được "

- " Em biết anh ấy không yêu em...em không thể dùng đứa trẻ để trói buộc anh ấy ..."

Nghe đến đó , Ngô Tử Kỳ liền xông vào kéo Tề Thiên Linh đi. Tức giận , anh thực sự đang vô cùng tức giận khi cô tự mình quyết định mọi chuyện , ngay cả quyền làm cha của anh cô cũng muốn tước đoạt , tốt , rất tốt!

Tề Thiên Linh im lặng để Ngô Tử Kỳ kéo đi , anh nhất định rất giận cô. Nhưng nếu đứa trẻ sinh ra trong khi giữa cha và mẹ không hề có tình yêu thì cô thà chọn nuôi con một mình.

Ngô Tử Kỳ kéo Tề Thiên Linh ra xe rồi chở cô thẳng về Ngô gia , Ngô lão ba đang ngồi uống trà đột nhiên thấy con trai kéo một cô gái trẻ vào nhà thì thoáng ngạc nhiên :

- " Tử Kỳ , cô gái này là ai vậy ?"

- " Cô ấy chính là người mà con muốn kết hôn thừa cha , ngày mai chúng con sẽ đi đăng kí kết hôn ngay lập tức , phiền cha giúp con chọn ngày tổ chức hôn lễ "

- " Nhanh như vậy sao , thôi được , cứ làm theo ý con , sau này phải đối xử thật tốt với con dâu , biết không "

Ngô lão ba cười hiền hậu , cô bé kia càng nhìn ông lại càng thấy ưng ý. Đôi mắt rất sáng không hề giống một người phụ nữ ham danh lợi , như vậy cuộc sống hôn nhân sau này sẽ không giống như ông trước kia.

Ngô Tử Kỳ được sự đồng ý của cha liền kéo Thiên Linh về phòng của anh , đặt cô ngồi đối diện với mình :

- " Nói cho anh biết , tại sao mấy tháng nay mất tích ?"

- " Em...em cần một nơi yên tĩnh để suy nghĩ một vài chuyện "

- " Vậy em nói đi , việc em có thai tại sao muốn giấu anh , em muốn con chúng ta sinh ra mà không có cha sao ?"

Thiên Linh cắn môi , né tránh ánh mắt của anh :

- " Nếu biết anh sẽ cưới em đúng không, em không muốn con em phải sống trong một gia đình không tồn tại tình yêu thực sự , em không muốn trói buộc anh "

- " Em làm sao biết anh không yêu em , em đã bao giờ hỏi anh chưa , em thật ích kỉ , em có biết không ?"

Ngô Tử Kỳ tức giận bỏ đi , Tề Thiên Linh nhìn theo bóng dáng anh , nước mắt không ngừng rơi. Đã bao lần cô muốn hỏi anh điều đó nhưng cô sợ , rất sợ anh sẽ nói người anh yêu là chị dâu , rằng anh chỉ xem cô như bằng hữu. Ngay cả lúc này cô vẫn không hiểu rõ lòng anh , tại sao anh tức giận , tại sao anh biết lí do mà vẫn muốn kết hôn với cô? Rất nhiều câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu khiến cô mệt mỏi thiếp đi.

Cánh cửa lại mở ra , người bỏ đi lúc nãy bước vào phòng , đặt cô lên giường , sau đó cũng nằm cạnh ôm cô vào lòng. Nhìn gương mặt Thiên Linh gầy hơn trước khiến Ngô Từ Kỳ cảm thấy rất đau lòng , cô gái ngốc này,từ hôm nay anh sẽ bảo hộ thật tốt , khiến cô nhận ra anh yêu chính là cô , tiểu Tuyết đối với anh giờ chỉ là quá khứ , cô và tiểu bảo bối trong bụng mới là tương lai của anh.

Từ sau hôm đó , Tề Thiên Linh có cảm giác như mình bị giam lỏng vậy , cô không được bước ra khỏi Ngô gia nửa bước .

Trong khi đó,Ngô Từ Kỳ lợi dụng Tề Hạo chăm sóc cho Tinh Tuyết đang mang thai , âm thầm gặp và nói chuyện với Tề phu nhân , bà rút cuộc cũng hiểu vì sao lần đó trở về Linh nhi lại kì lạ như vậy :

- " Theo như cậu nói thì cậu là bị tính kế mới xảy ra quan hệ với Linh nhi , cậu có yêu con bé không , muốn kết hôn với nó là vì đứa trẻ sao , nếu vậy thì tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý "

- " Cháu thừa nhận lần đó là ngoài ý muốn nhưng không phải vì vậy mà cháu muốn kết hôn với cô ấy , cháu yêu Linh nhi , chỉ là cô ấy chưa nhận ra thôi , xin bác hãy tin tưởng giao Linh nhi cho cháu , nhất định cháu sẽ khiến Linh nhi hạnh phúc "

- " Được , tôi tin tưởng cậu , nhưng bất cứ khi nào cậu tổn thương con bé , tôi sẽ đưa nó đi "

- " Cảm ơn bác đã cho cháu cơ hội "

Tề phu nhân sau khi chấp thuận đã nhanh chóng tiến hành hôn lễ. Cuộc sống gia đình của Thiên Linh bắt đầu hết sức hoàn hảo , Kỳ ca ca đối xử rất tốt với cô nhưng dường như có một bức tường nào đó đang ngăn cách cô tin tưởng anh , bức tường đó ở ngay trong lòng cô , hiện tại càng hạnh phúc cô càng sợ tất cả chỉ là ảo giác , không dám đắm chìm trong cảm giác đó.

Cho đến một ngày , khi đưa cơm trưa thay quần gia đến công ti cho Ngô Từ Kỳ , Tề Thiên Linh chợt thấy anh nói chuyện cùng cô gái xinh đẹp , con gái cục trưởng Lục trong bữa tiệc trước kia :

- " Từ Kỳ , em biết anh lấy cô ta chỉ vì đứa bé trong bụng cô ta thôi đúng không , cần gì anh phải làm vậy? "

- " Chuyện của tôi không đến phiên cô quản , cô mau ra ngoài cho tôi "

- " Anh hận Tề Hạo thế nào em còn không biết sao , khiến em gái anh ta dính bầu , thật là kẻ hay "

" choang"

Tề Thiên Linh sững sờ đánh rơi hộp cơm trong tay

Anh kết hôn , có con với cô chỉ là để trả thù anh hai thôi sao , tại sao...?

Tề Thiên Linh vụt chạy đi , Ngô Từ Kỳ nghe thấy tiếng rơi , vội vàng đuổi theo Thiên Linh .

Tề Thiên Linh chạy nhanh về phía trước , tim cảm thấy đau đớn , những lời nói lúc nãy của Lục Thanh Lệ cứ quanh quẩn trong đầu cô .

Chợt tiếng còi ô tô vang lên , giây phút chiếc ô tô lao đến , một cánh tay mạnh mẽ kéo cô về phía sau , Ngô Từ Kỳ ôm chặt lấy Tề Thiên Linh vào lòng :

- "Em sao lại chạy nhanh như vậy , nguy hiểm lắm có biết không hả ?"

Thiên Linh không nói gì , cứ như vậy để anh ôm , không phải anh chỉ lợi dụng cô thôi sao , tại sao còn đuổi theo ?

Ngô Từ Kỳ nhìn cô gái nhỏ vẫn còn ngây ngốc liền biết suy nghĩ trong lòng cô :

- " Cô gái ngốc , phải nghe anh giải thích đã chứ , anh chưa bao giờ coi em như công cụ trả thù cả , em nghe cho rõ đây Tề Thiên Linh , bởi vì anh chỉ nói một lần duy nhất thôi : anh yêu em , tiểu Tuyết giờ đối với anh chỉ như học muội mà thôi , nếu em còn không tin anh một lần nữa , anh thề sẽ giam em cả đời bên cạnh , nửa bước cũng không được phép dời "

Tề Thiên Linh nghe anh nói , chợt sững người

- " Sao em không nói gì , bất mãn sao ? "

Ngô Từ Kỳ vừa nói xong , Tề Thiên Linh đã nhào vào lòng anh , khẽ thì thầm :

- " Em cũng yêu anh "

Hạnh phúc đối với chỉ cần có anh bên cạnh , là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ngoại truyện 3

Tề Vũ Mạn lên 7, là hòn ngọc quý trong gia đình, hai thiếu gia Phong Nhĩ Kiệt và Phong Nhĩ Quân không biết có phải di truyền từ Phong Thần hay không mà cuồng luyện em gái đến vô pháp vô thiên

- "Mạn nhi, ngoan, mau xuống đi a, nếu em bị ngã anh hai sẽ rất đau lòng "

- "Đúng vậy, em cũng không nên tổn thương trái tim bé nhỏ của anh ba nha "

Dưới cây táo cao, hai cậu nhóc không ngừng đổ dành tiểu bảo bối đang vắt vẻo trên cây

- "Các anh quay mặt đi chỗ khác, em mới xuống "

cô bé chu miệng đáng yêu, hai người dưới đất liền gật đầu như giã tỏi

- "Được, được, bọn anh quay đi ngay, em nhớ cẩn thận nha "

Tề Vũ Mạn cắn nốt quả táo rồi túm vào một cành cây gần đó để trượt xuống, đột nhiên cành cây kêu "rắc" rồi gãy, mất thăng bằng, cả người cô cứ thế rơi xuống "aaaa.."

Phong Nhĩ Kiệt và Phong Nhĩ Quân chỉ vừa quay lại thấy cảnh đó còn chưa kịp phản ứng đã có một bóng người nhanh nhẹn đỡ lấy thân thể nhỏ bé kia

Tề Vũ Mạn nhắm chặt mắt chờ đợi cơn đau nhưng sau đó lại không thấy gì, chỉ cảm giác như được ai ôm lấy

- "Cô bé, em không sao chứ ?"

giọng nói dễ nghe, trầm thấp truyền đến, Tề Vũ Mạn mở đôi mắt to tròn nhìn chủ nhân của giọng nói

Tóc....tóc trắng, đôi mắt của anh ấy còn là huyết đồng nữa

- "tiểu ca ca, tóc của anh đẹp quá"

Thấy cô bé kia nhìn hấn ngây ngốc, Lôi Ngạo đã nghĩ cô cũng sẽ kinh sợ hấn như những người khác, nhưng câu nói kia lại khiến hấn vô cùng kinh ngạc, đôi mắt long lanh đang nhìn hấn giống như có ma lực, giam hãm linh hồn hấn vào đó, Lôi Ngạo bỗng cảm thấy nhịp tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực, đây là....vừa gặp đã yêu sao ?

- "Mạn nhi, con có sao không ?"

Lúc này, Tinh Tuyết và Tề Hạo đã đi đến, nhìn Tề Vũ Mạn thật kỹ xem có bị thương hay không. Lan Như Ý và Lôi Triết cũng theo ngay sau đó

Lan Như Ý muốn hỏi Lôi Ngạo đã xảy ra chuyện gì nhưng lại bắt gặp Lôi Ngạo đang nhìn Tề Vũ Mạn cười vô cùng dịu dàng

Ngạo nhi đang cười sao ?

Lôi Ngạo cảm giác được mẹ đang nhìn hấn, liền thu lại ánh mắt

- "Con đang đi dạo thì thấy em ấy sắp rơi nên đã đỡ lấy em ấy, không có gì nghiêm trọng cả, cô chú đừng lo lắng "

- "Cảm ơn con đã cứu Mạn nhi, nếu không có con, con bé này không biết sẽ ra sao nữa "

Tinh Tuyết mặc dù cảm thấy mái tóc và ánh mắt của Lôi Ngạo có chút dọa người nhưng cô biết thực chất cậu bé không phải người xấu

- "Tiểu Tuyết, cô đừng nói lời khách khí như vậy, chúng ta là hàng xóm mà "

Như Ý cười nắm tay Tinh Tuyết, cô và Lôi Triết đã quyết định xây biệt thự ngay cạnh Tề gia, sau này bọn họ chắc chắn sẽ là nhưng hàng xóm thân thiết. Lôi Triết cùng Lan Như Ý và Lôi Ngạo trở về, nhưng khi họ trở thành hàng xóm, tiểu Vũ Mạn lại nhất quyết đòi xây phòng của Lôi Ngạo cạnh ban công phòng cô, cô rất thích Ngạo ca ca nha, sau này sẽ có cơ hội trò chuyện ban công sang phòng anh ấy rồi.

Đó là ấn tượng về lần đầu Tề Vũ Mạn gặp gỡ Lôi Ngạo, giờ đây cô đã 22 tuổi, nghĩ lại nhưng chuyện đó tự nhiên lại thấy mình đã quá trẻ con, từ nhỏ, mỗi lần cô buồn Ngạo ca ca sẽ trò chuyện an ủi cô, cô không hiểu bài tập anh sẽ giảng giúp cô, từ lâu cô đã thầm yêu thương anh nhưng anh luôn lúc gần lúc xa khiến cô không thể nắm bắt trái tim anh. Chuông điện thoại vang lên phá vỡ dòng hồi tưởng của Tề Vũ Mạn

- "alo, Mạn Mạn, tớ vừa thất tình, tối nay cậu đi bar với tớ nha "

Giọng Tư Đồ Mị oang oang trong điện thoại

"Tiểu Mị à , cậu cung biết là nếu tớ đi sẽ bị Ngạo ca ca mắng mà "

"Giời ạ , cậu còn để ý tên trướng thối ấy làm gì , phải đi để hấn ta biết cậu là gì trong lòng hấn chứ "

Câu nói của Tư Đồ Mị thành công khiến Tề Vũ Mạn thay đổi chủ ý , đúng vậy có lẽ cô nên tìm hiểu vị trí của cô

"Được rồi , vậy tối nay cậu đến đón mình "

"Tôi biết rồi thưa cô nương "

Cúp máy xong , Tư Đồ Mị quay sang ôm cổ chàng trai bên cạnh

"Từ Lăng , chúng ta làm như thế liệu có ổn không , tên ác ma Lôi Ngạo mà biết nhất định sẽ xử đẹp anh và em đó "

"Chúng ta đây là đang giúp Mạn nhi thôi , anh lại nghĩ Lôi Ngạo sẽ cảm ơn chúng ta là đằng khác "

Ngô Từ Lăng hôn nhẹ lên môi cô gái nhỏ trong lòng

"Lỡ hấn không yêu Mạn Mạn thì sao ?"

"Yên tâm , hấn rất yêu Mạn nhi là đằng khác "

"Làm sao anh biết ?"

Ngô Từ Lăng mỉm cười thần bí chỉ vào tim

"Anh dựa vào trực giác của đàn ông "

"Hừ ...em mặc kệ ba cái trực giác đàn ông gì đó của anh , nếu lần này để Mạn Mạn phải thương tâm , em liền phạt anh một tháng không được động vào em "

"Ồ , nếu vậy chẳng phải để đề phòng , anh nên ăn bù sao "

Mỗ nam âm hiểm nói xong liền ôm mỗ nữ thẳng tiến lên phòng ngủ ăn uống no say

Buổi tối , một chiếc xe thể thao lao vút trên đường , Lôi Ngạo thực sự vô cùng tức giận , Tư Đồ Mị chết tiệt , dám lôi kéo Mạn nhi đến bar , cô quá to gan rồi .

"Tiểu Mị à , tớ ...tớ muốn về , ở đây chẳng vui tẹo nào "

Tề Vũ Mạn đáng thương nhìn cô gái bên cạnh , vừa bước vào đây cô liền cảm thấy hối hận , vừa ồn ào , vừa có cả một đám ruồi bọ bám lấy cô

"Cậu vội gì a , tớ đang đau khổ muốn chết cậu lại nhẫn tâm bỏ tớ ở lại "

"Cậu và anh Từ Lăng tình cảm không phải rất tốt sao , tự dưng thế nào lại cãi nhau "

"Cậu đừng nhắc đến hấn nữa ...chuyện của tớ khó nói lắm "

Tư Đồ Mị vừa nói vừa có chút giật mình , đùa à , tên trướng thối kia chưa đến , cậu mà về không phải công sức của tớ đổ sông đổ biển xong , Lôi Ngạo a Lôi Ngạo , anh mau đến đi a .

Dường như ông trời nghe thấy lời cậu nguyện của bạn tiểu Mị nên ngay sau đó , nam chính đã có mặt tại hiện trường ...ý lộn tại quán bar.

Lôi Ngạo vừa bước vào đã thấy tiểu Mạn của anh ngồi giữa một đám đàn ông , con giận bốc lên ngàn ngút , không nói không rằng , anh bước đến kéo Tề Vũ Mạn đi

"Ngạo ca ca , anh...sao lại..?"

"Em mau im lặng cho anh "

Lôi Ngạo kéo cô về nhà mình , anh đóng chặt cửa , ép cô vào tường , điên cuồng hôn , từ lâu anh đã muốn có cô. Chỉ là Lôi Ngạo lo sợ cô không yêu anh , sẽ sợ hãi , rồi xa anh nhưng rồi gần đây cô thường tránh né anh , ánh mắt không dám nhìn anh như trước đây. Chẳng lẽ Mạn nhi đã yêu kẻ khác? Không , anh không cho phép , không bao giờ!

"Úm...anh...buông em ra ...um"

Tề Vũ Mạn đắm thềm thụp vào người anh , cô muốn Ngao ca ca yêu cô , chứ không phải chiếm đoạt như hiện tại , trong mắt anh , cô là gì chứ?

Lôi Ngao đang đắm chìm trong nhuyễn ngọc ôn hương chợt cảm thấy vị mặn đắng , anh sững sờ , anh đang làm gì , nhìn những giọt nước mắt của Tề Vũ Mạn trái tim như bị bóp nghẹn

- " Chết tiệt "

Lôi Ngao chửi thề một tiếng , lập tức buông Tề Vũ Mạn ra , tay anh nắm mạnh vào tường , máu tươi không ngừng chảy xuống , Tề Vũ Mạn thấy tay anh bị thương , hốt hoảng lấy hộp cứu thương băng bó cho anh

- " Anh...bị điên sao...sao lại tự làm mình bị thương như vậy.. "

- " Mạn nhi ...xin lỗi...là anh không tốt ..đã tổn thương em "

Tề Vũ Mạn ôm lấy cổ anh

- " Em yêu anh , từ lâu đã yêu anh thật nhiều , em không muốn anh bảo hộ em như một người anh trai , em chỉ cần tình yêu của anh , chỉ như vậy thôi không được sao , Ngao ca ca "

Cô run rẩy hôn lên môi anh , tay tự cởi đi áo sơ mi trên người lộ ra nội y ren ôm lấy bộ ngực no tròn .

Nhìn hành động lớn mật kia , Lôi Ngao không chỉ tồn tại dục vọng mà còn có tình yêu khắc cốt với cô gái trước mặt , anh lau đi những giọt nước mắt của cô , thật sâu hôn cô

- " Anh cũng yêu em, cô gái ngọc "

Hai người thoát đi hết trở ngại trên người , cùng nhau chìm trong bể tình.

Tề Vũ Mạn thấy mình đang đứng trên vách đá , ngay gần đó cô thấy một nam tử tóc trắng trong trang phục tân lang đang ngồi ôm một cô gái mặc hi phục bên cạnh là một thanh kiếm dính đầy máu

Nhẹ nhàng tiến lại gần , Tề Vũ Mạn kinh ngạc khi phát hiện cô gái kia dung mạo giống hệt cô , còn nam tử kia không phải ai khác mà là Ngao ca ca , rồi nam tử ôm chặt cô gái nhảy xuống vách núi sâu không thấy đáy

- " Không.. "

Cô giật mình hét lên , tấm chăn mỏng rơi xuống , ngay lập tức một đôi tay rắn chắc ôm gọn lấy thân thể trần trụi của Tề Vũ Mạn

- " Em sao vậy, đừng sợ , có anh ở đây "

- " Em không sao , chỉ là ác mộng thôi "

Tề Vũ Mạn thoáng đỏ mặt dúc vào ngực anh , từ hôm nay cô đã chính thức thuộc về anh , Ngao ca ca cũng yêu cô , thật là tốt

- " Em ngủ tiếp đi , anh sẽ đi làm bữa sáng "

Lôi Ngao để cô ngồi lên đùi , hôn lên môi cô . Đúng lúc đó một ôn thần liền xuất hiện

- " Lôi Ngao , hôm qua Mạn nhi không về nhà , cậu.. "

Tề Hạo vừa xông vào liền bắt gặp cảnh con gái ông quần một tấm chăn mỏng , ôm hôn Lôi Ngao

- " Ba "

- " Chú Tề "

Tề Vũ Mạn giật mình quần chặt chắn nấp sau lưng Lôi Ngao , Lôi Ngao tuy có chút ngạc nhiên nhưng sau đó lại cảm thấy để các bậc trưởng bối biết chuyện của bọn họ sớm một chút cũng không tệ

- " Con...con..hai đứa.. "

- " Ông xã, có tìm được Mạn.... "

Tình Tuyết vào sau nhìn thấy cảnh này cũng trợn mắt ngạc nhiên , đây ...đây là chuyện gì?

Sau khi Tề Vũ Mạn và Lôi Ngao ăn mặc chỉnh trang trở lại , liền phải đối mặt với hai vị trưởng bối , Tề Hạo trừng mắt nhìn Lôi Ngao

- " Cậu muốn giải thích thế nào về chuyện này ?"

- " Cháu không có gì để thanh minh , chỉ là nếu cô chú đồng ý , cháu muốn kết hôn cùng Mạn nhi "

- " Cậu tưởng con gái tôi muốn gả là gả sao , tên tiểu tử thú , nói cho cậu biết tôi không bao giờ đồng ý "

Tề Hạo tức giận đập bàn , con gái bảo bối của ông đầu thế dễ dàng gả đi được , không ngờ đuổi đi được biết bao kẻ theo đuổi ông lại đề phòng Lôi Ngao , tên tiểu tử này lại dám ngang nhiên cướp con gái bảo bối của ông

- " Ông xã , ông nói gì thế , nếu hai đứa thật lòng yêu nhau thì tính đến chuyện hôn nhân cũng là rất bình thường. Tiểu Ngao , cô sẽ bàn bạc cùng ba mẹ con chọn ngày cưới , Mạn nhi sau này nhờ con chăm sóc "

Phong Tinh Tuyết đẩy nhẹ chồng , tuy Lôi Ngao là con nuôi của Như Ý nhưng lại tài năng hơn người , ngoại hình xuất sắc , con gái bà quả là biết chọn người , chỉ là chồng bà yêu con gái hơn trời , lại gây khó dễ cho bọn nhỏ

- " Tôi đã nói là không đồng ý mà....không có cưới xin gì hết "

- " Cái ông này , nếu ông còn nói nữa , đừng trách tôi cho ông ra thư phòng ngủ "

- " Tôi..."

- " Cứ quyết định vậy đi , Mạn nhi , con cùng tiểu Ngao cứ nói chuyện , ông già này các con không cần phải lo , có mẹ chồng đỡ cho các con "

- " Mẹ..."

Tề Vũ Mạn che miệng cười , người ngoài nhìn vào cứ nghĩ ba cô là người nắm quyền trong nhà còn mẹ cô là người phụ nữ dịu dàng , tôn thờ chồng con nhưng kì thực một khi mẹ cô đã quyết định điều gì ba cô cũng phải nhún nhường

- " Cô chú , xin hãy tin tưởng giao Mạn nhi cho con , nhất định con sẽ yêu thương cô ấy đến hơi thở cuối cùng "

- " Hừ nếu cậu không làm được tôi nhất định sẽ không tha cho cậu"

Tề Hạo hừ lạnh , Phong Tinh Tuyết lắc đầu nhìn chồng , cái người này thật là , già cả rồi còn cổ chấp như vậy .

- " Từ Lăng , cậu và Tư Đồ Mị dám lập bẫy lừa tôi , cậu nói xem tôi nên cho cậu đến Châu Phi hay rừng Amazon rèn luyện đây ?"

Lôi Ngao thoải mái nhìn người đàn ông trước mắt , Ngô Từ Lăng không hề sợ hãi , nhếch môi

- " Tôi giúp cậu và Mạn nhi như vậy , không phải cậu nên cảm ơn tôi sao ?"

- " Nếu không phải tôi và Mạn nhi sắp kết hôn , tôi nhất định sẽ băm cậu ra "

- " Ấy da , huynh đệ à , cậu không nên tuyệt tình như vậy chứ , nếu không phải cậu quá kém cỏi , tôi có cần dùng biện pháp này không "

- " Cậu im miệng , chẳng lẽ tôi phải mặt dày , vô sỉ như cậu "

Ngô Từ Lăng bật cười , nhớ tới lần đó anh phát hiện bạn trai của Mị nhi bắt cả hai tay đã đến buổi hẹn hò của Mị nhi và anh ta

- " Bà xã , hôm nay anh phải đi công tác , em có thể hẹn bạn hôm khác nói chuyện được không , con rất cần em nha "

- " Ngô Từ Lăng , anh nói gì vậy hả ?"

- " Tiểu Mị , thế này là thế nào ..?"

- " Anh nghe còn không hiểu sao , cô ấy là vợ tôi a "

Sau đó tên kia dùng dùng bỏ đi , Mị nhi giận anh rất lâu nhưng sau này khi biết toàn bộ sự thật , cô đã chấp nhận tình cảm của anh .Nhưng cái tên Lôi Ngao này thì khác , rõ ràng yêu Mạn nhi như vậy lại không dám thổ lộ , thật là tên gốc .

- " Kiếp này là ta phụ chàng....nếu....nếu có kiếp sau...nguyện làm phu thê"

- " Không....Mạn nhi"

Nam tử tóc đen dần dần đã bạc trắng cả đầu , thăm sát toàn bộ hoàng cung , trong cảnh khắp nơi dính máu , nam tử vẫn ôm chặt nữ tử trong tay

- " Đừng mà ..."

Tề Vũ Mạn lại mơ thấy giấc mơ ấy , cả người cô đầy mồ hôi , ngày mai cô sẽ kết hôn cùng Ngao ca ca , tại sao giấc mơ này cứ xuất hiện chứ . Đột

nhìn một bóng người nhảy qua ban công tiến vào phòng cô

- " Ngạo ca ca...?"

- " Mạn nhi , em chưa ngủ sao ?"

- " Anh sang phòng em làm gì vậy ?"

Lôi Ngạo ôm lấy thân thể cô , vui đầu vào vai cô

- " Anh nhớ em "

Tề Vũ Mạn thoáng đỏ mặt dúc vào ngực anh , từ hôm nay cô đã chính thức thuộc về anh , Ngạo ca ca cũng yêu cô , thật là tốt

- " Em ngủ tiếp đi , anh sẽ đi làm bữa sáng "

Lôi Ngạo để cô ngồi lên đùi , hôn lên môi cô . Đúng lúc đó một ôn thần liền xuất hiện

- " Lôi Ngạo , hôm qua Mạn nhi không về nhà , cậu..."

Tề Hạo vừa xông vào liền bắt gặp cảnh con gái ông quần một tấm chăn mỏng , ôm hôn Lôi Ngạo

- " Ba"

- " Chú Tề "

Tề Vũ Mạn giật mình quần chặt chắn nắp sau lưng Lôi Ngạo , Lôi Ngạo tuy có chút ngạc nhiên nhưng sau đó lại cảm thấy để các bậc trưởng bối biết chuyện của bọn họ sớm một chút cũng không tệ

- " Con...con..hai đứa..."

- " Ông xã, có tìm được Mạn..."

Tình Tuyết vào sau nhìn thấy cảnh này cũng trợn mắt ngạc nhiên , đây ...đây là chuyện gì?

Sau khi Tề Vũ Mạn và Lôi Ngạo ăn mặc chỉnh trang trở lại , liền phải đối mặt với hai vị trưởng bối , Tề Hạo trừng mắt nhìn Lôi Ngạo

- " Cậu muốn giải thích thế nào về chuyện này ?"

- " Cháu không có gì để thanh minh , chỉ là nếu cô chú đồng ý , cháu muốn kết hôn cùng Mạn nhi "

- " Cậu tưởng con gái tôi muốn gả là gả sao , tên tiểu tử thúi , nói cho cậu biết tôi không bao giờ đồng ý "

Tề Hạo tức giận đập bàn , con gái bảo bối của ông đầu thế dễ dàng gả đi được , không ngờ đuổi đi được biết bao kẻ theo đuổi ông lại để phòng Lôi Ngạo , tên tiểu tử này lại dám ngang nhiên cướp con gái bảo bối của ông

- " Ông xã , ông nói gì thế , nếu hai đứa thật lòng yêu nhau thì tính đến chuyện hôn nhân cũng là rất bình thường. Tiểu Ngạo , cô sẽ bàn bạc cùng ba mẹ con chọn ngày cưới , Mạn nhi sau này nhờ con chăm sóc "

Phong Tình Tuyết đẩy nhẹ chồng , tuy Lôi Ngạo là con nuôi của Như Ý nhưng lại tài năng hơn người , ngoại hình xuất sắc , con gái bà quả là biết chọn người , chỉ là chồng bà yêu con gái hơn trời , lại gây khó dễ cho bọn nhỏ

- " Tôi đã nói là không đồng ý mà....không có cưới xin gì hết "

- " Cái ông này , nếu ông còn nói nữa , đừng trách tôi cho ông ra thư phòng ngủ "

- " Tôi..."

- " Cứ quyết định vậy đi , Mạn nhi , con cùng tiểu Ngạo cứ nói chuyện , ông già này các con không cần phải lo , có mẹ chồng đỡ cho các con "

- " Mẹ..."

Tề Vũ Mạn che miệng cười , người ngoài nhìn vào cứ nghĩ ba cô là người nắm quyền trong nhà còn mẹ cô là người phụ nữ dịu dàng , tôn thờ chồng con nhưng kì thực một khi mẹ cô đã quyết định điều gì ba cô cũng phải nhún nhường

- " Cô chú , xin hãy tin tưởng giao Mạn nhi cho con , nhất định con sẽ yêu thương cô ấy đến hơi thở cuối cùng "

- " Hừ nếu cậu không làm được tôi nhất định sẽ không tha cho cậu"

Tề Hạo hừ lạnh , Phong Tình Tuyệt lắc đầu nhìn chồng , cái người này thật là , già cả rồi còn cố chấp như vậy .

- " Từ Lăng , cậu và Tư Đồ Mị dám lập bầy lừa tôi , cậu nói xem tôi nên cho cậu đến Châu Phi hay rừng Amazon rèn luyện đây ? "

Lôi Ngạo thoải mái nhìn người đàn ông trước mắt , Ngô Từ Lăng không hề sợ hãi , nhếch môi

- " Tôi giúp cậu và Mạn nhi như vậy , không phải cậu nên cảm ơn tôi sao ? "

- " Nếu không phải tôi và Mạn nhi sắp kết hôn , tôi nhất định sẽ băm cậu ra " "

- " Ấy da , huynh đệ à , cậu không nên tuyệt tình như vậy chứ , nếu không phải cậu quá kém cỏi , tôi có cần dùng biện pháp này không " "

- " Cậu im miệng , chẳng lẽ tôi phải mặt dày , vô sỉ như cậu " "

Ngô Từ Lăng bật cười , nhớ tới lần đó anh phát hiện bạn trai của Mị nhi bắt cả hai tay đã đến buổi hẹn hò của Mị nhi và anh ta

- " Bà xã , hôm nay anh phải đi công tác , em có thể hẹn bạn hôm khác nói chuyện được không , con rất cần em nha " "

- " Ngô Từ Lăng , anh nói gì vậy hả ? "

- " Tiểu Mị , thế này là thế nào .. ? "

- " Anh nghe còn không hiểu sao , cô ấy là vợ tôi a " "

Sau đó tên kia dùng dùng bỏ đi , Mị nhi giận anh rất lâu nhưng sau này khi biết toàn bộ sự thật , cô đã chấp nhận tình cảm của anh . Nhưng cái tên Lôi Ngạo này thì khác , rõ ràng yêu Mạn nhi như vậy lại không dám thổ lộ , thật là tên ngốc .

- " Kiếp này là ta phụ chàng nếu nếu có kiếp sau ... nguyện làm phu thê "

- " Không Mạn nhi "

Nam tử tóc đen dần dần đã bạc trắng cả đầu , thăm sát toàn bộ hoàng cung , trong cảnh khắp nơi dính máu , nam tử vẫn ôm chặt nữ tử trong tay

- " Đừng mà ... "

Tề Vũ Mạn lại mơ thấy giấc mơ ấy , cả người cô đầy mồ hôi , ngày mai cô sẽ kết hôn cùng Ngạo ca ca , tại sao giấc mơ này cứ xuất hiện chứ . Đột nhiên một bóng người nhảy qua ban công tiến vào phòng cô

- " Ngạo ca ca ... ? "

- " Mạn nhi , em chưa ngủ sao ? "

- " Anh sang phòng em làm gì vậy ? "

Lôi Ngạo ôm lấy thân thể cô , vui đầu vào vai cô

- " Anh nhớ em " "

Chỉ một câu nói nhưng lại khiến lòng cô vô cùng hạnh phúc

- " Ngạo ca ca , gần đây em thường mơ một giấc mơ rất kì lạ .. "

- " Em mơ thấy gì vậy ? "

- " Em mơ thấy *#}!-... "

- " Em ... cũng mơ thấy nó sao , giấc mơ đó từ lần đầu anh gặp em , anh đã gặp rồi " "

- " Nếu vậy , chẳng lẽ chúng ta là có duyên từ kiếp trước " "

- " Cô gái ngốc , mặc kệ kiếp trước như thế nào , kiếp này người ở trong trái tim anh vĩnh viễn là em " "

Lôi Ngạo ôm thật chặt cô vào lòng . Từ lần đầu tiên gặp mặt , trái tim anh đã lấp đầy hình ảnh của cô , cho dù là kiếp sau hay kiếp sau nữa , điều đó vẫn không thay đổi .

Sáng hôm sau trong nhà thờ thanh phố , Lôi Ngạo và Tề Vũ Mạn chính thức trở thành vợ chồng trong lời chúc phúc của mọi người , cho dù vẫn có một số luồng sát khí phóng đến là Phong Nhĩ Kiết và Phong Nhĩ Quân nhưng cuộc sống sau này của cô và anh nhất định sẽ hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Là Ác Bá Nam Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.